C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Ransome_Arthur-Zamrzla_lod_kapitana_Flinta.PDB

PDB Name: Arthur Ransome-Zamrzlá loď kapi
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 23.7.2006
Modification Date: 23.7.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

ARTHUR RANSOME
ZAMRZLÁ LOĎ KAPITÁNA FLINTA

Signaliza ční stanice a observatoř Kapitola I
CIZINCI

Na d řevěných schodech zaznívaly kroky a kdosi počítal: „Šest, sedm, osm, dev ět, deset, jedenáct, dvanáct — tucet!" Paní Dixonová přicházela říci Callumovým dětem, že je čas vstát. Přijely na Dixonův statek teprve včera večer. Když byla jejich matka malým děvčátkem, paní Dixonová bývala její chůvou a Dick a Dorotka měli strávit na statku poslední týden zimních prázdnin.
Již chvilku leželi v polospánku a naslouchali podivným zvuk ům na dvoře, které se ani za mák nepodobaly dopravnímu hluku na ulicích u nich doma. Slyšeli chrochtání prasat, kdákání slepic, úzkostné káchání kachen, sykot zlostného housera, bučení krav a pravidelný crkot mléka tryskajícího do vědra. Nyní, když je paní Dixonová úplně probudila, vyskočili z postelí, Dick se rozběhl do pokoje Dorotčina a Dorotka do pokoje Dickova a zjistili, že z obou je přesně táž vyhlídka: na zákoutí dvora, nízkou kamennou zeď, vrata a za nimi na zmrzlé pole svažující se k jezeru, na ostrov porostlý stromy a ještě dále na vrcholky vysokých zasněžených kopců, zářících v prvním záblesku ranního slunce.
„Dnes bude ve džbánech led," usoudila paní Dixonová, „p řinesla jsem pro každého konev horké vody. Není třeba, abyste mrzli, hned jak vyskočíte z postele."
Za pár minut seb ěhly děti po schodech. („Je tu dvanáct schodů," počítal Dick, „měla pravdu.") Octly se ve velké selské kuchyni, kde jim paní Dixonová připravila snídani. Na kuchyňském stole, pokrytémčerveně a bíle kostkovaným ubrusem, stály dvě misky horké ovesné kaše a několik řízků slaniny syčelo na pánvičce, kterou paní Dixonová držela nad ohněm. „Budete tu jako doma," pravila.

Pan Dixon, který se již dávno nasnídal, nahlédl do dve ří, když však spatřil děti, řekl: „Dobré jitro!" a plaše vyklouzl. Paní Dixonová se zasmála. „Můj muž nenadělá mnoho řečí," vysvětlila jim a potom se ptala, co budou celý den podnikat.
Dick, který si s sebou p řinesl dalekohled, drobnohled a knihu o hvězdářství, utřel mlhu, která se mu usadila na brýlích po každé, když se napil z velkého šálku čaje. „Chci si najít nějaké pěkné místo pro observatoř," pravil. „Jak?"
„Budu pozorovat hvězdy." „A kromě toho chceme pozorovat miliony jiných věcí," dodala
Dorotka. „Chceme vid ět všechno." „Zrovna taková byla vaše matka," řekla paní Dixonová. „Dobrá, pozorujte, co chcete, ale oběd bude v půl jedné a radím vám, abyste tu byli včas, chcete-li něco dostat."
Po snídani si oblekli kabáty a vyšli na dv ůr. Obešli jej a seznámili se se vším tím, co slyšeli, když ještě leželi. Dojení už bylo skončeno, ale potkali starého čeledína Silase, který nesl přes dvůr do kravína velkou otep červeného kapradí. Pes Roy na ně se štěkotem vyrazil, brzy však přestal a vrtěl ocasem.
„Ukazuje jenom, co by d ělal, kdybychom byli cizí," soudila Dorotka. „Je pěkný mráz," volal Silas. „Jestli vydrží, tak si zabruslíte." Dick pohlédl otevřenými vraty k jezeru. „No, jezero ještě tak hned nezamrzne. Nestává se to často, ale letos bylo na cesmínách mnoho bobulí a to znamená, že bude tuhá zima. Ale můžete bruslit tamhle na tom jezírku, přijdou-li ještě jeden dva takové mrazy jako dnes

v noci." „Kde je to jezírko?" ptal se Dick. „Přivezli jsme si brusle." Starý Silas ukázal ke skalnatému pahorku za domem. „Pojďme nejdřív k jezeru!" navrhla Dorotka. Ze vrat statku vedla úzká pěšinka po svažujícím se poli k okraji jezera. Dick a Dorotka po ní šli po prvé. Neznali dosud ani jméno ostrova, který se před nimi prostíral v jezeře. Byly na něm holé stromy; nad malým útesem u severního mysu stála vysoká borovice. Děti přijely do statku již za tmy, proto jim nyní bylo všecko nové. „Škoda, že jsme se nezeptali, mají-li loďku," litoval Dick. „Asi ji mají," odvětila Dorotka. „Co je to tamhle u vody?" Dick se zastavil. Jeho dalekohled byl určen na pozorování hvězd, ale neuškodí, pocvi čí-li se i na jiných věcech. „Je obrácená," řekl. „Ať! Je to přece loďka," radovala se Dorotka. Tam, kde končilo pole, rostlo rákosí, zčásti na pevné půdě, zčásti ve vodě. A tam bylo malé přístaviště. Úzký proužek suchých kousků rákosí, hůlek a jiné naplaveniny označoval místo, k němuž jezero vystoupilo za podzimních přívalů. Pár kroků nad ním odpočívala stará hnědá veslice na podstavci, asi tak půl metru od země.

„To ji tak p řipravili na zimu," řekl Dick, obcházeje ji, „aby do ní nepršelo a aby do ní nepadal sníh."

„To je škoda!" povzdychla si Dorotka a podle svého zvyku se hned pokoušela vymyslit si povídku. Několik vět zkoušela na Dickovi.

„Spustili pevný člun na vodu, nasadili vesla a pluli k tajuplnému ostrovu. Žádná lidská noha dosud nevstoupila..." „Podívej se," zvolal Dick, „právě tam někdo přijíždí." Po jezeře se blížila veslice. Byla to jediná věc, která se pohybovala na vodě pod bledými zimními poli, temnými lesy a vzdálenými kopci se zasněženými vrcholy. Plula rychle. Zdálo se, že jsou tamčtyři veslaři, dva a dva na lavičce; každý zabíral jedním veslem. „Kde máš dalekohled?" ptala se Dorotka. Pozorovala člun, který si razil cestu vodou, v níž se odrážely obrazy vrchů. Povídka, kterou si předtím začala vymýšlet, byla zapomenuta. Místo ní se pokoušela Dorotka vytvořit jinou o osamělémčlunu se čtyřmi veslaři a dvěma cestujícími sedícími na zádi. Snad vezou nemocného k lékaři... Je mezi životem a smrtí. Anebo unikají jinému člunu, který dosud není v dohledu?

Dick op ět vytáhl dalekohled. Opřel jej o kýl převrácené loďky a s jistými nesnázemi jej nařídil na člun, který plul tak rychle po jezeře. „Ach!" zvolal. „Dorotko, jsou to děti." „Ukaž." Ale vrátila mu dalekohled hned. „Není k ničemu. Vidím právě tak dob ře bez něho." „Co teď dělají?" Čtyři vesla se zastavila jako na rozkaz a dvě děti, které seděly na zádi, vyměnily si místo s dvěma veslaři. Za okamžik se všechna čtyři vesla napřáhla kupředu a vyčkávala. Pak se jejich ploštiny ponořily, všichni čtyři veslaři zabrali a člun, který zvolna klouzal po hladině, nabyl zase původní rychlosti. „Oblékněte si kabáty, když teď neveslujete." Tato slova zazněla jasně přes vodu. Stejně zřetelně bylo slyšet i odpov ěď: „Ano, pane kapitáne." Dick a Dorotka viděli na zádi chlapce, který se snažil obléci kabát, avšak nepostavil se přitom, protože silné údery vesel hnaly stále člun rychle kupředu. V člunu byli čtyři dívky a dva hoši. Dvě dívky měly červené vlněné čapky, podobné Dorotčině zelené, a dvě bílé. Větší chlapec a jedno děvče v červené čapce veslovali uprostřed člunu. Dvě dívky veslovaly na přídi a na zádi sedělo děvčátko s bílou vlněnou čapkou vedle malého chlapce, který dopadl na lavičku, když si — jak se zdálo — konečně bez nehody oblekl kabát.

Č lun plul přímo k ostrovu. Pozorovatelé na břehu viděli, jak projel pod malým útesem, pod vysokou borovicí a přiblížil se těsně ke břehu. „Zvolna!" uslyšeli Dick a Dorotka. Člun se sunul dále se všemi vesly zdviženými nad vodu. „Jeďme do starého přístavu," ozval se jiný hlas. „Dále!" zazněl opět první hlas. jasný, jistý a zvučný a vesla se op ět ponořila. „Odjeli," řekl Dick, když člun obeplul nízký výběžek ostrova a zmizel za skaliskem. Pozoroval jej dlouho, tak dlouho, že si musel ruce 'střídavě strčit do kapes, aby je ohřál, protože prochladly, jak držely dalekohled. „Odpluli asi za ostrov," hádala Dorotka. „Škoda, že tenhle člun není na vodě," litoval Dick. „I kdyby byl, neumíme veslovat," odpověděla Dorotka. „Zdá se, že to je snadné," řekl Dick. „Myslím, že bychom to dokázali." „Je marné o tom uvažovat," pravila Dorotka. „Podívej se, tam je jeden z nich. P řistáli..." Zahlédli tři nebo čtyři děti. Pobíhaly na ostrově pod holými stromy. Potom se náhle u severního mysu objevil opět člun. V něm byl jen větší hoch a menší dívka s červenou čapkou. Veslovali od ostrova doprostřed jezera.

Na ostrov ě nastal čilý ruch. Nyní se mezi stromy propletl tenký modrý proužek kouře, zatřepetal se plamínek. Když větévky chytly, kouř i plamen zesílily, oheň rostl. Děvče s kotlíkem sestoupilo k okraji vody a nabralo z jezera vodu.
„Budou asi va řit čaj," hádala Dorotka. Tancovala napřed na jedné noze a potom na druhé, protože ji silně záblo do prstů.
„V ědecká výprava," usoudil Dick. „Přistáli, aby si uvařili jídlo. Ale ... dívej se ... Co to dělají?"
U ohn ě zůstala jediná dívka. Větší dívka s červenou čapkou, s dvěma dětmi, které seděly na zádi člunu, když pluly k ostrovu, spěchaly na útes pod vysokou borovici. Dívka začala mávat vlajkou na konci hůlky. „Mává na nás?" ptala se Dorotka toužebně. „Ne," odvětil Dick, „dívej se!" Hoch v člunu daleko na jezeře zadržel vesla. Dívka s červenou čapkou, která byla s ním, vstala. Také ona měla vlajku a začala mávat. Na ostrově zaburácel smích. „Peggy, ty osle! Docela jsi to zkazila. Zkus to znova." To zazněl přes vodu onen jasný hlas, který Dick a Dorotka slyšeli
již prve. Opět mávaly vlajkou děti v člunu i na ostrově. Na chvíli přestaly, potom signalisování pokračovalo. Tentokráte používala každá dívka dvou vlajek; nemávaly jimi, ale držely je na délku paže nejprve v jedné poloze, potom v druhé.

„Mává na nás?“ „Brr, to je zima," zvolala nakonec Dorotka, „když tu takhle stojíme." Když se ráno probudila v tomto novém místě, byla velmi šťastna, ale ty děti včlunu všecko nějak zkazily. Jak jim všem šesti bylo asi veselo! V Dorotčině mysli se počala tvořit nová povídka, kterou nikdo nebude moci číst bez slz... „Vyhnanci. Napsala Dorotka Callumová. Kapitola I. Dvě děti, bratr a sestra, se rozdělily o poslední drobty a těkaly zrakem sem a tam po pustém pobřeží. Je to konec?"
„Ach ano," rozhodl Dick. „Nem ůžeme nic dělat, když nemáme loďku. Pojď, najdeme si pěkné místo pro hvězdárnu."
Č as plynul rychleji, než se nadáli, zatím co se dívali na prasátka a krávy a závistivě pozorovali děti na ostrově. Paní Dixonová je volala na oběd, právě když se ptali pana Dixona, mohou-li se vydat na vozovou cestu, která — jak se zdálo — vystupovala na skalnatý pahorek na opačné straně od silnice.
Paní Dixonová pospíchala s ob ědem, protože pekla vepřové paštiky, jimiž byla proslulá v celém kraji. Myslila jen na plotnu a odpovídala mlhavě, když se jí ptali na děti, které viděli.
„Ano. Bydlí ve statku u silnice. Bylo jich šest? To s nimi asi byly taky Blackettovy holky... Dixone, zavři dveře, mám v troubě paštiku a studený vítr ji může zkazit."
A potom po ob ědě na ně pohlédla přes rameno, jak měla ruku zabalenou do cípu zástěry na kulaté klice dvířek u trouby, a řekla jim:
„Ve čtyři hodiny přijďte na šálek horkého čaje. Hvězdy můžete pozorovat až za tmy a večeři vám dám později."
Silnice, po níž p řišli od nádraží předešlého večera, kdy přijeli vlakem s paní Dixonovou, vedla kolem průčelí domu, před nímž se prostírala zahrádka jako dlaň. V průčelí byly také dveře, kterých však používali velmi zřídka, protože Dixonovi a všichni jejich přátelé chodili dvorem a dveřmi, které se otvíraly do velké kuchyně. Dick s Dorotkou po obědě obešli dům a vyběhli na silnici mezi zahradami a ohromnou stodolou. Rozhlíželi se na obě strany, ale daleko neviděli, protože napravo cesta ostře zahýbala k jezeru a nalevo mizela v lese. Překročili silnici, prošli brankou naproti dvoru a po vozové cestě stoupali na nevelikou příkrou pastvinu. Tam prošli druhou brankou a potom se dali do kopce mezi ostrůvky suchého kapradí a šedých balvanů, které tu a tam vystupovaly z krátké vypasené trávy.
„Vápenec to není," řekl Dick. Sebral kámen a schoval jej do kapsy. Dorotka se zasmála, když to zahlédla. Kámen mu jistě proděraví kapsu, ale bylo marnéříkat to Dickovi, jestliže začal myslit na geologii.
Lezli výš a výše a po každém kroku vid ěli větší část jezera a na druhé straně jako by se stále zdvíhalo pohoří s vrcholky pokrytými sněhem. Náhle, když překročili hřeben kopce, uzřeli před sebou starou šedou stodolu. „To je výborné místo pro hvězdárnu!" zvolal Dick. Geologie byla okamžitě zapomenuta. Dick se rozběhl po cestě a Dorotka trochu pomaleji za ním. Dívala se na stodolu a přemýšlela, jakou povídku by si o ní vymyslila. Stodola byla vystavěna z hrubých šedých kamenů. Dorotka viděla veliký temný vchod a kamenné schody na vnější

straně zdi, které vedly k menšímu vchodu výše. Dvířka tam chyběla. Kdysi tato budova byla stodolou, seníkem nebo něčím takovým, nyní však se rozpadávala. Stála na vrcholku horského hřebene, táhnoucího se od skalnatých pahorků proti jezeru.

Dick volal. Stál u stodoly, kýval na Dorotku dalekohledem a hleděl do kraje na druhé straně hřebene. Za několik okamžiků stála Dorotka u něho. Ted po prvé uzřeli veliký prstenec hor nad jezerem, které se podobalo široké řece. Viděli skupinu ostrovů a oblak kouře nad vesnicí. A hle, tu nedaleko nich přímo pod stodolou bylo zamrzlé jezírko v mělké kotlince na svahu hory. Za ním se zdvíhala zalesněná stráň. Také pod nimi se táhly lesy k jezeru a za lesy mezi poli se blýskala silnice. Mezi silnicí a jezerem stály obytné a hospodářské budovy statku, pár kroků nad ním byl jakýsi úzký záliv.

„Dot," řekl Dick. „Vsaď se, že tamhle to je statek, v něm? zůstávají ty děti, které paní Dixonová zná." „A co je nám do nich," odpověděla Dorotka. Chtěla myslit na něco jiného. Ale vzpomněl-li si na ně Dick, když
měl hlavu plnou kamenů a hvězd, jak na ně mohla zapomenout ona? „Co je nám do nich," opakovala. „Co bude s hvězdárnou?" „Tady odtud je vidět celou oblohu," pravil Dick. „A ve stodole si
můžeme rozsvítit, budeme-li se chtít podívat na hvězdné mapy." „Bude pořádná zima," otřásla se Dorotka. Ale v koutku mezi pevnými kamennými schody a zdí našli zbytky ohně, zuhelnatělé větvičky a ohniště z několika kamenů. Někomu už tam bylo zima před nimi. „Co tomuříkáš?" Stodola byla docela prázdná. Rozhodli se, že si v ní mohou uschovat dříví na oheň. Vystoupili na kamenné schody. Tam, kde kdysi byly dveře, zůstaly jen rezavé závěsy. Opatrně vstoupili, zkoušejíce každý krok, dříve než opravdu došlápli. V podlaze byly díry a stará prkna pod nimi praskala. Hledali nejbezpečnější cestu k velkému čtvercovému otvoru ve štítě, začínajícímu dole ve stejné výši jako podlaha. Tímto otvorem pravděpodobně skládali lidé kapradí nebo seno.

„Tady je krásná vyhlídka," liboval si Dick. „A bude odtud vid ět všechny severní hvězdy... Podívej se, i ten statek je odtud vidět líp."

„Snad bychom je ani nem ěli rádi, kdybychom je znali," pravila Dorotka.

„Poj ď, připravíme si dříví na večer," navrhl Dick, „a podíváme se, Je-li led dost silný."

Seb ěhli po příkrém svahu k jezírku. Dick stoupl jednou nohou na okraj ledu. Promáčkl se mu pod jeho nohou a po stranách pomalu vytékala voda. Hodil kámen doprostřed. Kámen prorazil led a spadl do vody. „Ještě je slabý," řekl Dick. „Ale brzy nás udrží." Obešli jezírko a za ním na okraji lesa nasbírali dvě veliké otepí spadlých větví. Donesli je nahoru ke stodole a dlouhou dobu strávili tím, že je přelamovali na vhodné krátké kousky a pěkně je skládali do stodoly. „Tak, teď máme všecko připravené," liboval si Dick. „Pojďme se nasva čit." Když se chystali vykročit po cestě k Dixonovu statku, vzpomněli si zase na těch šest dětí. Dick pohlédl naposled dalekohledem na jezero a řekl: „Tamhle je ten člun. Zahýbá do zálivu." Několik minut pozorovali člun, ale větší část zálivu pod bílou budovou statku byla zakryta borovicemi na malém skalnatém předhoří. Potom Dick opět náhle promluvil.

„Jdou tamhle p řes pole," téměř zašeptal. „Tam zrovna pod statkem. Někomu mávají... Člun vyplouvá ze zálivu. Jsou v něm jen dvě. Oběčervené čapky ..." Dorotka sáhla po dalekohledu, ale potom si vzpomn ěla, že jím nikdy nevidí. „Kde jsou teď?" „Zmizeli za domem. Pojďme nahoru na observatoř. Jen na okamžik." Vyběhli po schodech na půdu. Dick se skrčil, na podlahu u velikého viký ře ve štítě a opřel dalekohled o zeď. „Dot," vykřikl náhle, „jsou z toho domu. Podívej se takhle, jsou tam dvě okna nad sebou. Dvě ty děti se vyklánějí z toho horního okna."

„A co bychom se o n ě starali?" namítala Dorotka. „Pro mne a za mne by mohli žít třebas na jiné planetě." Dick vyskočil tak rychle, že div neupustil dalekohled. „Proč ne? Proč ne?" zvolal. „Tím líp. Jen počkej, až se setmí, zkusíme vysílat signály na Mars." „Na Mars?" „Proč ne?" opakoval Dick. „Ovšem, třebas je neuvidí. A kdyby je zpozorovali, snad jim neporozumějí. Z jiného světa. Tím se to všechno ještě více podobá signalisování na Mars." „Přijdeme pozdě na svačinu," řekla Dorotka. Za okamžik seběhli po příkrých kamenných schodech a spěchali domů. Cestou Dorotka uvažovala. V Dickovi se nikdy nevyznáte. Zdálo se, že se zajímá jen o ptáky, hvězdy, zkameněliny, motory nebo o něco takového. Nikdy nevymýšlel takové povídky, které tak lehce vznikaly v její hlavě, a přece někdy objevoval věci, které podivuhodně spojovaly skutečný a

vybájený svět.
„Stojí to za pokus," rozhodla, práv ě když se blížili k brance u silnice.
„Co stojí za pokus?" ptal se Dick, který již myslil na docela jiné hvězdy. Která souhvězdí budou pozorovat? Přál si, aby si dovedl dobře zapamatovat hvězdnou mapu. Ovšem, vezmou si s sebou hvězdářskou knihu a připraví si svítilnu, kdyby světlo od ohně příliš blikalo. „Signalisování na Mars," řekla Dorotka.

Kapitola II
VYSÍLÁNÍ ZPRÁV NA MARS

Za hodinu op ět stoupali po vozové cestě. Dick nesl hvězdářský atlas a Dorotka svítilnu. Paní Dixonová jim bez řečí zapůjčila svítilnu, když o ni požádali, ačkoli nedovedla pochopit, proč chtějí jít ke staré stodole po západu slunce. Hvězdy? Což by neuviděli hvězdy právě tak dobře, ba lépe, ze dvora nebo z okna kuchyně? A kromě toho by byli v teple!
„Hv ězdárna musí být na kopci," vysvětloval Dick, „aby byl větší obzor."
„Jd ěte k šípku s vaším obzorem," smála se paní Dixonová, vytřásajíc drobty z ubrusu do ohně. Starý Silas jim přinesl reservní svítilnu a nalil do ní trochu petroleje. A Dick a Dorotka, hvězdář a spisovatelka, spěchali do zimního večera.

Tém ěř hned rozsvítili svítilnu. Zdálo se jim, že by bylo škoda, aby nenesli rozžatou svítilnu, když mohli a — ačkoli na obloze bylo ještě trochu světla — svítilna dělala věci mnohem temnější. Hvězdy již probleskovaly.
„Tamhle je Cassiopeia," pravil Dick. „ Říká se, že je to její židle, ale není snadné vidět tam židli. Žádné souhvězdí se nepodobá tomu, čemu se má podobat. I Vůz může být právě tak vozem jako medvědem." Ale Dorotce nebylo do řeči, když stoupali na kopec tak rychle. Přišli ke stodole a zastavili se vedle ní vysoko na svahu. Dick
pozoroval oblohu a Dorotka pátrala v šeru údolí. „Co dělá Mars?" připomněla mu konečně. „Nasvačili se už?" „Ach ti?" řekl Dick a přerušil na okamžik pozorování souhvězdí. „Podívej se tamhle. To jsou asi světla toho statku. Schovej svítilnu do stodoly, budeme líp vidět."
Dorotka postavila svítilnu dovnit ř a vyběhla opět do tmy. Dick zatím již namířil dalekohled na světla v údolí.
„Ano," pravil. „Jedno z t ěch světel je v dolním okně ve štítě domu. Vidím také štít. Je celý bílý. Někde blízko musí být jiné světlo. Někdo tam chodí s lucernou."
„Jist ě ještě nepůjdou spát. Jsou-li to oni. Ale ten nejmladší půjde asi do postele hodně brzy."
Bylo velmi zvláštní být tak vysoko nade vším a uvažovat o t ěch neznámých a tak dalekých životech.
„Myslím," prohodil Dick, „že je zbyte čné o nich mluvit, dokud nebude světlo nahoře v pokoji, z něhož vyhlíželi. Dívejme se na skutečné hvězdy. Měli bychom rozdělat oheň, třebas v tomhle koutě u schodů. Potom ty můžeš zůstat u ohně a dívat se do knihy a já se postavím sem za roh, aby mi nevadilo světlo."
Nebylo snadné rozd ělat oheň. Protože neměli po ruce hrst suché trávy ani slabounké haluzky, sundal Dick papírový obal s hvězdářské knihy, vrhl ve světle svítilny poslední lítostivý pohled na obraz Saturnových prstenců, které na něm byly nakresleny, a podal jej Dorotce.
„Není to tak hrozná škoda," ut ěšoval se, „protože stejný obrázek je v knize."
„Tady se rozd ělává oheň hůř než doma v kamnech," stěžovala si Dorotka. „S papírem to bude snadnější."
Bylo. V n ěkolika okamžicích plápolal oheň v rohu za schodištěm. Kouř jim vnikl do očí, takže nemohli číst. Ale oheň brzy hořel jasněji a Dorotka se u něho skrčila, aby jí bylo teplo, a dívala se do hvězdářského atlasu ve světle ohně a svítilny.
„Najdi kapitolu o lednové obloze," zvolal hv ězdář, který stál tak, aby ho kamenné schody chránily před září ohně. Dorotka rychle listovala. „Už ji mám," hlásila. Dick upřeně hleděl na oblohu posetou hvězdami. „Tak," řekl. „Mám Malý Vůz. Je téměř nad tím statkem. Určil jsem taky Severku a Cassiopeiu na druhé straně od ní, téměř proti Malému Vozu. Co máme dále najít?"
„Souhv ězdí Býka," odpověděla Dorotka. Ukazovala si prstem řádky tisku, který četla jen s námahou, protože měla v očích kouř. „Býk. Větší hvězdy: Aldebaran. První velikost. Oko Býka."

„Hrom do Býka," zabru čel Dick, oběhl roh stodoly a sklonil se nad knihou vedle Dorotky. „Nepodobá se býkovi ani za mák. Podíváme se na obrázek ... Je to klín, hvězda Aldebaran je na tenčím konci, potom jsou tři jiné trojúhelníčky, a vedle jsou Plejády." Pohlédl naposledy na obrázek a rychle se vrátil do tmy. „Už ho mám," volal. „Je přímo nad vrcholkem kopce. Pojď se
podívat." Dorotka přiběhla. Ukázal jí jasný Aldebaran a ostatní hvězdy Býka a nabídl jí dalekohled. „Vidím mnohem líp bez něho," řekla Dorotka. „Kolik hvězd vidíš v souhvězdí Plejád?" „Šest," odpověděla Dorotka. „Je jich tam mnohem Víc," pravil Dick. „Ale je strašně těžké je
najít, nestojí-li dalekohled klidn ě. Jak daleko jsou Plejády?" Dorotka se vrátila k ohni a vyhledala to místo v knize. „Světlo souhvězdí známého jako Plejády dostává se na naši
planetu za více než t ři sta let." „Za vteřinu uletí světlo 300.000 kilometrů," ozval se hvězdářův
hlas ze tmy. Ale Dorotka také něco počítala. „Shakespeare1 zemřel 1616." „Prosím?" „Jestliže světlo z těch hvězd k nám doletí za více než tři sta let, vyšlo snad v době, kdy žil Shakespeare, za vlády královny Alžběty. Sir Walter Raleigh2 je mohl vidět, když vycházelo z Plejad."
1 William Shakespeare — viljem šejkspír — 1564-1616, jeden z nejslavnějších světových básníků a spisovatelů divadelních her všech dob. Nejvýznamnější z jeho básní jsou Sonety, dáleřada dramat i veseloher, jako Král Lear, Hamlet, Othello, Kupec benátský, Mnoho povyku pro nic a jiné.
2 Sir Walter Raleigh — sör vóltr rejly — 1552—1618, byl oblíbenec královny Alžběty, slavný politik, mořeplavec a spisovatel. Napsal Světové dějiny. Roku 1618 byl popraven. P. př.
„Nemohl," p řerušil ji hvězdář rozhořčeně. „Světlo hvězd, které
on vid ěl, vyšlo také před třemi sty lety..." „To byla bitva u Bannockburnu1 1314. Luky a šípy." Ale Dick už neposlouchal. 300.000 km za vteřinu. Šedesátkrát tolik za minutu. Šedesátkrát šedesát za hodinu. Dvacet čtyři hodiny za den. Tři sta šedesát pět dní za rok. Přestupné roky nepočítáme. A tři sta let! Tyto hvězdičky, které tečkují modrou oblohu, zdánlivě nepříliš vzdálenou, jsou dále, než si vůbec dovede představit, ať se jakkoli snaží. Při srovnání s nimi je celá země nepatrným oblázkem. Točícím se oblázkem a on na ní, hvězdář, hledí na zářící obrovské světy tak závratně vzdálené, že se zdají třpytnými zrnečky prachu. Na okamžik si připadal míň než nic. Potom náhle si pomyslil, že na velikosti nezáleží. Ať jsou hvězdy vzdálené a ohromné, on, jenž tu stojí s cvakajícími zuby na tmavé stráni, může se na hvězdy dívat a jmenovat je i předpovídat, kam půjdou. „Lednová obloha." A tam byly: Býk, Aldebaran, Plejády, poslušné jako otroci... Pocítil zvláštní touhu vítězoslavně na ně zavolat, ale včas si vzpomněl, že by to nebylo vědecké.
Neslyšel, když Dorotka p řišla kolem rohu stodoly. Nějaký čas prohlížela obrázky hvězd v knize a klidně opatrovala oheň. Konečně, když se hvězdář neozýval, přišla se podívat, co dělá. Tu stál vedle ní, temný v temnotě. Ale Dorotka viděla něco jiného. „Dicku, podívej se! Marťané jdou spát." Dick sebou trhl. „Co? Co? A, to jsi ty, Dot. Polekala jsi mě." „Máš si tu pověsit tabulku, když tu nejsi. Čekali jsme přece, až
p ůjdou nahoru. Podívej se! Ted je světlo v hořejším okně." Dick se okamžitě docela probral ze svého zamyšlení. Ano. Kde dříve bylo jediné stálé světlo ve štítě bílého statku, zářila nyní dvě, přímo nad sebou. „Hned vyšleme značky," rozhodl. „Nemohou být nahoře dlouho." „Ale budou se dívat ven?"
1 Bannockburn — benokbrn — je městečko ve Skotsku. Roku 1314 tam zvítězili Skotové, vedeni Robertem Brucem, nad Angličany.

„Pro č ne? Mohou se dívat právě tak jako my a přát si, aby mohli vysílat znamení na Zem. My se také vždycky podíváme z okna, dříve než jdeme spát. Bud jak bud, neznají-li značky, bude to tím podobnější skutečnému signalisování na Mars. Máš baterku?" „Ano." „Možná, že jí použijeme, ale zatím zkusíme svítilnu. Rád bych věděl, zdali vidí náš oheň. Asi ne. Půjdeme signalisovat nahoru. Pojď, Dot!" Dorotka rychle běžela zpět pro svítilnu, kterou nechala ve stodole. „Nespadni ve tmě se schodů," volala na Dicka. „Držím se u zdi. Pojď." Běžela za ním. Schody byly za světla dost široké, ale ve tmě, i když měli svítilnu, zatoužila Dorotka, aby tam bylo zábradlí. Avšak jestliže je přešel Dick, dovede to ona také. Dostali se oba na půdu a vyhlédli z velkého čtvercového okna ve štítě. „Nechoď příliš blízko ke kraji." „Ne," řekl Dick. „Co děláš?" „Hledám, odkud by mohli

vidět svítilnu. Tenhle roh bude správný. Ted. Podrž svítilnu uprostřed okna. Tak. Ted ji posuň sem do tohoto rohu. Ted ji zas ukaž. Dobrá. Do rohu. Třikrát."

Dorotka poslušn ě stavěla svítilnu doprostřed velkého okna na konci stodoly, potom ji schovávala za zeď do rohu, takže z Marsu dole v údolí nebylo možno spatřit ani nejmenší zákmit. Třikrát ji ukázala, třikrát ji schovala. Dick pečlivě nařídil dalekohled na světla statku a dával pozor na znamení, zdali Marťané pochopili, že někdo na Zemi se snaží s nimi dorozumět. Nic. „Znovu!" Dorotka poslechla. Ačkoli byla starší, při takovýchto dobrodružstvích vždycky cítila, že Dick tomu rozumí lépe. Neuměl si vymýšlet povídky o lidech, ale dovedl vymyslit takovou věc, jako byla tato, líp než kdokoli jiný. Opět se nestalo nic. „Zkus to ty," navrhla Dorotka. „Dobře, ty vezmi dalekohled a pozoruj planetu. Marťané mohou
odpov ědět v nejbližší chvíli." Ale nestalo se nic. „Snad to není jejich pokoj," řekla Dorotka. „Možná, že to světlo neznamená, že tam jsou. Třebas je to hospodyně, která se šla podívat, jak mnoho nečistoty tam přinesli na botách, protože si je neočistili na rohožce přede dveřmi. Klečí na zemi, drhne podlahu a zlobí se na ně. A ovšem, ani ji nenapadne podívat se sem." „Dot, tohle všecko přece nemůžeš vidět dalekohledem." „Samozřejmě, že ne. Nikdy nic nevidím dalekohledem." „Budu přece ještě signalisovat. Třebas to potrvá dvě nebo tři noci,
než to zpozorují." Znovu a znovu držel svítilnu uprostřed velkého prázdného okna. Znovu a znovu ji ukrýval. Kdo by se díval na starou stodolu vysoko na svahu kopce, mohl by se domnívat, že je to maják. Blesk... blesk... blesk... a potom dlouho tma. Nové tři záblesky a tak dále.
„Je tu hrozná zima," řekla Dorotka. „A měli bychom jít domů." „Ještě jednou," žádal ji Dick. A tehdy, právě když ukryl svítilnu po třetím záblesku, zvolala Dorotka:
„Ho řejší světlo zmizelo. Snad je to přece jen jejich pokoj. Někdo řekl tomu nejmladšímu, aby šel spát."
„Ano," soudil Dick. „Zkusíme to zítra zase. Podívej se! Už zase svítí! Dot! Dot! Něco se stalo!"
V ho řejším okně se opět objevilo světlo. Zhaslo. Pozorovali temné místo nad druhým světlem, které hořelo stále. Náhle horní světlo vzplanulo znovu.
„Zhasnou-li je ješt ě..." Dick rozčilením sotva mluvil. „Je pryč! Dot! Odpověděli nám..." „Co uděláš?" ptala se Dorotka. „Opakuj náš signál. Pak budeme jisti."
Rychle dali svítilnu doprost řed okna, pak ji ukryli, ukázali ji, ukryli, ukázali a konečně ji postavili do kouta. Ted se to rozhodne. Oba napjatěčekali, stěží se odvažovali tomu věřit.
Tam daleko pod nimi v údolí ve statku zá řilo světlo, které jim odpovídalo. Zmizelo. Znovu zasvitlo. Jeden, dva, tři záblesky a pak tma.
„Hurá! Odpovídají! Poda řilo se nám to!" „Nechoď ke kraji, ať nevypadneš. Co si asi myslí? Vědí, že jsme to my?"
„Kde máš baterku? Zkusíme vyslat jiný signál. Rozsvi ť ji, toč s ní ve velkých kruzích, abys vytvořila kolo."
Dorotka si stoupla k oknu, n ěkolik stop od okraje, rozsvítila kapesní svítilnu a kroužila s ní. „Dobře." „Mám přestat?" „Ano." Dick se už díval dalekohledem. „Ovšem, možná, že
nepochopí... " „Pochopili! Pochopili!" křičela Dorotka. Nebylo pochyb. V dálce kroužilo slabé světélko. „Mají už slabou baterii," všiml si Dick. „Měli by si koupit
novou." Marťané si pravděpodobně uvědomili, že baterie jejich svítilny nestačí. Téměř naráz přestalo jejich světlo vířit. Místo něho spatřili v okně několik rychlých, krátkých záblesků a potom další, některé dlouhé, některé krátké a střídaly se s tmou. „Chtějí něcoříci," usoudila Dorotka. „Užívají Morseovy abecedy a my ji neznáme," odpověděl hluboce
zarmoucený Dick. Brzo však se rozveselil. „Ovšem, je to v pořádku. Morse. Morsian. Marsian. Marťan. Je
p řirozené, že nerozumíme jejich řeči, když jsou to Marťané." Přerušil krátké a dlouhé světelné značky z Marsu opakováním
prvního signálu. Marťané udělali totéž. „Dnes večer už nemůžeme nic víc dělat," rozhodl Dick. „Ale
dosáhli jsme spojení s Marsem." „Přijdou se ráno podívat, co to bylo," řekla

Dorotka. „Vím, že
p řijdou. Bude třeba, abychom tu byli časně. Pojďme." Sestupovali po kamenných schodech. Šlo to velmi špatně. Dorotka zašlapala žhavé uhlíky na ohništi, Dick zatím ukryl svítilnu ve stodole a pozoroval Mars. Nějakou dobu se nedělo nic. Potom, právě když Dorotka obešla schodiště, uzřela dva dlouhé, oddělené záblesky. „Říkají dobrou noc," pravila. Dick také vyslal dva záblesky svítilnou. A to byl konec. Rychle se přesvědčili, že nic nezapomněli. Dick měl knihu a dalekohled, Dorotka baterku a svítilnu. Opustili hvězdárnu a spěchali jako vítr domů k večeři.
„Ne řekneme paní Dixonová o signálech, dokud se nepřesvědčíme, že to byli určitě oni," řekla Dorotka.
„Je zbyte čné mluvit s ní o hvězdářství," souhlasil Dick, který si vzpomněl, jak se smála tomu, že potřebují široký obzor. Setkali se s ní u kuchyňských dveří.
„Vy jste asi zmrzlí jako rampouch," vítala je. „A které hvězdy jste vid ěli?" „Ó, Býka a Plejády," odpověděl Dick. O Marsu se nikdo ani nezmínil.

Kapitola III
MARŤANÉ PŘICHÁZEJÍ

Dorotka a Dick sp ěchali se snídaní a potom, jak nejrychleji mohli, vystoupili na kopec ke staré stodole. Báli se, aby tam Marťané nepřišli dříve než oni. Ale všecko bylo tak, jak to opustili. Dorotka složila balík novin, které si přinesla na rozdělávání ohně, na hraničku větviček, které jim zbyly od včerejšího večera. Vystoupili po kamenných schodech na půdu, aby měli lepší rozhled. Na Marsu nebylo ani známky života. Bílý statek mezi jezerem a silnicí jako by ani nebyl obydlen. Stěží bylo možno uvěřit, že obyvatelé na takové pusté planetě zachytili signály ze Země a odpověděli na ně.
Potom Dick, který se díval dalekohledem, spat řil člun plující do malého zálivu, z něhož včerejšího odpoledne odveslovaly červené čapky. Člun téměř okamžitě zmizel za borovým lesem na bližší straně zálivu.
Za n ěkolik minut viděli, že právě pod domem se mihly nějaké postavy. Snad ti druzí šli naproti červenýmčapkám a nyní přicházejí všichni společně od jezera. Náhle horní okno, z n ěhož včera vycházely do tmy světelné odpovědi, bylo plné hlav.
„Je tam červená čapka," křičel Dick. „Obě jsou tam. A někdo ukazuje." „Ale kde jsou teď?" ptala se Dorotka, neboť okno se vyprázdnilo. „Tamhle!" křičel Dick. „Jdou sem. Všech šest." „Kde?" vykřikla Dorotka. „Po poli nad domem... Přes zeď... Divím se, proč nešli dvířky. Přešli cestu... Přes druhou zeď... Ted jdou po druhém poli... Jdou stále blíže ... Za chvíli přeskočí tuhle zeď ..."
„Dicku, Dicku!" volala Dorotka, zapomínajíc, jak dlouho čekali. „Jdou přímo sem. Dobře, že jsme tu byli včas." „Ted je není vidět." „Jsou za kopcem." Plynula minuta za minutou. Pozorovatelé se téměř začali obávat, že Marťané zahnuli do lesa. Potom se objevil první, pak druhý překračoval hřeben na vzdálenějším břehu jezírka a zvolna sestupovali kapradiním k okraji ledu. Dick na ně namířil dalekohled.
„Ten první se nedívá, kam jde. Dívá se na n ěco v ruce. Snad je to kompas. Nemohou jít přímo přes led. Neudržel by je. Včera mě aspoň neudržel." V příštím okamžiku vykřikli Dick a Dorotka zároveň: „Už je tam! Obě tam spadly!" Větší dívka s červenou čapkou mávala směrem ke stodole, běžela suchým kapradím k jezírku a předstihla hocha, který je vedl. Druhá červená čapka jí byla v patách. Téměř současně se octly na ledě. Ozval se slabý praskot, zašplouchání vody a obě dívky se brodily po kotníky vodou zpět.
„Ach, ach!" volala Dorotka. „Ted mají mokré nohy, musí se obrátit a jít domů." Ale nezdálo se, že se Mar ťané vrátí. Dívky zuly střevíce, vylily . vodu a opět se obuly. Ostatní na něčekali a potom zahnuli vpravo podle břehu jezírka, překročili potůček, který z něho vytékal, a začali vystupovat po příkrém svahu k hvězdárně.
„Dicku," vzpomn ěla si Dorotka, „my jsme vyslali první signály. Měli bychom jim vyjít naproti a pozdravit je." „Ty budeš mluvit," rozhodl Dick. Bylo něco jiného vysílat signály na Mars, dorozumívat se v noci se vzdálenými Marťany světelnými značkami a něco docela jiného setkat se s nimi tváří v tvář za dne. Co říci cizincům . z jiné planety? Dorotka to snad bude vědět. Dick zavřel dalekohled a sestupoval za ní po schodech. Vůdce Marťanů pohleděl zpět, potom vzhůru ke stodole, pak na věc, kterou držel v ruce. Dal tu věc do kapsy, řekl něco svým druhům a vedl je dále. Dorotka a Dick vyšli ze stodoly a kráčeli jim naproti.

Náhle nejmenší Mar ťanka zamávala bílým kapesníkem, který uvázala na hůlku. „To je znamení, že p řicházejí v míru," řekla Dorotka. „Škoda, že jsme na to také nevzpomněli. Nemohl bys uvázat kapesník na dalekohled?"
„Zamávej jen tak," odv ětil Dick. „Poznají, že jsme jim porozuměli." Dorotka vyňala kapesník a zamávala. Marťané se vážně blížili. To bylo mnohem horší, než Dorotka očekávala. Kdyby jen
Mar ťané něco řekli nebo se aspoň usmáli. Setkali se asi v jedné třetině svahu. Nastal okamžik příšerného ticha. Přerušila je nejmenší Marťanka. „Myslím, že vůbec nepotřebovali pomoc," řekla. „Nemusíme je zachraňovat?" ptal se menší hoch hlasem velmi
zklamaným. „Vysílali jsme zprávy na Mars," pravil Dick, který cítil, že přece jen on je povinen vysv ětlit tu věc. „Na Mars?" opakoval větší hoch. „Ne nám?" ptalo se nejmenší děvče. „Bylo to tedy všechno
nedorozum ění ?" „Ne, ne," řekla Dorotka. „Chtěli jsme, abyste odpověděli. Byl to Dickův nápad signalisovat s Marsem. Vždyť víte, že jsme vás neznali."
„Jemine," vpadla v ětší červená čapka, „to byl báječný nápad." „A ovšem," pokračoval Dick, „když jste vy začali odpovídat marťanskými značkami, nemohli jsme jim rozumět."
„Byla to Morseova abeceda," poznamenal starší hoch. „Ptali jsme se, co se stalo a kdo jste. Když jste neodpovídali, uhodli jsme, že nevíte jak. Proto jsem si určil směr kompasem." „To byl kompas, co jsi držel v ruce?" ptal se Dick. „Ano."

„Vid ěli jsme vás včera na ostrově," pravila Dorotka. „My jsme viděli vás," prohlásil menší hoch. Starší červená čapka, která střídavě vystupovala na špičky a klesala, při čemž z jejích střevíců zaznívaly mlaskavé zvuky, přerušila je netrpělivě: „Tak tady nás máte. Ale kdo jste vy?"

Mar ťani na dohled „Jmenujeme se Callumovi. Tohle je Dick, mněříkají Dorotka."
„Ach, ano, ano," řekla červená čapka. „Dick a Dorotka, ale čím
jste? Myslím ve skute čném životě. My jsme badatelé a námořníci." „Dick je hvězdář," odpověděla Dorotka pohotově. „Dorotka píše
povídky," dodal Dick. „Nuže, já jsem Nancy Blackettová, kapitán Amazonky. To je Peggy, první důstojník Amazonky." Ukazovala na ostatní. „Tohle je kapitán Jan Walker z Vlaštovky. Zde je Zuzka Walkerová, první důstojník Vlaštovky. Titty je jejich první námořník a Roger plavčík."
„Je tamhle ten člun Amazonka?" ptal se Dick. „Ten, v němž jsme vás viděli?"
„Ten?" odpov ěděla Nancy s opovržením. „To je veslice naší maminky. Veslujeme v ní denně k Riu." „K Riu?" „Tak nazýváme vesnici. Má jiné jméno." „Rozumím," přikývla Dorotka. „Jen pro domorodce," dodala Nancy. „Žijete zde?" ptala se Titty, nejmenší z děvčat. „Bydlíme u paní Dixonové, zůstaneme tam do konce zimních prázdnin," vysvětlovala Dorotka. „Tatínek s maminkou odjeli do Egypta, aby tam vykopávali staré památky." Čtyři Vlaštovky na sebe pohlédly. „Jakže?" zvolala Titty. „Máme tedy stejný osud." Zuzka vysvětlila, že jejich matka odjela teprve včera ráno na Maltu, kde loď jejich otce na čas zastaví, a že s sebou vzala Gitu, jejich nejmladší sestru. „Otec už dlouho Gitu neviděl," dodala Titty, neboť si nepřála, aby si někdo myslil, že je jejich matka opustila bez důvodu. Zuzka jim dopověděla, že zůstávají ve statku Holly Howu od vánoc a že se také vrátí do školy, až prázdniny skončí.
„P řišel jsi asi do Arktidy, abys pozoroval zatmění Slunce?" ptala se kapitán Nancy. „Vždyť zatmění nebude," namítl Dick. „Ach ano," řekla Nancy, „ale nebuď takový puntičkář. Když na to
p řijde, Holly Howe není Mars." „Ovšem. Ale pročříkáte Arktida?" Nancy se rozhlédla dokola po ostatních. Titty se dívala na
Dorotku. Roger se smál. „Můžeme jim to říci," mínil Jan. „Souhlasíte všichni?" ptala se Nancy. „Zaslouží si, abychom jim
to řekli. Ten nápad s Marsem byl opravdu báječný." „Řekni jim to," přimlouvala se Titty. „Nuže," vysvětlovala Nancy, „víte, jak to teď je. Už při svačině je tma, spí se v domech, ne ve stanech, zkrátka o zimních prázdninách se nic neděje. A museli jsme přemýšlet o něčem, co bychom mohli podniknout bez svých lodí. Ani Vlaštovka ani Amazonka nejsou v zimě na vodě. Taky jsme se chtěli nějak ospravedlnit, že spíme v domech domorodců, a nikoli ve stanech. Proto jsme se rozhodli uspořádat polární výpravu. Spíme v noci v chýších Eskymáků právě tak jako vy a vystavěli jsme si vlastní iglu — chatrč — jako základnu výpravy. Uvidíte ji." „Chceme jít co nejdříve po ledě k severnímu pólu," dodala Peggy,

druhá červená čapka. „Máme nádherný severní pól." „Jenomže v té hloupé Arktidě nemrzne," hubovala Nancy, „a svátky uplynou jako voda. A nebude mrznout, dokud nenapadne sníh. A jezero je hodně hluboké." „Máme ještě týden," namítala Peggy. Potom za čali mluvit všichni najednou. Dick a Dorotka se dověděli, jak čtyři Vlaštovky žijí v eskymáckém táboře v Holly Howu a dvě Amazonky přespávají v eskymácké chatě v Beckfootu u ústí řeky Amazonky a veslují každý den přes jezero k Vlaštovkám. Uslyšeli, jak včerejšího dne pluli k ostrovu Divoké kočky a signalisovali, protože toho dne paní Walkerová a Gita odjely a oni neměli náladu na obvyklou všední práci na stavbě iglu neboli chatrče. Slyšeli, jak badatelé den za dnemčekali, až zamrzne jezírko, aby mohli začít bruslit. Byla už malá naděje, že velké jezero zamrzne celé tak, aby mohli celou cestu k pólu vykonat po ledě. Ale snad ještě napadne sníh a oni odloží výpravu k pólu na nejposlednější den prázdnin; poskytnou tak Arktidě příležitost, aby mohla dělat čest svému jménu. „Tak a teď to všecko víte," zakončila Nancy. „Dovolíte, abychom
nahlédli do vaší signalisa ční stanice?" „Hvězdárny," opravil Dick. „Dobře. Brr, mě zebe do nohou. Co dělají tvoje nohy, Peggy?"
„Jsou jako rampouchy." „Jsme my ale dvě chytračky, když se takhle probořím e na ledě,"
ř ekla Nancy poskakujíc. „Neměly byste se zout a usušit punčochy a střevíce?" ptala se
Zuzka. „Jen si ještě prohlédneme, odkud signalisovali." Všichni spěchali ke staré stodole, vystoupili po schodech a vyhlédli z půdy. Dick jim ukázal, jak Dorotka a on dávali signály svítilnou, a Titty pověděla Dorotce, že ona první spatřila záblesky světla na kopci.
„Je t-t-to he-he-hezké m-m-m-ísto pro vysílání zpráv z jednoho t t-tábora do druhého," chválila Nancy, která začala cvakat zuby.
„Nem ěli bychom rozdělat oheň?" ptala se Dorotka. „Máme trochu chrastí a spoustu novin."
„Noviny?" Zuzka a Peggy se na ni podívaly udiven ě. „Noviny! Na rozděláni ohně!"

Seb ěhli po schodech a dívali se na zuhelnatělé dřevo a popel, které tam zbyly od včerejška, na hraničku větévek a na Dorotčin balík novin.
„Nejlíp bude, p ůjdete-li hned s námi," rozhodla Nancy, „a podíváte se, jak se dělá oheň a jak se rozdělává s jedinou zápalkou a bez papíru. Ouvej! Upadnou mi nohy!" „Šli bychom moc rádi," vydechla Dorotka. „Nečeká vás paní Dixonová k obědu?" ptala se Zuzka. „Pravděpodobně ano," přiznávala Dorotka. „Bude tedy nejlíp, když jí řeknete, že nepřijdete. Není to daleko.
Poj ďme všichni. Kupředu, Rogere, nebo taky nachladneš." „P-pojďme," souhlasila Nancy. „P-p-p-p-polární v-v-výprava n-n
navšt ěvuje p-p-přátelské Eskymáky." „Nechtěly byste jít přímo k iglu a rozdělat oheň?" ptala se Zuzka, hledíc na ni.
„Když se budeme p-p-p-pohybovat, bude to d-dobré," odpov ěděla kapitán Nancy a rozběhla se tryskem po vozové cestě ke statku Dixonových. Peggy za ní. Kapitola IV
IGLU

Zdálo se, že paní Dixonová nebyla v ůbec překvapena, když Dick a Dorotka, kte ří odešli sami, vrátili se na statek se šesti společníky.
„Seznámili jste se brzo, jen co je pravda,"řekla jim. „Myslila jsem si, že na sebe někde narazíte. Nu, slečno Rut a slečno Peggy, jak se daří vaší matce a co dělá strýček Jim? Jako by to bylo včera, kdy jsem pro vás v létě dělala certle, když jste sem denně ráno chodili pro mléko. Na mou věru, ten čas letí." „Můžeme obědvat venku?" ptala se Dorotka. „Uvidím ráda vaše paty," smála se paní Dixonová. „Budu dnes prát. Přišla jste právě včas, slečno Rut, nebo si říkáte Nancy? Už jsem zapomněla. Chtěla jsem poslat paní Blackettové vepřovou paštiku, můžete ji dodat za mne a vy dva si můžete vzít jinou k obědu. A tuhle je balíček certlí pro všechny. Jen pojď, Dixone, jsou tu sami staří známí." Pan Dixon stál ve dveřích. „Jak se máte, pane Dixone?" ptala se Titty. „Jak se máte?" volali ostatní. „Výborně, děkuji," odpověděl pan Dixon a odešel zase z kuchyně. „Tak a teď," pravila paní Dixonová, když se vrátila ze spíže s dvěmačerstvými vepřovými paštikami, „co jste vy dvě holky dělaly s botami?"
Nancy a Peggy držely nejprve jednu a potom druhou nohu proti ohni v kuchyni a z bot vystupovala pára. „Jezírko," řekla Peggy. „Byla jsem jista, že nás led

udrží," vysvětlila Nancy. „A skoro udržel. Nenapadlo mě, abychom tam nechodily obě najednou. Byly jsme hloupé. Aspoň já."
„Řekla bych, že jste pár ztřeštěnců," zlobila se paní Dixonová. „Zujte si boty, usuším vám punčochy." Ale červenéčapky měly tuze naspěch, aby užuž byly venku.
„Nachladíte se a umřete," varovala je paní Dixonová. „Usušíme si boty a punčochy za několik minut," ujišťovala
Nancy. „Kup ředu! Máte batohy, vy dva?" „Jsou v kufrech," odpověděla Dorotka. „Dojdu pro ně." „Nech to teď," rozhodla Nancy. „Strčím paštiku pro maminku do svého batohu a Peggy může vzít vaši." „Co budete pít?" ptala se paní Dixonová.
„Čaj," odpověděla Zuzka. „Mléko nám stačí i pro ně." „Budou potřebovat dva šálky," starala se paní Dixonová. „Dejte jim jen jeden," prohlásila Nancy pevně. „Ať jdou lehce." „A když se ten jeden rozbije, nebudou mít nic," odporovala paní Dixonová a dala jim dva šálky, jeden uložili do Nancyina batohu a druhý nesla Peggy.
Pak se celá parta vyrojila z kuchyně do chladného vzduchu; prošli dvorem, přešli silnici, proběhli brankou a stoupali polní cestou ke stodole.
Dorotce bylo asi tak, jako by spadla do řeky a byla stržena silným proudem. Včera ona a Dick byli sami — jako obyčejně — jen si tak prohlíželi okolí a vymýšleli si příběhy, a teď tu s osmičlennou výpravou pospíchali v záři slunce po svahu do kopce a vepřovou paštiku na oběd měli v batohu děvčete, které znali asi půl hodiny. Šli, nevěděli kam, aby podnikali — nevěděli co! Osm jich bylo!
Ve všech jejích povídkách nebývalo obyčejně více osob než dvě nebo nejvýše čtyři a nějaký ten zlosyn. Dívala se z jednoho na druhého. Ne, ani jeden z těchto šesti cizinců se ani v nejmenším nepodobal zlosynovi. Vedle ní šla Titty a usmívala se na ni velmi přátelsky. Dick šel před nimi a Roger ho zpovídal. „Znáš opravdu všechny hvězdy?" „Znám jich jen málo," odpověděl Dick. „Já znám Rendlík a Severku." „Rendlík?" „Najdeš ho u pólu." „To souhvězdí se podobá opravdu více rendlíku než jiným věcem, podle nichž se jmenuje," souhlasil Dick. „Dostal jsem knihu, v níž jsou všechny hvězdy, aspoň všechna souhvězdí. Můžeme je pozorovat každý večer, dokud tu budeme." „Kam chodíš do školy?" Za Dorotkou šli čtyři, které ona v duchu označila jako starší, i když si myslila, že Peggy není asi o mnoho starší než ona. Třebaže nechtěla poslouchat, slyšela, o čem hovoří. „Hromy a blesky, proč ne?" „Hvězdář může být užitečný." „Ale co bude dělat ona?" „Brzy uvidíme, jsou-li k něčemu." To bylo hrozné. Dorotka spěchala z doslechu po zmrzlé cestě a strhla Titty s sebou. Hnaly se za Dickem a Rogerem; ten se právě rozběhl, aby se ještě jednou podíval na hvězdárnu, i kdyby se tam ostatní nechtěli zastavit.
„Je to docela hezké místo," chválila Nancy, když starší p řišli ke stodole a Zuzka volala na Rogera, aby si pospíšil a slezl z půdy, odkud se díval Dickovým dalekohledem na Holly Howe. „Je to docela hezké místo, ale počkejte, až uvidíte naše." Spěchali dál kolem břehu zamrzlého jezírka. „Nechoďte nikdo po ledě," varovala Zuzka, „není třeba, aby se ještě někdo vykoupal. Jan řekl, že zítra třeba budeme moci bruslit a že je škoda kazit led dnes."
Za jezírkem Titty a Roger p ředběhli ostatní a Dorotku a Dicka vzali s sebou. Ted zahnuli po svahu, kde byly pozůstatky starého lesa. Leželo tam mnoho padlých modřínů, které neodolaly větru. Bujela tam nízká spleť lísek a vrb mnohokrát vysekávaných na oheň nebo na dřevěné uhlí. Rostly tam malé, zakrslé duby, jeřáby a břízy. Všechny stromy byly holé, jen na několika dubech zůstaly chomáčky suchého loňského listí, které šumělo téměř jako voda, když jím vítr pohnul.
Vozová cesta tam nebyla. Šli po čemsi, co Dorotka považovala za starou lesní stezku. Tato stezka náhle končila na stráni na planince, obklopené malými stromy. Na konci planinky tulila se ke kopci nízká chatrč bez oken, podobající se téměř hromadě kamenů.

Iglu „To je iglu," oznámila Titty. Dorotka nikdy nic takového neviděla, ale Dick si vzpomněl, jak
kdysi s otcem prohlížel starobylou z říceninu a ozval se: „Je to velmi staré, pozná se to podle těch velkých kamenů a
oblých roh ů." „Zčásti je to staré," souhlasil Roger. „Stavěli jsme to celé věky," dodala Titty. „Každý den, až do
v čerejška." Stěny chýše byly nízké a hrubé. U země byly velikánské kameny a snadno mohli poznat, kde noví stavitelé začali stavět z menších kamenů. Všecky kameny byly položeny na sebe bez malty. Nahoře od jedné strany ke druhé ležely na zdech modřínové kůly a na obou stranách přečnívaly střídavě jejich silné i

slabé konce. Na modřínových kůlech spočívalo cosi podobného kovové desce. Rohy této desky bylo vidět, ostatek byl zatížen velkými kameny a všechno zaházeno zemí. Nejpodivnější bylo, že v pozadí chatrče čněla z hrubé kamenné zdi rezavá železná roura komínu.
„Komín byl nejtvrdší o říšek," vypravovala Titty, pozorujíc Dorotku, co tomu všemu říká. „To, co zůstalo ze starého komínu, bylo moc velké, a když jsme se na něm pokoušeli stavět, padaly nám kameny dovnitř. Potom Jan přišel na myšlenku, abychom otvor ve střeše zakryli na rozích dlouhými plochými kameny, tak, aby se zmenšil, až jsme do něho mohli zasadit tuhle starou rouru od kamen. Když jsme ucpali největší škvíry hlínou, táhl komín čím dál líp." „Proč tomuříkáte iglu?" ptal se Dick. „Iglu je eskymácká chýše," poučila ho Titty. „Nemá být celá ze sněhu?" „Ano. Škoda, že jste ji neviděli minulý týden," vykládala Titty, „než sníh roztál. Po té velké sněhové vánici byla celá chýše pokryta sněhem a vypadala jaksepatří."
„Jenomže jsme tehdy nem ěli takovou dobrou střechu," prozradil Roger, „a všichni v chýši jsme byli jako hastrmani."
„Tehdy jsme m ěli střechu jen z modřínových kůlů," dodala Peggy, která právě přišla s ostatními třemi dětmi. „Jen z kůlů a z kusu dehtované plachtoviny, a když jsme rozdělali oheň a uvelebili se všichni v chýši, sníh nad námi roztál a voda nám tekla na záda!"
„Potom, když sníh roztál," pokra čovala Titty, „našel Jan kus starého plechu na střechu v kolně v Holly Howu a zapřáhli jsme k němu psí spřežení."
„Titty a já jsme nebyli jediní psi," vyhrkl Roger, „i Jan a Zuzka a kapitán Nancy se zapřáhli a táhli ažaž."
„Komín byl nejhorší," pokra čovala Zuzka. „Spousty sněhu napadaly dovnitř a uhasínaly oheň." „Taky napadal Zuzce sníh do kastrolu," dodal Roger. „Už se to nestane," prohlásila Nancy, „protože teď máme pořádnou rouru. U všech ráhen a kosatek! Žádný učený z nebe nespadl. Vzhůru! Musíme ucpat všechny otvory. Zítra může zase sněžit a ještě na mnoha místech ve zdech prosvítá." „Nejdříve usušíme naše věci," rozhodla Zuzka. „Ano, pane první důstojníku," souhlasila Nancy. „Nuže, kupředu! Hosté napřed."
Odtáhla záv ěs z pytloviny, který zakrýval vchod. „Ano, po čtyřech. Vím, je to trochu nízké, ale to tak má být. Skutečná iglu mají tunely."
Dorotka na chvíli zaváhala, když se skr čila a pohlédla z denního světla do toho černočerného otvoru. Vzpomněla si na „Železné mříže, povídku z minulých dob." „Vstupte," d ěl žalářník, a když dívka bez podezření vkročila do tmy, zařinčela za ní brána a ona uslyšela, jak rezavý klíč zaskřípěl v zámku. Byla uvězněna." -
- -
Ale bu ď jak buď — kus plachtoviny se nepodobá dveřím žalářní kobky. A vůbec — nemůže se nic stát. Všichni se chovají přátelsky.
„Mám lézt první?" Dick se již nemohl do čkat, kdy uzří vnitřek iglu. „Ne," odporovala Dorotka. Zprvu viděli velmi málo, neboť do iglu vnikalo jen nejasné světlo
komínem a skulinami mezi kameny. A za nimi se nahrnuli ostatní. „Okamžik — rozžehneme svítilnu," řekl Jan. „Stoupněte si na levou stranu, abyste se nemuseli shýbat,"
doporu čovala Nancy. „Na druhé straně je to trochu nízké." „Pospěš si, Peggy. Podej mi několik větviček. Z té hraničky.
Stojíš u ní." Dorotku a Dicka strkal hned ten a hned onen při shonu se zatáp ěním a se zavěšováním svítilny na strop. „To je nádherné ohniště!" zvolal Dick, když Zuzka rozfoukala
hrst v ětviček v jasně šlehající plamen. Ohniště bylo opravdu nejkrásnější částí iglu. Ve staré zřícenině, na níž bylo iglu vystavěno, zůstal velký otevřený krb z hrubých kamenů. Oblouk nad krbem a část komína se zachovaly a Jan, Nancy a ostatní začali stavět nad tím. Upevnili železnou tyč od jedné strany ke druhé a na ni na dvojitém drátěném háku zavěsili kotlík. Žádné iglu v Grónsku nemělo nikdy tak dobré ohniště.
„Dostala jsem k vánoc ům kapesní nůž s pilníkem," vypravovala kapitán Nancy, usedajíc u ohniště, kde bylo několik krátkých silných špalíčků, jež byly zřejmě určeny za sedátka. „To bylo ohromné štěstí, ale div jsme pilník nevypilovali, než jsme ze staré mříže dostali tuhle příčku. Trvalo to věky, střídali jsme se, pracovali jsme ve směnách, však to znáte. Pojďte dál a sedněte si někde. Ve dvou vteřinách tu bude horko jako v peci."
V zá ři svítilny viděli nyní na obou stranách chýše hrubé lavice, zhotovené z

prken, k nimž byly přibity krátké špalíčky jako nohy. Dick zpozoroval pilu, která visela na dřevěném kolíku zastrčeném mezi kameny zdi. Vedle ní se houpal kastrol. V koutě stála hranice nasekaného dříví od země téměř až ke střeše.
„To je pro p řípad, že bychom zapadli sněhem," poučovala je Titty. „P-p-přála bych si, aby se to s-s-stalo," zatoužila Nancy. „Zapadli — nezapadli, ale teď je čas použít ho," rozhodla Zuzka. „Zase cvakáš zuby. Ještě přihodíme několik kousků a bude to. Ne, Rogere! Certle dostaneš až po obědě."
Peggy podala h ůlky z hranicky Zuzce, která z nich vystavěla klícku nad haluzkami, které už hořely jasným plamenem. „Přineste někdo vodu do kotlíku," žádala Zuzka. Roger jej
uchopil a vylezl. Titty za ním. „Pojďme s nimi," vyzval Dick Dorotku. „Smíme?" ptala se Dorotka. „Proč ne?"řekla Nancy. „Nemáte ještě něco na vodu?" zeptal se Dick. „Dobrý muž," poznamenal Jan. „Ať si vezme kastrol," radila Zuzana. Všichni čtyři vylezli z iglu, venku se vzpřímili a vedeni Rogerem vydali se mezi slabýmřídkým podrostem a přes suché zmrzlé listy loňských náprstníků k bublajícímu potůčku, který si razil cestu z vysokých skal k jezeru. Byl tak malý, že se dal překročit. Jeho nepatrné tůňky vroubil led. Vypadalo to tak, jako by potůček byl zčásti vyschl, avšak led jako by zůstal tam, kam sahala voda dříve. Větve, které se skláněly nad potůčkem, smáčely se v jeho malých vodopádech a změnily se na silné skleněné tyčinky; uvnitř — jako jádro — bylo vidět větvičky, na nichž namrzla voda. Dick ponořil kastrol.
„Po čkej chvilku," řekl Roger a ulamoval kousky ledu. Naházel je do kastrolu, až plavaly rovnoběžně s okrajem jako malé ledovce. „Jsou lepší než nic," vysvětloval. „Kapitán Nancy bude mít radost."
Titty naplnila kotlík pod malým vodopádem. „Dovol, já to ponesu," prosila Dorotka, která velmi toužila být užitečná.
„Rad ěji ne," odpověděla Titty. „Zapomněla jsi rukavice v iglu. Přimrzly by ti ruce k rukojeti."
Na zpáte ční cestě potkali Jana, který sbíral mech na ucpávání skulin mezi kameny iglu. „Proč nepoužijete hlíny?" ptal se Dick. „Je zmrzlá na kost," odpověděl Jan. „I mech musíme napřed
rozmrazit, než bude k pot řebě." Sebral krabici, do níž mech dával, a vracel se s nimi. „Je třeba
ucpat mnoho skulin," pravil. Viděli, že kouř se valil jako obvykle nejen z roury komína, ale razil si cestu také nejrůznějšími skulinkami v kamenném zdivu. „Je to pěkné místo," řekla Dorotka, hledíc na hrubou chýši, z níž vystupoval kouř. „Není to nejhorší," souhlasil Jan, „jen kdyby napadl sníh." Vlezli dovnitř. Na ohništi nyní plápolal veliký oheň a navzdory všem škvírám ve zdech a zimě venku, bylo v iglu teplo. Nancy a Peggy seděly na špalíčkách a kroutily prsty bosých nohou. Jejich punčochy visely na šňůře natažené mezi dvěma dřevěnými kolíky. Také jejich boty se sušily, každou chvilku je obracely jako topinky. U střechy visela svítilna a plameny poskakující na ohništi naplňovaly chýši veselým světlem. Jan vysypal mech na hraničku dříví, jehož již ubývalo. Peggy jej rozložila tak, aby se ho co nejvíce hřálo najednou. Zuzka čekala na kotlík. Zavěsila jej na příčku v kamíně, takže se pohupoval nad nejžhavějšími plameny.
„P řinesli jsme trochu opravdového ledu," hlásil Roger a Dick, zpola oslepený mlhou, která se v teplé chýši usadila na jeho chladných brýlích, podržel kastrol před Nancy. „Je v kotli také?" ptala se Nancy dychtivě. „Ne." „Voda se bude vařit mnohem rychleji bez ledu," řekla Zuzka. „Tak se nedá nic dělat," odpověděla Nancy. „Ale proč by měl být led v kotlíku?" ptal se Dick. „Kdybychom museli tavit led," vysvětlila mu Titty, „abychom si
mohli uva řit čaj, vypadalo by to tím více jako v opravdové Arktidě." Dick a Dorotka usedli na lavici. Rozdělili se s polárními badateli o vepřovou paštiku a dostali za to koláč z Holly Howu. Byli spokojeni i takto. Ať je Arktida chudá na led, v iglu se svítilnou a s ohněm nezáleží na tom, zdali svět je takový, jaký jej opustili, anebo několik sáhů pod sněhem. Po obědě horlivě pomáhali umývat nádobí (ledovce zatím v kastrole roztály). Horlivě pomáhali v krátkém zimním odpoledni sbírat palivo. Horlivě, když jim dovolili, zastrkávali mech mezi kameny zdí, až jim někdo v iglu oznámil, že v tom místě už světlo neproniká. Horlivě ucpávali štěrbiny mezi kameny kolem komína, kudy vystupovaly kotouče dýmu. Nepadlo ani slovo o tom, že by měli požádat, aby je přijali do polární výpravy. Když však konečně byl čas jít domů a Dorotka sbírala šálky, které jim půjčila paní Dixonová, prohodila Nancy:
„Mohou je tu nechat s našimi v ěcmi, ne, Zuzko? Půjdeme sem zítra všichni."

. To Dorotce sta čilo. Na zpáteční cestě ke statku ona a Dick mlčeli. Dick přemýšlel již o hvězdách a o své hvězdárně. Dorotka si tentokrát nevymýšlela povídky. Prožívala povídku. Dva šálky, ponechané v iglu, slibovaly, že povídka bude pokračovat.
Jakmile Dick a Dorotka byli z dohledu, zahájili badatelé poradu. „Ovšem, nejsou to námořníci," pravil Jan, „ale ten nápad s Marsem byl opravdu docela dobrý."
„Budou se musit nau čit značky," řekla Nancy. „Měli takovou znamenitou myšlenku a nebyli schopni říci dvě slova, když druhá strana odpověděla." „Dorotka má copy," poznamenala Peggy. „Copy přece nemůžeme úplně zavrhovat," soudila Nancy.
„I námořníci je kdysi mívali," řekla Titty. „Ale ne na každé straně jeden," namítl Roger. Nerozhodli nic určitého, ale večer, když bylo již několik hodin tma, a Zuzka soudila, že je čas, aby Roger šel do postele, navrhla Titty: „Snad bychom jim mohli poslat jeden nebo dva světelné signály." Hvězdář a jeho asistentka musili mít aspoň půl oka na Marsu, neboť na záblesk lampy v horním okně okamžitě odpověděly jiné záblesky vysoko na svahu kopce. „Dávali pozor," zvolala Titty. „Bylo by trochu kruté, kdybychom je nepřijali mezi nás," dodala Zuzka.

Kapitola V
BRUSLENÍ A ABECEDA

Pan Dixon byl p řed snídaní na kopci a přinesl zprávu, že led na jezírku kone čně pořádně drží. Paní Dixonová ohlásila novinu dál. „Budete-li seřídit podle slečny Zuzany," řekla, „nemůže se vám stát nic zlého." Otevřeli školní kufry a vytáhli brusle, boty a batohy. Paní Dixonová jim připravila dva balíčky obložených housek, každému dala dva pomeranče a do Dorotčina tlumoku uložila velkou láhev mléka.
„P řinesou jistě mléko od Jacksonových, ale není třeba, aby byl někdo zkrácen."
Zabalili brusle do novin a str čili je do batohů, aby se jim pohodlně nesly.
Po tuhém no čním mrazu byl hezký svěží den. Obloha byla jasná, a když Dick a Dorotka stoupali po vozové cestě, mohli nad stromy rozeznat každou roklinu a úžlabinu vzdáleného pohoří. Cesta ke staré stodole se jim zdála jen zpola tak dlouhá jako tehdy, když se tam vydali po prvé. Dorotka nešla, téměř tančila. A zdálo se, že Dick se každou chvíli rozběhne po vypasené bledé trávě po stranách cesty. Podle toho Dorotka poznala, že je stejně netrpělivý jako ona. „Ráda bych věděla, jsou-li již v iglu,"řekla. „Nemohou tam být," odpověděl Dick. „Musí čekat, až červené
č apky připlují přes jezero." Ale když přišli ke stodole a po prvé zahlédli Holly Howe, poznali, že jejich přátelé už pracují. Mezi stromy vyčníval štít starého obíleného statku i okno, které kdysi bylo Marsem. Ale uviděli tam něco nového. „Co to dali na zeď?" ptala se Dorotka. „Nad okno." Dick vytáhl dalekohled. „Velký černý čtverec," řekl. „Jedním rohem vzhůru. Jako diamant 1." „Je to znamení," soudila Dorotka. „Ale jak máme vědět, co znamená?"
Z dálky někdo zahalekal a spatřili Jana. Byl sám a razil si cestu suchým kapradím na hřebeni za jezírkem. Viděli, že spěchá. Když přišel k ledu, dupl naň jednou, dvakrát a potom rychle přešel napříč, částečně šel a částečně klouzal. Na zádech měl batoh, kromě toho nesl veliký bílý neohrabaný balík. Dick a Dorotka mu běželi naproti. Jan stoupal o závod po svahu.
„Jak vypadá náš signál od stodoly?" volal udýchan ě. „Rozeznáte, co to je?"
Obrátili se a hleděli k Holly Howu. „Není to nejhorší," řekl. „Ale co to znamená?" ptal se Dick. „Ještě jsme se nerozhodli," odpověděl Jan. „Zkusíme, jak to bude vidět na vašem štítě. Natřel jsem tyhle značky bíle, aby se odrážely od tmavé zdi. Smím vylézt na půdu?" „Ovšem," přisvědčila Dorotka. „Pojď," zval ho Dick. Vystoupili po schodech na půdu, kde se před dvěma dny Dick a Dorotka třásli zimou, když vysílali signály na Mars. Jan opřel balík o zeď. Dick si jej opatrně prohlížel. Byla to prostě dvě prkénka, jeden trojúhelník a druhý čtverec. „Dej pozor," varoval ho Jan, „bílý nátěr není ještě docela suchý."
„Ztratil jsi něco?" ptala se Dorotka, vidouc, že se Jan rozhlíží po p ůdě. „Chtěl bych něco jako kladivo," odpověděl Jan. Seběhl po schodech a vrátil se s v ětším kamenem. „Tohle stačí," řekl, zkusil kámen v ruce a přistoupil k vikýři. Stoupl si na okraj, pravou rukou se přidržel zdi a levou hmatal po zdi zvenčí, jak nejvýše mohl. Našel skulinu mezi dvěma kameny, zastrčil do ní veliký hřebík, který vylovil z kapsy, zarazil jej pevně
1 Diamant je zvláštní název pro čtverec, stojící na jednom vrcholu.

svým kamenným kladivem a kone čně udeřil zespodu, aby hřebík ohnul nahoru.
„Ale já nedosáhnu tak vysoko," namítal Dick, který uhodl, co Jan chystá.
„Okamžik," odpověděl Jan. „Nebude třeba." Vytáhl z kapsy klubíčko motouzu, jiný veliký hřebík, dvojité
há čky ze silného drátu na plot a velký kroužek od záclon. Dick a Dorotka ho pozorovali s otevřenými ústy. Jan provlékl motouz kroužkem od záclony, zavěsil jej na hřebík, který před chvilkou zatloukl, rozmotával motouz, až byl tak dlouhý, že dosahoval až k zemi. Potom pustil klubíčko, vzal druhý hřebík, háčky a balík a seběhl po schodech. Ti druzí dva pospíchali za ním.
Od řízl klubko motouzu a dal je do kapsy. Potom přivázal jeden háček na motouz, svázal oba konce motouzu tak, aby žádný konec nemohl proklouznout kroužkem nahoře ve štítě stodoly.
„Kdyby to n ěkdy spadlo," řekl, „nevyklánějte se nikdo z okna, abyste to spravili. Počkejte na Nancy nebo na mne."
Pov ěsil trojúhelník na háček, který provlekl otvorem v jednom vrcholu. Potom jej zdvíhal ruku přes ruku, až se trojúhelník dotkl hřebíku na zdi, kde se jasně odrážel od tmavých kamenů, jež zvětraly od mrazů a dešťů.
„M ůžete jej pověsit vrcholem nahoru nebo dolů," upozornil je, „na obou stranách jsou schválně otvory. A tuhle druhou značku můžete pověsit bud jako čtverec, nebo jako diamant. Dvojí háčky jsou proto, abyste mohli pověsit jednu značku nad druhou. Hned uvidíme, jak se to osvědčí. Pozorujte Holly Howe!"
„N ěkdo je tam v okně," hlásil Dick, který už zaměřil dalekohled na Mars.
„Červené čapky. Nancy a Peggy." „Černý čtverec zmizel!" křičela Dorotka.
„Spustili jej," pravil Jan. „Viděli správně naši značku. Ano.
Myslil jsem si to. Ted zdvíhají trojúhelník!" Černý trojúhelník zvolna vystupoval na bílou zeď nad horním
oknem ve štít ě statku. „Zkusíme to obráceně." Spustil bílý trojúhelník a zavěsil jej za otvor uprostřed jedné
strany, takže visel vrcholem dol ů. „Jižní směr," řekl. „Když tuhle značku vytáhnou v přístavu,
znamená to bou ři od jihu." „Mohu ji vytáhnout?" ptal se Dick. „Kupředu!" zvolal Jan. „Je to vaše signalisační stanice." „Hvězdárna," opravil jej Dick, ale současně vytahoval značku. Trojúhelník se ještě ani nedotkl hřebíku, když druhý trojúhelník na stěně statku rychle klouzl dolů. Za okamžik opět vystupoval a tentokrát také byl obrácen vrcholem dolů.
„Výborn ě!" volal Jan. „Hola! Znovu spustili značku. Chtějí jít bruslit. Dneska jsme udělali dost. Ted potřebujeme jenom abecedu. Ještě okamžik! Zarazíme jiný hřebík tady dole, abyste na něj mohli upevnit zdviže, nechat značku nahoře a nemuseli tu stát a držet ji." „Zdviže?" divil se Dick. „Zdvihací lana. Motouzy," pochopila Dorotka. Našli vhodné místo pro hřebík, takové, aby na ně pohodlně dosáhli. Jan jej zatloukl a ukázal Dickovi a Dorotce, jak upevnit zdviže.
Dvakrát nebo třikrát vytáhli čtverec a trojúhelník, pak oba najednou, aby se pocvičili. Od Holly Howu neodpovídali, protože, jak u hvězdárny věděli, již vystupovali na kopec.
Jan vysv ětlil, jak přišli na nápad s trojúhelníkem a čtvercem při vysílání světelných signálů včerejšího večera.
„Víte, takhle budeme moci oznamovat plány na den, i když dosud neznáte Morseovu abecedu. Nancy včera řekla, že byste se jí měli naučit."
„Ale co tyhle zna čky znamenají?" ptal se Dick. „Podívejte se," povídal Jan, „máme čtyři značky. Severní směr — trojúhelník s vrcholem vzhůru, jižní směr, obráceně, čtverec a diamant. A pověsíme-li obě značky současně, jednu nad druhou, dostaneme spoustu dalších signálů. Hlavní je, abychom mohli oznamovat denní program. Musíme mít značku, která bude znamenat: Přijďte do iglu nebo: Přijďte do Holly Howu." „Nebo: Přijďte k paní Dixonové," dodala Dorotka. Ale neměli kdy upravit značky, neboť zahlédli obě badatelky s červenými čapkami, jak poskakují suchým kapradím na druhé straně jezírka. „Tu jsou!" vykřikla Dorotka.
Kvapně upevnili motouz a dřevěný trojúhelník a čtverec uložili s háčky na půdě.
Kvapně sebrali batohy a seběhli po schodech. Také Zuzka, Titty a Roger byli již v dohledu. Z dálky zaznělo jásavé volání slávy a slunce se zablesklo na Rogerových bruslích, když jimi zamával vysoko nad hlavou.
„Víte," povídal Jan, když spole čně přecházeli led, „nejlepší na těch signálech je, že nemusímečekat na odpověď, když je vytáhnete. Můžeme jít, kam budeme chtít, a vy budete vědět, kam přijít. Můžeme vytáhnout značky, jakmile ráno

Nancy přijde, a nechat je, až se vrátíme. Nikdo kromě nás je nepřečte."
To zn ělo tak, jako by Dorotka a Dick byli považováni za členy tlupy. Ale rozhodlo o tom bruslení.
„U všech ráhen a kosatek!" k řičela Nancy Blackettová a prudce točila kličkou u jedné ze svých bruslí. „Tyhle signály nikdo nepřetrumfne. Viděli jsme je jasně i bez dalekohledu." „Což abychom sestavili klíč?" navrhoval Jan.

„Ud ěláme to v iglu," odpověděla Nancy, „až budeme vařit oběd. Ted budeme bruslit." Dorotka se trochu ostýchala s těmito arktickými badateli, kteří znali všechno o lodích a uměli signalisovat dvanácterým rozličným způsobem. Myslila si, že budou pravděpodobně mnohem lepší bruslaři než Dick a ona, jako se zdáli být lepší ve všem ostatním.
Ona a Dick usedli na v řes na břehu jezírka, připevnili si brusle na boty a utáhli řemínky. Dorotka se rozhlédla. Všichni ostatní se dosud hmoždili s kličkami. Hrála si s řemínky, nechtěla jít na led první. Ale Dick nikdy neuvažoval o tom, zdali ho někdo pozoruje. Jakmile měl brusle připevněny, odrazil se od vřesoviště, vzpřímil se a jel. O svátcích býval doma denně na umělém kluzišti nedaleko university s Dorotkou a znovu cvičil start ze sedu místo neobratného stoupání na led, než se bruslař rozjede. Arktičtí badatelé ho pozorovali s otevřenými ústy. „Panečku, ten umí bruslit," vyhrkla Titty.
„Báječně,"řekl Roger. „Proč jsi nám to neřekl?" volala Nancy. „Ovšem, vy máte právo
být v polární expedici. Nikdo z nás neumí takhle bruslit." „Ó!" divila se Peggy.
„Jezdí dopředu i pozpátku." Dorotka se nyní téměř obávala, aby si nemyslili, že se Dick vytahuje. Ale všichni mohli vidět, že na ně docela zapomněl a že bruslí prostě jen pro sebe. Poletoval po jezírku, náhle se otočil a hnal se zpátky, znovu zakroužil a rychle přijel k Dorotce. „Pojď, Dot," zval ji, „je to mnohem lepší než na umělém kluzišti." Titty a Roger bruslili po prvé. Jan a Zuzka bruslili trochu minulou zimu ve škole. Ale Walkerovi žili většinou na jihu a rok za rokem neměli ani kousek ledu, na němž by mohli bruslit.
Nancy a Peggy byly state čné, řádné bruslařky. Žily na severu na úpatí velkých hor, takže mohly bruslit každý rok, pokud se vůbec pamatovaly, i když velké jezero zamrzlo jenom jednou nebo dvakrát. Na menších jezírkách a tůňkách byl led každou zimu. A také ve škole měly vždycky několik dní, kdy bruslení nahradilo jednotvárnější hry. Uměly bruslit, ale rozuměly bruslení tolik, aby poznaly, že pro Dicka bylo bruslení tak přirozené a snadné jako pro ně plachtění na Amazonce.
„Ty také?" volala Nancy na Dorotku. Ale Dorotka ji neslyšela. Rozjela se za Dickem a ten jí podal ruce. Zkřížili ruce a bruslili společně. Levá, pravá, levá, pravá. Dick podle svého zvyku metodicky počítal nahlas tempa.
„Souhlasí, abychom se zú častnili," oznamovala mu Dorotka, „protože umíš tak bruslit. Nancy to řekla." „Zúčastnili čeho?" ptal se Dick. Ale právě se zatáčeli na konci jezírka, kudy vtékal potůček a varoval je, aby se k němu nepřibližovali, protože led blízko tekoucí vody mohl být slabý. Nancy jim jela naproti. Přijížděla rázným tempem, houpavě se odrážela: ráz — dva, protože toho dne byla na ledě po prvé od minulého roku, ale kdekdo mohl vidět, že bruslí plnou silou. Nemíhala se na ledě jako letící pták. A věděla to velmi dobře.
„Hola!" volala. „Nau číte mě kroužky a jezdit pozpátku a já vás naučím signalisovat. Ostatně vy už jste se začali učit."
, „P řenes váhu na jednu nohu a na druhé se otoč," radil Dick. „Asi takhle."
„Takhle?" Nancy zakroužila state čně v plné rychlosti a pořádně sebou plácla. Kdyby byl led býval slabší, byla by se probořila. Ale vyskočila se smíchem.
„Takhle ne," řekla. „Zkusím to pomalu."
Jan a Zuzka se pohybovali na led ě s napjatou pozorností toho, kdo ví, jak snadné je padnout. Roger se snažil napodobit Dickův start a sedl si třikrát rychleji, než je to možno povědět. Odrazil se, sedl si, vzepřel se silně, sedl si, vzepřel se zpola ještě jednou a natáhl se dokonale jak dlouhý tak široký. Titty stála na bruslích, ale posunula se jen tu a tam o krůček. Pak náhle ucítila, že i stát je velmi nebezpečným dobrodružstvím.
„Co jsem ud ělal špatně?" ptal se Roger. Seděl tam, kde upadl. „Vsadím se, že mi Zuzka přišroubovala brusle nakřivo!" „Mohu ti pomoci?" ptala se Dorotka Titty.
„Ne! Nedotýkej se mě," prosila Titty. „Budu bruslit sama." Za chvíli Jan a Zuzka potkali při svém slavnostně vážném bruslení Titty téměř uprostřed jezírka. Bruslila na jedné noze a druhou se pomaloučku odrážela. Rogera tahal Dick. Peggy

a Dorotka bruslily spolu na vzdáleném konci, kdežto kapitán Nancy, ohlížejíc se trochu nervosně přes rameno, klouzala trhavě dozadu se ztrnulým úsměvem na tváři. Zanedlouho však všichni kromě Dicka a Dorotky, kteří byli již zvyklí, dychtili po odpočinku. Při bruslení se zvláště namáhají svaly, které jako by nejčastěji měly svátek. Všichni bruslaři cítili bolesti v kotnících a holenních kostech a belhali se ke břehům jezírka, aby na chvilku zmírnili bolest tím, že usedli na jednu nebo dvě minutky na chomáč vřesu.
Soukromý kód. Z Dickova zápisníku.

Ani p ři seděni nezaháleli. Dick a Dorotka, kteří učili arktické badatele bruslit, stali se nyní zase žáky. Z Holly Howu přinesly děti vlajky na hůlkách a vysílaly zprávy z jednoho břehu jezírka na druhý, až se octl na řadě Roger a signalisovali „C-O-B-U-D-E-S-OBĚ-D-E-M?" A Zuzka řekla, že je nejvyšší čas jít a rozdělat v iglu oheň. Nancy dala Dickovi a Dorotce první lekci v signalisování vlajkou. Ukázala jim, jak se mává krátce na označení tečky a dlouze ze strany na stranu na označení čárky.
„Ale nap řed musíte znát Morseovu abecedu," řekla. „Nejlíp, když se jí naučíte hned." „Uděláme to," slibovala Dorotka. Sundali brusle a ubírali se lesem do eskymácké chýše. Zatím co Zuzka a Peggy opatrovaly oheň a vařily vodu na čaj, napsala Nancy dvakrát abecedu, jednou na poslední stránku tenkého zápisníku, do něhož psávala Dorotka své povídky, a jednou do Dickova zápisníku na vědecké poznámky. V téže době Jan kreslil na rubu staré obálky a objevil, že dva tvary, čtverec a trojúhelník, které mohou být zavěšeny ve dvou postaveních, bud samostatně, nebo společně, umožní vysílat dvanáct různých zpráv.
„Víc jich nebudeme pot řebovat," řekl, „a i kdyby, můžeme snadno udělat jiný obrazec."
Všichni souhlasili, že nej častější signály budou: „Přijďte do iglu" a „Přijďte k jezírku." To měly být diamant a čtverec. Potom někdo navrhl, že by měli mít značku „Ano" a „Ne" a rozhodli, aby to byl severní směr neboli veselý trojúhelník obrácený vzhůru a jižní směr neboli smutný trojúhelník obrácený dolů. Diamant nad severním směrem znamenal „Holly Howe", kde bydlely Vlaštovky, Jan a ostatní, a diamant nad jižním směrem označoval „Beckfoot", kde bydlely Amazonky, Nancy a Peggy.
„To je ve skute čnosti totéž jako Holly Howe," prohlásila Nancy, „protože my musíme veslovat do Holly Howu k vám."
„Ale m ůže to znamenat vzít s sebou různá zavazadla," řekla Zuzka. „Výstroj," opravila ji Titty. Všichni hned souhlasili, že severní směr nad diamantem znamená
severní pól. „Ale jak budeme vědět, kde je?" ptal se Dick. „To my také nevíme," odvětil Jan, „víme jenom, že je za jezerem. Nancy a Peggy to ovšem vědí, ale to nám nepomůže. Nikdy jsme tam nebyli. Musíme jej najít."
Jižní sm ěr nad diamantem a jižní směr nad čtvercem byly zřejmě správné značky pro ostrov a Dixonův statek, protože obojí bylo směrem k jižnímu cípu jezera.
„Signál denního programu musí být vytažen ráno první," pravil Jan, „a kdo jej uvidí, vyv ěsí tutéž značku, aby nebylo mýlek." „Zbývají nám tři značky," řekl Dick, který také pracoval na
r ůzném uspořádání čtverců a diamantů a severních a jižních směrů. „Jistě se pro něco hodí," řekla Nancy. „V každém případě budou
tyhle zna čky užitečné, protože je můžete hned přečíst." „Dříve než vypracujeme svůj domácí úkol," odpověděla Dorotka. Dívala se s pochybnostmi na všechny tečky a čárky Morseovy abecedy a byla zvědava, jak dlouho se jim bude učit.
Semaforová abeceda nakreslená Nancy do Dickova zápisníku

Po ob ědě šli k jezírku a opět bruslili. Potom — pozdě odpoledne — učila je Nancy jinému signalisování. Dick a Nancy šli na hvězdárnu a Jan a Dorotka vylezli na svah porostlý kapradím na vzdálenějším břehu jezírka. Ostatní hověli svým holením a kotníkům, ale nechtěli opustit led.
Dorotka a Dick si poslali první pomalé zprávy, na p říklad „Sedněte si" nebo „Vstaňte", při čemž hned lehce viděli, zdali druzí zprávě rozuměli. Při signalisování oba mnohokráte nahlíželi do abecedy nebo jim jejich učitelé napovídali, ba, několikrát se museli sami ujmout vlajek a rychlým správným máváním vysvětlit nedorozumění.
Kone čně vzal Jan vlajku a signalisoval: „Dost", a Nancy sebrala brusle a chystala se sestoupit z půdy, když Dick vyslovil otázku, která mu dlouho ležela

v mysli.
„Jaké byly ty druhé signály, které jste vysílali na ostrov ě?" ptal se. „Při těch jste vůbec nemávali vlajkami."
„T ěm říkáme strašáci," odpověděla Nancy, „podle ztrnulých pohybů nebo také semafory. Mají moc předností, ale Morseovu abecedu zná víc lidí. Kde máš ten zápisník? Nejlíp, když si to nakreslíš. Ach, zapomněla jsem tužku v iglu." „Mám plnicí pero." „Půjč mi je." Dick jí podal zápisník a plnicí pero zároveň. Nancy si sedla na podlahu půdy, napsala písmena abecedy a nad každým písmenem nakreslila figurku ukazující, jak se mají držet vlajky, aby naznačily příslušné písmeno.
„Na první figurce jsem namalovala obli čej, abys věděl, kterým směrem se máš dívat, když signalisuješ. Kdyby ses díval špatně, bylo by všecko zkaženo." Dick si se zájmem prohlížel „semafory". „Které z těch značek jsou důležitější?" ptal se. „Tyhle nebo
Morseovy?" „Měli byste znát obojí," odpověděla Nancy. „Nemůžete je splést, protože u jedněch jsou tečky a čárky a stále se vlajkami mává, a při »semaforu« stojíte klidně, když představujete písmena. "
„Nau číme se tomu," slíbil Dick, „ale nebude to hned. Jsou to dvě celé abecedy a značky mezi naší hvězdárnou a Holly Howem."
„Ty nepo čítáme," řekla Nancy. „Ty budou viset a vy je můžete číst tak pomalu, jak jen budete chtít." „Mohli bychom signalisovat také vám?" Nancy vyhlédla z půdy přes jezero za ostrovy. „Je to moc daleko," řekla, „šlo by to jen se světlem. Se svítilnou. Někdy to zkusíme, až se naučíte Morseovým značkám. Konečně, ani to nepotřebujeme, protože denně chodíme do Holly Howu a budeme signalisovat odtud. Ale něco ti povím," pokračovala. „Toho dne, kdy vyrazíme všichni k severnímu pólu, vztyčím vlajku na Beckfootském mysu, abyste ji všichni viděli... Ten mys je tamhle za těmi ostrovy, vybíhá do jezera na vzdálenějším břehu... Ne... dál... Za ním jsou lesy a potom jen vřes a skály. Náš starý stožár na vlajku můžeš vidět skoro až na konci mysu."
Další stránka z Dickova zápisníku

Dick se díval dalekohledem. „Není příliš veliký," řekl. „Stačí, aby se naň dala pověsit vlajka," odpověděla Nancy. „Ano. Až vyvěsím vlajku, bude to znamenat: »Vzhůru k severnímu pólu!« Vy ji uvidíte odtud a ostatní s kopce nad Holly Howem."
„Já si to rad ěji zapíšu," rozhodl se Dick a napsal pod stránku poznámek, většinou vědeckých: »Vlajka v Beckfootu = cesta k severnímu pólu«."
„Jen kdyby napadl sníh," toužila Nancy, „to by už byl polovi ční úspěch. Napadne-li brzo, snad se ještě utvoří trochu ledu na okrajích jezera. A ostatně, bude-li sníh, můžeme jet na saních. Bylo by po čertech mrzuté jít k severnímu pólu po holé trávě. Halo, co chce tamto škvrněříci?"
Všichni ostatní již byli op ět na jezírku, dívali se k hvězdárně a mávali Nancy a Dickovi, aby sestoupili a přidali se k nim. Roger se chopil jedné vlajky, a stoje na ledě, vysílal zprávu. Nancy četla písmena, jak byla vysílána: „L-E-N-O-Š-I".
„Hromy a blesky!" zvolala. „To je drzost. Myslí nás. Dob ře. Pojďme, zabruslíme si ještě, než půjdeme domů."
Seb ěhla rychle po kamenných schodech a spěchala k jezírku, aby si připjala brusle. Roger mával pažemi jako křídly větrného mlýna a odjel tak daleko, jak mu led dovolil. Dick šel za Nancy.
O signálech se toho dne již nemluvilo. Zuzka soudila, že Titty a Roger mají už bruslení dost. Byl čas, aby se vrátili domů. A toho večera nevysílal nikdo světelné značky ani z Holly Howu, ani z hvězdárny. Obloha byla zamračena a hvězdář se svou asistentkou seděli v selské kuchyni a snažili se naučit morseovce tím, že si psali psaníčka v tečkách a čárkách.
A venku za čal padat sníh. Zprvu velmi lehce, jako by to ani nemyslil doopravdy.

Kapitola VI SNÍH Dorotka se probudila a hrozně se polekala, že zaspala. Pokoj byl plný světla. Strop zářil bělostí. Modré květiny, které tvořily vzorek na papírových tapetách (v šikmých, svislých a vodorovných řadách — a tak je Dorotka počítávala), byly nějak jasnější, než bývaly jindy ráno. Bylo slunce již dlouho na obloze?
Potom Dorotka pohlédla k oknu a spat řila na rámu vysokou vrstvu sněhu.

Vyskočila z postele a běžela k oknu. Uviděla docela jiný svět. Všecko bylo bílé a nějak tiché. Všecko zatajilo dech. Pole prostírající se k jezeru podobalo se skvělé bílé pokrývce bez poskvrny. Tisy u statku byly zasněženy. Nižší větve staré jedle se skláněly k zemi pod tíhou sněhu, který na nich ležel. Ostrov byl bílým ostrovem kromě místa, kde přímo z tiché vody vyrůstaly skály. Zdálo se, jako by se sníh byl rozléval od vrcholků hor po celém kraji, až bylo všecko pokryto.

Na kamenné zdi zahrady ležel jako cukrová poleva na dortu. Šedé hospodářské budovy měly tlusté bílé střechy. Vzduch byl kouzelně jasný. Doma v městě viděla Dorotka sníh nejednou: několik hodin ležel na ulicích, ale brzo zčernal od sazí a byl naházen na špinavé hromady u kanálu. Nikdy nespatřila něco takového jako dnes.

Naslouchala. Nemohlo být pozdě, jinak by ji byla vzbudila paní Dixonová, když by to byl neudělal Dick. Ach, teď zazvonila konev s horkou vodou a paní Dixonová počítala: „Osm, devět, deset, jedenáct, dvanáct — tucet!"

„Nu, co tomu říkáš?" ptala se paní Dixonová. „Sněžilo polovinu noci."

Dorotka se stěží vzchopila k odpovědi. Vzpomínala na Vlaštovky, jak se dívají z oken Holly Howu, a na Nancy a Peggy, jak veslují přes jezero od jednoho bílého břehu k druhému. Vyplnilo se jejich přání. Dick se hlučně přihnal k jejím dveřím. „Dnes to bude opravdové iglu," oznamoval. „Jsem zvědav, je-li dost chladno, aby sníh neroztál, až zatopí uvnitř. Podívej se, ve sněhu jsou stopy — jedny ptačí, asi drozdí, na dvoře jsou stopy Royovy a na poli dvě stopy králičí."

„Škoda, že musíte odjet tak brzo," litovala paní Dixonová. „Když napadlo tolik sněhu a je bezvětří, jezero zamrzne, vydrží-li mráz." „Kdybychom tu tak mohli zůstat!" zatoužila Dorotka. „Kde je pan Dixon?" ptala se po chvilce, když sešla dolů a viděla

jen paní. „Na kopci," odvětila paní Dixonová. „Zaběhla se nám ovce. On a Silas ji hledají. Sníh je dobrý na pole, ale je s ním mnoho trampot, když jsou ovce na horách. A my jich máme moc."

Po snídani sbalili Dick a Dorotka batohy s bruslemi, lahví mléka, koláčem a obloženými chlebíčky a vydali se k hvězdárně. Sníh sahal tak vysoko jako jejich boty, když přecházeli silnici, a vozovou cestu nebylo téměř ani vidět. Ale pan Dixon a Silas po ní šli, pátrajíce po ovci, a Dorotka a Dick stoupali opatrně do jejich šlépějí, jež byly o tolik větší než jejich vlastní. U stodoly se hluboké stopy zatáčely doprava přímo na skalnaté pahorky.

„Myslil jsem si to," vyk řikl Dick, sotvaže pohlédl na štít s lomenicí v Holly Howu. Toho dne bílý štít velmi nesnadno rozeznali mezi zasněženými stromy a bílými poli nad ním a pod ním. „Myslil jsem si to. Je tam diamant. To znamená iglu. Pojď, Dot!"

Stoupal po schodech na půdu. Na každém schodě zanechával důkladné stopy. Vrátil se s bíle natřeným dřevěným čtvercem, který jim zanechal Jan.

„Vytáhnu jej také, aby v ěděli, že jsme dostali zprávu, ačkoli oni již pravděpodobně odešli."

Zavěsil čtverec na zdviž za otvor u jednoho vrcholu a vytáhl jej na zeď stodoly. Visel tam na temně šedé zdi jako veliký bílý diamant. „Pojď," volal.

Byl zvědav, jak to vypadá z dálky. Ale Dorotka nemohla pospíchat. Sníh všecko změnil. Bylo jí, jako by měla jít po špičkách tímto novým zářícím světem. Do hlavy se jí hrnula spousta myšlenek. Vzpomínala na dobrého krále Václava, na Ledovou královnu, na Sněhurku, na dívku, která seděla v zimě v lese na své svatební truhle a čekala, až přijde Mráz. Nemohla o tom mluvit s Dickem, který měl jiné zájmy. Jakmile ráno vyběhli do toho třpytivého sněhu, hned dal sněhovou vločku na sklíčko, aby se podíval pod drobnohledem na krystalky. Potom postavil hůlku kolmo do sněhu, udělal si znamení, odnesl ji do statku a vypůjčil si od paní Dixonové míru, aby se dověděl přesně, kolik sněhu napadlo. Dorotka věděla, že teď spěchá do iglu, aby viděl, jak bude sníh na chýši vzdorovat teplu od ohně uvnitř. Dorotka myslila víc na kapitána Nancy. Sníh, po němž toužila, přišel. Dorotka již z dálky téměř cítila, jak Nancy rozvíjí plány a naplňuje ovzduší dobrodružstvím.

„Nebruslilo by se dobře, když je na ledě tolik sněhu," usoudil Dick, když vstoupili na rovnou bílou pokrývku, která spočívala na jezírku. „Ale podobá se to mnohem víc Arktidě," řekla Dorotka. Led pod sněhem byl kluzký, avšak dalo se po něm snáze přejít na druhou stranu. Brodili se zasněženým kapradím a konečně zahnuli na stezku stoupající lesem.

„Mají san ě!" vykřikl Dick. „Podívej se na tyhle stopy po sanicích."
Náhle uslyšeli zvuk, jako by n ěkdo tloukl do země kriketovou pálkou. Také hovor zaslechli a veselý, zvonivý Nancyin hlas: „Kupředu, kapitáne! Uplácejte to pěkně a důkladně!" „Vypadá to opravdu, jako bychom se blížili k eskymáckému táboru," pravila Dorotka. „Podívej se!" zvolal Dick. Bylo nač se dívat. Hrubou kamennou chatrč se střechou ze starého rýhovaného plechu, přidržovaného několika balvany, proměnil kouzelník sníh tak, jako proměnil celý ostatní svět. Stála tam nyní veliká bílá mohyla, opravdové iglu, v němž by každý Eskymák s radostí chtěl žít. Stará roura od kamen vyčnívala ze sněhu a z ní proudil stálý pramen kouře. I hrubý vchod se nyní podobal otvoru do sněhového tunelu. Vedle chýše stály dlouhé saně s vysokými sanicemi se zbytkem nákladu sněhu. Jan a Nancy statečně pracovali lopatami, vršili další sníh na mohylu a pevně jej udusávali.
„Poj ďte vy dva," vykřikla Nancy, jakmile je spatřila. „Takhle to má vypadat. Říkala jsem vám, že to potřebuje jen trochu sněhu." „A uvnitř?" ptal se Dick. •
„Ó, tam je pěkně a teplo," odpověděla Nancy. „V eskymáckých chýších tak vždycky bývá." Vlezli dovnitř. Dorotka první. Svítilna hořela. Zuzka a Peggy se zabývaly velkým železným hrncem a košíkem plným mrkve a brambor. Roger a Titty seděli u ohně a obouvali si boty. „Probořili jste se na ledě?" ptala se Dorotka. „To je jen sníh," oznamoval Roger, „sáňkovali jsme. Už to uschlo." „Nebyli byste mokří, kdybyste byli sníh dříve oprášili, než vám roztál na pun čochách," řekla Zuzka. Dick sňal brýle a utíral si mlhu, která se mu na nich usadila, když vlezl dovnitř z chladného vzduchu. Pak si je zase nasadil a rozhlédl se. Bylo to mnohem lepší, než si představoval. Zapomněl na plechovou desku, která ležela na střeše. Obával se, že se střechy bude kapat voda z roztávajícího sněhu. Ale střed iglu byl dokonale suchý. Ovšem, nikdo nemohl zabránit stálému sykotu na ohništi, jak sníh tál kolem komína a rourou kapala voda do ohně. Tu a tam jako by se kouř dvakrát rozmýšlel, má-li jít do komína nebo ne. Ale kouř ze dřeva příjemně voněl a Dick nepochyboval, že i v iglu v Grónsku by ho oči pálily stejně.
„P ůjdeme zamést jezírko," pravila Titty. „Kapitán Nancy říká, že by se nám špatně bruslilo, kdybychom neodmetli sníh." „Vezmeme si saně,"řekl Roger, „takže to nebude jenom zametání." „Čím budete zametat?" ptala se Zuzka. „Kdo půjde pro košťata?" „Já ne,"řekl Roger. „Nikdo. Budeme mít taková košťata, jaká jste jednou ty a Jan ud ělali v Údolí Vlaštovek." Čtyři mladší badatelé se vyhrnuli do sněhu. Zuzku a Peggy zanechali u jejich kuchtění.

Iglu pod sn ěhem

„Už pot řebujeme ta košťata," volal Roger. Jan a Nancy položili lopaty. Doprovázeli Rogera a Titty, lámali haluzky holých stromů, setřásli sníh a přivazovali je pevně na konce silných hůlek. Zatím Dick a Dorotka se chopili lopat a přidávali sníh na stěny chýše.
„Hromy a blesky," zvolala Nancy, když se vrátila na mýtinku a uzřela pod stromy třpytící se iglu — velkou zářící mohylu z bílého sněhu. „Hromy a blesky, je k zlosti, že musíme tak brzo odjet a nechat tohle ovcím."
„Je to docela dobré," souhlasil Jan, který pomáhal p řivázat nová košťata na saně.
„Ale p řichází to všecko moc pozdě," odpověděla Nancy. Vzala lopatu od Dorotky, šla na pokraj mýtiny, zabodla ji divoce do sněhu, nabrala ohromný kus, vrátila se a připlácla jej na střechu iglu. „Škoda na to myslit," bručela. „Jezero čekalo jen na tenhle sníh, aby zamrzlo. Všichni říkají, že zamrzne celé, a my — místo abychom byli u severního pólu — půjdeme do školy a budeme se bavit s magnou chartou1." Jan mlčel. Vzal lopatu a pokračoval v práci. „Kupředu," volal Roger. „Každý pes má svůj postraněk. Až pojedeme s kopce, m ůžeme si všichni vyskočit na saně." Dorotka se chopila provazu. Vyrazili. Táhli saně, vráželi do sebe, když se prodírali mezi keři a saně měli v patách, vyskakovali na ně, když jim chtěly ujet po svahu, a přehodili si provazy přes ramena, když je táhli do vrchu. „Pěkné saně," pochválil Dick, „jsou stavěné jako most." „Jsou z Beckfootu," vyprávěla mu Titty. „My je nemáme. Nancy a Peggy je p řivezly, když po prvé napadl sníh." „Sháněly ještě jedny pro nás, ale nenašly je," dodal Roger udýchaně. Projeli kapradím a octli se na rovném zasněženém ledu. Začali zametat, ale nevydrželi dlouho u práce. Od hvězdárny k jezírku se táhl příliš lákavý svah. Brzo objevili, že budou-li saně

1 Magna charta libertatum — Velká listina svobod — jedna ze základních listin

anglické ústavy, kterou si šlechta a duchovenstvo vynutily na anglickém králi Janu Bezzemkovi 1215. Podle ni nikdo nesměl být bez rozsudku trestán a stíhán. P. př.
startovat p římo pod zdí observatoře, poletí dolů po svahu a přes led skoro až na druhou stranu jezírka. Metaři zapíchli košťata do ostrůvků vřesu, aby je neztratili. Znovu a znovu čtyři psi s vyplazenými jazyky táhli saně do kopce ke staré stodole. Znovu a znovu čtyři lidské bytosti nasedly na saně a s větrem o závod fičely po svahu. „Tohle je dobré cvičení," liboval si Roger. „Jezero už asi nezamrzne, než odjedeme," soudila Titty, „ale
vydrží-li sníh, můžeme užít sáňkování až až." Stáli u stodoly, odpočívajíce po stém šplhání do kopce.Čas plynul závratnou rychlostí jako vždycky v posledních dnech prázdnin. Všichni byli překvapeni, když se na kopci objevila Peggyina červená čapka. Měla vlajku a začala signalisovat.
Dorotka a Dick se snažili vzpomenout si, čemu se včera večer naučili, a dívali se velmi pozorně. „Tři čárky. To je O. To vím," řekl Dick. „Čárka a tři tečky," řekla Dorotka. „B," pravila Titty. „O-B," spojil Roger. „Vím, co to bude, dřív než to domává:
ob ěd." „Ale přece ještě nemůže být oběd!" žasla Dorotka. „Proč ne?" ptal se Roger. A byl to oběd. Peggy nečekala na odpověď. Ti čtyři se naposledy divoce řítili po svahu a přes led, sebrali košťata, přivázali je na saně a tryskem se vraceli k iglu. Tamčtyři starší odpočívali po práci uvnitř i venku. Jan a Nancy už neměli, co na iglu upravovat, bylo dokonalé. Ke vchodu byla vyšlapána pěšinka. Zuzka a Peggy připravily hot-pot, horké jídlo s brambory, cibulí a mrkví a celou hovězí konservu, známou Vlaštovkám a Amazonkám jako pemikan1. Hot-pot ochlazovali venku, protože byl příliš horký a nebylo možno jej jíst. Zuzka zkoušela vidličkou brambory v oblaku páry, ačkoli se přesvědčila, že je všecko uvařeno, dříve než hrnec odtáhla z ohně.
1 Pemikan — rozemleté a sušené maso v kostce, potrava polárních badatelů.

„Už to jist ě bude dobré, Zuzko," pravila Nancy. „Dejme se do toho." Přinesli jídlo do iglu. Badatelé usedli dokola na lavice a špalíčky pod světlem svítilny, která visela na jednom střešním trámci. Neměli dost lžic a vidliček pro všechny, ale měli prsty. Dick a Dorotka byli ovšem pozváni, aby jedli s ostatními.
„Ostatn ě," uklouzlo Peggy, „hot-pot je hot-pot a obložené chlebíčky jsou ..." Zarazila se, ale Roger jí pomohl: „Obložené chlebíčky jsou obložené chlebíčky." Ale zachytil Zuzčin pohled a dodal: „Proč ne? Jsou." Obložené chlebíčky se všem hodily jako mísy, které mohly být snědeny, když vykonaly svůj úkol a když jimi pronikala šťáva.
A potom, práv ě když oběd byl v nejlepším, zaslechli za dveřmi kroky. „Polární medvěd," řekl Roger. „Cítí potravu." Ale i kdyby to byl medvěd, jistě nebyl zuřivý, protože těžce lapal
po dechu. Nancy vyhlédla a zvolala: „Je to maminka! Pojď dále. Uděláme místo pro jednoho
Eskymáka, budeš-li tím Eskymákem ty." „Děkuji," zazněl hlas a paní Blackettová vlezla nízkým vchodem do iglu. Byla malá, silnější a měla veselý, jasný hlas velmi podobný Nancyinu. „Nu," řekla, „přiznávám, že jste si postavili velmi pěknou chýši. Ale — fff — není tu horko? Život na volném vzduchu! A je tu jako v peci. A jaké je to sem namáhavé stoupání od Holly Howu. Najít vás nebylo nic těžkého, nechali jste ve sněhu plno stop. Ale kdybych byla věděla, jak je sem daleko, byla bych... byla bych vám poslala zprávu, abyste pro mne přijeli a vytáhli mě sem na saních."
„Byli bychom s tebou uhán ěli o závod," zvolala Nancy. „Spřežení šesti psů, osmi s Dorotkou a Dickem... Tuhle na lavici je pro tebe místo ... Nespadneš s toho, nebudeš-li s tím kývat. Nechceš oběd? Zbyla nám spousta jídla."
„P řišla jsem se podívat na Dorotku a Dicka," vysvětlovala paní Blackettová, rozhlížejíc se pod svítilnou. „Vy zůstáváte s Eskymáky na Dixonové statku, ne? ... Abych nezapomněla, Nancy, připomeň mi, že mám poděkovat paní Dixonové za tu vepřovou paštiku ... Ráda bych věděla, přijdete-li přes fjord do eskymáckého tábora na druhém břehu jezera. Můžete se zítra po snídani připojit k ostatním v Holly Howu. Nancy a Peggy přijedou s loďkou a převezou vás všechny."
„P řišli bychom velmi rádi," odpověděla Dorotka a snažila se upozornit Dicka, aby řekl: „Děkuji pěkně," dříve než bude pozdě.
„Dni jsou te ď tak krátké," pokračovala paní Blackettová, „přijďte brzy ráno,

abyste se vrátili, než se setmí. Můžete podniknout výpravu na Matterhorn1 — chci říci na Kanchenjungu nebo něco podobného."
„To by šlo docela dob ře," souhlasila Nancy. „Na severní pól se vydáme až poslední den."
„Dob ře," řekla paní Blackettová. „Tedy ujednáno. Hned ráno se sejdete v Holly Howu. Jídlo s sebou neberte. Paní Dixonové to řekněte raději dnes večer, nebo vám před startem naplní batohy. Děkuji ti, Peggy. Co je to? Hot-pot? Voní to lákavě. Nevytahovali jste jej z jezírka?" „Proč z jezírka?" podivila se Zuzka.
„Vzpomněla jsem si na jiný hot-pot," vypravovala paní Blackettová. „Bylo to kdysi, když jsem byla mladá a celé jezero zamrzlo." „Jen kdyby si pospíšilo a zamrzlo letos," toužila Nancy. „Byli jsme celý den na ledě. Celá tlupa. Z domova nám poslali veliký hot-pot a košík s jinými věcmi a přinesli to doprostřed jezera, kde jsme bruslili figury. Hrnec s horkým jídlem postavili na led a rozbalovali věci z košíku, vyndávali talíře, nože a vidličky. Všichni jsme přijeli na bruslích hladoví jako vlci a hrnec — tentam! Spatřili
1 Matterhorn — hora ve Švýcarsku, Kanchenjunga — hora a horská skupina v Himálaji. Vlaštovky a Amazonky tak nazývaly jednu horu a horskou skupinu ve svém okolí. Podobně křtily i jiná místa. Řeku, u níž žily Nancy a Peggy, pojmenovaly Amazonka, blízko statku, v němž žily Vlaštovky, vybíhal do jezera mys Darien s horou Darienem (viz v dalším textu). Skutečný Darien je v Kolumbii u Panamy. P. př.
jsme jen oblá ček páry a ucítili příjemnou vůni. V ledu byl hezký kulatý otvor, jímž v té chvíli hrnec s horkým jídlem klesl na dno jezera." „Co jste udělali?" ptal se Roger. „Obešli jsme se bez něho," odvětila paní Blackettová. „Co jiného nám zbývalo?"
„Tenhle byl tak horký, že jsme jej museli chladit ve sn ěhu," pravila Peggy.
„Št ěstí, že jezírko je tak daleko," řekl Roger, který si myslil, kdyby byl led blíže, že mohl jejich hot-pot zmizet jako ten druhý. Po obědě, když paní Blackettová dost naobdivovala vnějšek i vnitřek iglu, prohlásila, že musí jít a Nancy a Peggy že půjdou s ní.
„Víte, m ěli jste oběd hezky pozdě a za hodinu se bude stmívat, takže o mnoho nepřijdete. Je mi líto, že vám je musím odvést, ale k vám jsem se svezla okolo jezera a zpátky se dostaneme jen loďkou."
„Zap řáhneme úplné psí spřežení," rozhodla Nancy. Usadili paní Blackettovou na saně a celá polární výprava táhla za provazy anebo tlačila zezadu. Jeli se saněmi po staré lesní stezce, až se octli na místě, kde stromy přestávaly, a před nimi se prostíral čistý zasněžený kraj. Množství stop ukazovalo, kde badatelé ráno sáňkovali.
Peggy, Nancy a Jan se na svahu p řipojili k paní Blackettové na saních.
„Zít řek nebude promarněn," řekla Nancy Dorotce. „Na Kanchenjunze se vždycky něco přihodí. Hotovo, maminko? Skrč nohy. Jan vytáhne saně nahoru pro ostatní. Já si sednu dozadu. Odraz je!"
Paní Blackettová slab ě vykřikla. Saně prudce vyrazily po sněhu, sviš těly rychleji a rychleji, přímo jako šíp po příkrém svahu, brankou zdi a dál k silnici.
„Musíme uklidit v iglu," řekla Zuzka. „Zvláště když tu zítra nebudeme."
Pospíchali o závod po stezce mezi stromy, dali všechno do pořádku a vrátili se na okraj lesa, právě když Jan zvolna táhl saně do kopce. Všech šest sjelo s větrem o závod s kopce společně. „Vyvěsíte zítra nějaké signály?" ptal se Dick, když si dávali na
cest ě dobrou noc. „Bylo by zbytečné, abyste se zítra pachtili k hvězdárně," odpov ěděl Jan. „Přijďte do Holly Howu, jak nejdříve budete moci." „Přála bych si, aby to všecko nekončilo tak brzy," povzdechla Dorotka, když ona a Dick kráčeli domů po cestě pod stromy, skloněnými pod tíhou sněhu. „Už jen tři dni."
Dick myslil na něco docela jiného. „Pamatuješ se na ten první den, Dot?" ptal se. „Vidíš, nakonec přece pojedeme na loďce!"

Kapitola VII
ARKTICKÁ CESTA

Té noci mrzlo siln ěji než dosud. Dick a Dorotka se ráno vydali do Holly Howu s radostnou zprávou, že u břehu jezera se utvořil slabý led. Dorotka se ptala paní Dixonové, zdali by si neměli vzít nejlepší šaty.
„Nebyly by nejlepší, kdybyste v nich strávili den ve spole čnosti těch dvou

Blackettových děvčat," odpověděla paní Dixonová. Mámli vám radit, nejlíp uděláte, jestliže půjdete tak, jak jste." „Ale jdeme na návštěvu." „Nebude to obyčejná návštěva, když ty dvě v tom mají prsty." Šli tedy, jak byli, v obyčejné arktické výstroji, s vlněnými rukavicemi, šátky na krku a kabáty, neboť bylo snadné uhodnout, že při veslování přes jezero bude pořádně chladno.
Dov ěděli se, že zpráva o ledu již dostihla Holly Howe. Domorodý Eskymák (listonoš) hlásil, že večer se bude bruslit u městského přístaviště, a Jan se vrátil od loděnice a vypravoval, že zamrzla velká část zálivu.
„Tenhle led by už unesl n ěco silnějšího než jen kočku," povídal Dickovi a Dorotce Roger. „Jan řekl, že by unesl velikou kočku, divokou kočku, a dokonce i malou pumu."
„Nebude snadné vjet do zálivu," soudil Jan, který práv ě přicházel se silným svinutým provazem, kdyby ho potřebovali při výpravě na Kanchenjungu. „Rád bych věděl, je-li jezero zamrzlé také u druhého břehu." Titty přiběhla okolo rohu domu. Měla hlídku na kopci. „Člun na obzoru," hlásila, „ale je v něm jen jeden člen posádky." Zmizela. „Kupředu, Zuzko!" zavolal Jan do okna a všichni se vyhrnuli zahradními vrátky. Titty již utíkala po poli k loděnici. Roger s větrem o závod za ní. Dorotka, přes to, co řekla paní Dixonová, měla dojem, že jdou na návštěvu, ačkoli viděla, že nikdo nebyl upravenější než jindy. Dorotka neutíkala. Ani Dick ne. Ale to bylo proto, že vytáhl dalekohled a pozoroval veslici, která veplula již do zálivu. „Je to Peggy," řekl. „Objíždí mys u zálivu moc zeširoka," pravil Jan. „Pravděpodobně
je tam víc ledu." Za chvíli viděli, jak Peggy pohlédla přes rameno a změnila směr
č lunu. „Pojďme tamhle," vyzval je Jan. „Možná, že se nedostane k
p řístavní hrázi. Snad pod Darienem je míň ledu, je tam hlouběji." Zuzka je dostihla a nyní všichni o závod běželi sněhem a brankou na konci pole až na kamennou přístavní hráz. Roger a Titty smetli s hráze hodně sněhu včera ráno, když čekali na Amazonky, a nyní tam dupali na kamenech, aby zbavili boty sněhu.
„Hleďte! Hleďte!" křičel Roger. „Srazí se s ledovcem." Opravdu viděli, jak Peggy zdvihla a spustila veslo a se
šplouchnutím rozrazila slabou plující kru. Jan se vydal na výzvědy podle pobřeží k vysokému skalnatému jižnímu mysu, který nazývali Hora Darien a kde nad útesem rostly borovice, ale bylo zřejmo, že Peggy led neled chce plout přímo k obvyklému místu. Dorotka se zachvěla při pomyšlení, že za několik minut ona a Dick poplují také po moři pokrytém ledovci, ačkoli by byla raději udělala všechno možné, jen aby ji nenechali na břehu a aby neztratila naději, že pojede na tuto cestu. Dick dychtivě pozoroval, kdy se člun srazí s okrajem slabého ledu, který se prostíral hezkých pár kroků od přístavní hráze. Rozřízne člun prostě led nebo zdvihne příď nad něj a prolomí jej svou vlastní vahou?
„Halo!" zvolala Peggy a potom zamí řila přímo k přístavní hrázi a posadila se tak, aby mohla veslovat co nejsilněji. „Ledoborec!" křičela Titty. „Ted, teď, teď!" volal Roger. „Už je v tom!" Dick, oko u dalekohledu, pozoroval příďčlunu razícího si cestu
vodou. Všichni zadrželi dech.

Peggy proráží led
Zazn ěl zvláštní praskot, rozlétl se kolem celého zálivu, když člun vjel do zálivu a vylomil před sebou slabou ledovou kru, potom druhou a třetí. Konečně vesla klouzla a tloukla do ledu po obou stranách člunu. „Uvázne v ledu!" křičel Roger. „Kupředu, Peggy!" povzbuzovala ji Titty. „Pod Darienem by to bylo snadnější," volal Jan. Peggy na ně sotva pohlédla. Vstala, chopila se jednoho vesla, plochou stranu obrátila vzhůru a pevným koncem znovu a znovu tloukla do ledu u příděčlunu. Roztříštila led tak daleko, jak mohla dosáhnout, a potom pádlovala blíž ke břehu, používajíc vesla jako v kanoi. Zase uvázla. Zase vstala na přídi a tloukla veslem do ledu jako špičákem. „Nespadni do vody!" křičela Titty. „Poučuj svou babičku!" zaznělo z člunu, avšak Peggy ani nevzhlédla, když to říkala. Běžela na záď a ponořila veslo, aby dosáhla na dno. Opřela se o dno a odstrčila člun. Popojel kupředu. Peggy znovu ponořila veslo a poznala, že voda není tak hluboká. Člun se posunul opět dopředu v praskajícím ledu. Už byla téměř u břehu.
„Podej mi veslo," volal Jan, který p řiběhl k přístavní hrázi, když viděl, že Peggy míní přistát tam a nikde jinde.
Peggy kone čně vzhlédla, přešla na příď a napřáhla veslo, s něhož kapala voda,

jak nejdál mohla. Jan zachytil jeho konec a v příštím okamžiku se Peggy dotkla rukama přístavní hráze.
„Nancy bude po čertech mrzet, že tohle propásla," ušklíbla se Peggy. „Kde je Nancy?" ptali se všichni. „Trochu ji bolí dáseň," odpověděla Peggy. „Nahřívala si ji u ohně. Když byl čas k odjezdu, říkala, že bez ní bude v člunu víc místa, a poručila mi, abych jela hned. Netušila, jaká plavba měčeká." Jan hodil stočený provaz na dno člunu.
„Nejd řív já,"řekl, „pak ty, Zuzko. Vážíme asi stejně, takže udržímečlun v rovnováze, zatím co ostatní budou nastupovat. Nemůžeme obrátit člun k přístavní hrázi bokem. Jste vy dva zvyklí na loďky?" „Ne," přiznala Dorotka. „Tak nastoupíte za Zuzkou. A jak budete v člunu, sedněte si. Později můžete změnit místo, ale napřed si hned sedněte. Když se nastupuje na přídi, je hrozně lehké převrhnout." „A dostat studenou lázeň," dodal Roger. Dorotka to provedla líp, než doufala. Sedla si na okraj přístavní hráze, sklouzla dočlunu a okamžitě si klekla. Rukama se na obou stranách uchopila okrajů loďky. Byla ráda, že nic nenesla. Dick, který strčil dalekohled do kapsy, slezl do člunu za ní. Potom, když hosté byli šťastně naloděni, Titty a Roger, první námořník a plavčík, neřekli ani slova, ale ukázali, jak se to má dělat. „Mám odrazit, sire?" ptal se Roger. „Peggy je kapitánem," odpověděl Jan. „Promiňte," řekla Peggy. „Zapomněla jsem, že tu není Nancy.
Odrazit, kup ředu!" „Ano, pane kapitáne," odpověděl Roger a člun zvolna klouzal zádí zase ze zálivu v prolomeném ledu. „Hlavy z cesty!" volala Peggy, mávajíc veslem. Opřela je o přístavní hráz a odrazila naposled člun... „Jene, teď ještě nemůžeme veslovat. Nechtěl bys pádlovat na druhé straně?"
„Bude-li po řád takhle mrznout, bude dnes večer led zase pevný a na cestě domů budeš s námi muset přistát pod Darienem."
„Cook praví, že mrzlo nep řetržitě celý měsíc," řekla Peggy. „Kdyby jen sníh byl přišel o deset dní dřív, byli bychom šli k severnímu pólu po ledě." „Aspoň, že je sníh," odpověděl Jan. „Nemohli bychom plout k severnímu pólu v člunu?" ptal se Dick,
ale všichni krom ě Dorotky na něho pohlédli s úžasem. „V člunu s vesly ne," odpověděla Peggy. „Vlaštovka a Amazonka nejsou na vodě, jinak bychom plachtili," pravila Titty. „S veslicemi to není možné." „Bylo by to příliš lehké," pokračoval Jan, „a příliš letní. Saně jsou
to pravé. San ě a brusle. Jen kdyby byl led přišel trochu dřív." Jakmile Jan a Peggy vypádlovali s člunem z tenkého ledu na volnou vodu, změnili někteří opatrně místa. Nasadili čtyři vesla. Jan a Zuzka na prostřední lavičce, Titty a Roger se na přídi chopili každý jednoho vesla. Peggy, v této chvíli kapitán, seděla s Dorotkou a Dickem na zádi. Byla ráda, že si může odpočinout, když veslovala celou cestu z Beckfootu.
„Levými vesly, levými!" k řičela. Poznali proč, když minuli mys na severní straně zálivu, kde byla voda mělká a led dosahoval asi deset až dvanáct metrů od břehu. „Víte," pravil Dick, „my jsme nikdy neveslovali." Dorotka viděla, že se Peggy na ni dívá. „Strašně rádi bychom to zkusili," přiznala se. „Dobrá," pravila Peggy. „Až projedeme zálivem Rio, můžete si sednout každý k jednomu veslu."
„D ěkujeme pěkné," odpověděl Dick a jal se pozorovat veslaře, aby přesně věděl, jak to dělají.
Zabrat. Zdvihnout. Naklonit dop ředu. Ponořit. Zabrat. Zdvihnout. Naklonit dopředu. Ponořit...
Všichni čtyři veslaři pracovali naprosto stejně. Jako hodiny. Nestříkali. Jen trochu vody ukáplo s vesel, když šla kupředu po každém dlouhém rázu. A člun klouzal vpřed s jemným šplouchánímpod přídí. Dovede to Dick někdy? Zdálo se to lehké, a přece...
Úzký pruh ledu vroubil mys, lod ěnice a loďařské kolny v zálivu Rio. Když pohlédli přes průliv k Dlouhému ostrovu, viděli, že je také olemován ledem. U přístaviště parníků v zálivu stál dav lidí.
„Domnívají se, že je led udrží," k řičela Peggy. „Hleďte, tamhle je strážník Sammy. Zkouší led pod hotelem. Udrží-li jeho, udrží každého. Proto stojí na přístavní hrázi a zkouší led jen kůlem."
„Tam je asi led mnohem siln ější," pravil Jan. „V zálivu Rio mrzne vždycky nejdřív," odpověděla Peggy. „Ach! Rovně vpřed! Rovně vpřed! Moje chyba. Měla jsem dávat pozor. Jsme skoro v Kuřatech."
„V ku řatech?" ptala se Dorotka a rozhlížela se po utopených ptácích.

„Tak říkáme téhle skále," vysvětlovala Peggy, když ji míjeli tak blízko, že se mohli vesly dotknout ledu kolem ní. „Tamhle je bóje pro parníky, potom jsou Kuřata, pak Slepice. Potom už je cesta více méně volná, kromě několika větších ostrovů."
Pluli dál, minuli Slepici, p řejeli záliv a dostali se za Dlouhý ostrov. Viděli dva nebo tři ostrůvky, ale ani jediný člun na širé vodní hladině. Celé jezero odpočívalo tak klidně, jako by již bylo zamrzlo mezi zasněženými břehy a vysokými horami vystupujícími nad nimi, v nichž se každá roklina a úžlabina modře odrážela od sněhu třpytícího se v sluneční záři.
„I kdyby Vlaštovka a Amazonka byly na vodě, moc bychom z toho neměli," prohodil Jan. „Je bezvětří. Ani plamínek svíčky by se nepohnul." „Proto tak silně mrzne," řekla Peggy. „Zamrzne celé jezero?" ptala se Dorotka, pohlížejíc daleko dop ředu až tam, kde jako by voda mizela pod horami. „Někdy zamrzne," odpověděla Peggy, „letos se to jistě stane. Kdekdo to říká a to všechno zůstane Eskymákům, protože my musíme do školy." „A severní pól je přímo za jezerem?" „Až tam, kam nejdál dohlédnete ... Zvolnit!" zvolala. Vesla se zastavila. Veslaři se obrátili a pohlédli k severu jako tak
mnozí badatelé p řed nimi. „Nu, sníh přišel přece jen včas," ozval se Jan. „Bylo by to důkladně zpackané, kdybychom šli k severnímu pólu po suché zemi."
„Ne říkali jste vy dva, že byste chtěli veslovat?" vzpomněla si Zuzka.
Dick a Dorotka, pe člivě poučeni zkušenými námořníky, vyměnili si jeden po druhém místo s Janem a Zuzkou a chopili se každý jednoho vesla.
„Tak do toho," vybídla je Peggy. „Hlavní je udržovat tempo s ostatními..." „A ne abyste je tloukli do zad, vy dva na přídi," dodal Jan.
„Pamatujte si, že ješt ě nikdy neveslovali." „Ano, ano, sire," zaznělo z přední lavičky, kde Titty a Roger
vytáhli vesla z vody a čekali... „Hotovo! Vpřed!" zvolala Peggy. „To znamená veslovat," poučila Titty začátečníky. Uhodli to sami a téměř v témž okamžiku se nahnuli dopředu,
pono řili vesla a zabrali. „Ne tak hluboko... To bylo lepší. Stejně. Nezdvíhejte vesla tak vysoko. Zpátky mají jít přímo ... Dopředu jak můžete nejdál. Paže neohýbejte až v posledním okamžiku. Táhněte zády a nohama."
Ve vzduchu poletovala hejna rozkaz ů. A jestliže se veslař pokoušel jim vyhovět, obyčejně byl udeřen do zad. Dorotka se snažila ze všech sil. Stejně Dick, který již objevil jakousi vlastní metodu. „Ráz a dva. A ráz a dva." Dorotka ho slyšela počítat a pečlivě udržovala tempo s ním. Na zádi opět zazněly hlasy: „Napoprvé to neděláte nejhůř."
Dorotka poznenáhlu byla schopna uvažovat klidn ěji, pozorujíc lopatku svého vesla, když šlo dopředu.
„Veslují docela dob ře." „Nepospíchejte tolik." „Není dobré závodit." „Tam..."
T ěžká rána otřásla člunem. Dick jako by se ztratil vedle Dorotky. Nohy měl ve vzduchu. Jeho veslo nezabralo a šplouchlo po hladině. „Jak se to stalo?" ptal se Dick. Zkušení námořníci se smáli.
„To byl krab. Chytil jsi kraba. Zabral jsi veslem naprázdno nad vodou. To jsme dělávali všichni. Roger..." „Nechytil jsem loni ani jediného kraba," bránil se Roger uraženě. „Chytal jsi je pořád toho roku, kdy ses učil veslovat. To se stává
všem. Tím se netrapte." Dick se vyškrabal zase na své místo a veslování pokračovalo —
po nezda řeném pokusu začít hned, dříve než ostatní byli připraveni. „Zkuste to znovu," řekla Peggy. „Ted. Vzhůru!" Dick a Dorotka veslovali pomaleji a s větší opatrností dál po jezeře. Roger a Titty, sedící za nimi, pozorovali jejich záda a veslovali ještě opatrněji, aby zabránili nějaké jiné nehodě.
„Tak pro tentokráte dost," rozhodla Peggy kone čně. „Bude líp, když se nyní chopí vesel Jan a Zuzka, abychom se dostali do řeky."
Znovu si vym ěnili místa. Dick a Dorotka, uhřátí a se zvláštním třesením v kolenou, vrátili se na záď a usedli vedle kapitána. Pohlédli na sebe přes něho, lehce se usmáli, ale ani nemukli.
Nyní op ět tiše seděli a vezli se. Zdálo se jim, jako by se dívali na jiné jezero. Přímo před nimi vyčníval skalnatý, vřesovitý mys, který kapitán Nancy ukazovala Dickovi. Nyní vypadal jako z bílého cukru. Tamhle vyčníval ze sněhu stožár na vlajku. Dick se obrátil, aby se ohlédl zpátky přes jezero. Měli by odtud vidět hvězdárnu. Tamhle někde za ostrovy na tom horském svahu.
„Nenaklán ějte člun," napomenul kapitán vážně. Po chvilce vysvětlil: „Když se

člun rozhoupá, mají veslaři ohavnou dřinu."
Objeli Beckfootský mys, který se t řpytil v sluneční záři. Dva velké břehy za ním, vroubené hnědým zvadlým rákosím, ukazovaly vjezd do řeky.
„Už jsme tu," řekla Peggy hostům. „Tohle je řeka Amazonka. Levým! Levým! Lehce pravým! Levým! Pravým dozadu. Levým."
Č lun se otočil a plul k rákosí. To se náhle otevřelo a viděli volnou cestu na řeku a k šedému domu, který stál nedaleko břehu.
„Tady jsme s Nancy ukryly Amazonku tehdy v noci, když Vlaštovky přepadly naši loděnici. Schovaly jsme se v tomhle rákosí." „A jak to skončilo?" ozval se Roger vesele z přídi. „Někdo chytil chobotnici,""odpověděla Peggy. „A potom?" dorážel Roger. „Kdo přišel o loď?" Ale Peggy nevěnovala jeho posměškům pozornost.
„Pravými vesly," volala. „Pomalu... Trochu levým..." Člun plul proti proudu řeky mezi břehy porostlými rákosím. Ozvalo se slabé zapraskání, když člun rozhrnul rákosí a prolomil led, který se na něm přichytil ve výši vody. „Tu je naše loděnice." „Co znamená ten štít?" ptala se Dorotka. „Co je to? Je na něm lebka a zk řížené hnáty." „Ach to," řekla Peggy, „to náleží amazonským pirátům. To bylo v létě. S Arktidou to nemá nic společného... Halo! Kde je kapitán Nancy? Slíbila, že nám pomůže přistát." Veslaři přestali veslovat. „Nedáš člun do loděnice?" ptal se Jan. „Je tam už led," odpověděla Peggy. „Voda tam neproudí a je mělká. Sotva jsem ráno člun odtud vytáhla. Zajedeme s ním ke břehu vedle toho rákosí. Do odpoledne se nic nestane a odpoledne se na něm budete vracet. Ale kde u všech všudy vězí Nancy? — Lehce. Levým. Levým. Zvolna. Zdvihnout vesla. Hotovo, Rogere? ... Roger vždycky vyskakuje s lanem," vysvětlila Dorotce. „Dělá to vždycky také na jejich lodi."
Roger položil veslo a chopil se lana. Člun klouzal rákosím metr nebo dva. Dříve než se dotkl země, Roger byl na břehu. Ale po kapitánovi Nancy nebylo nikde ani stopy.

Kapitola VIII
BEZ VŮDCE

Od prvního okamžiku, jak p řistáli, Dorotka věděla, že nepřišli vhod. Něco se stalo. Dům vypadal jako nepřítomný, jako by myslil na něco jiného. Tohle nebylo uvítání, jaké by je čekalo, kdyby bylo všecko jako včera, kdy se paní Blackettová tak smála a byla veselá a zvala je, aby navštívili eskymácký tábor na druhém břehu fjordu. A kapitán Nancy je nečekala v přístavu ... Bylo dost divné, že pustila Peggy samotnou na tuto arktickou cestu, tohle však bylo ještě podivnější. „Nancy se asi někde schovala," řekl Jan nejistě. „Dává si pravděpodobně ještě topinky na dáseň," odpověděla
Peggy. „Povídala, že to bolí. Však to budeme hned v ědět." Vzala od Rogera provaz a uvázala jej na kůl na břehu. Kolem ležel všude vysoko sníh. Výprava sledovala Peggy po vyšlapané pěšině přes trávník k dvířkám, která se otvírala do zahrady na této straně domu.
Ale d řív, než se k nim přiblížili, dveře se otevřely a na prahu se objevila paní Blackettová. „Ach, Peggy," řekla, „škoda, že jste nepočkali ještě chvilku..." Všichni viděli, že paní Blackettová má nějakou starost. Pokračovala hned: „Nuže, vy ostatní, nemyslete si, že vás nevidím ráda, ale nevím, mám-li vás pustit do domu..." „Vždyť jsi je pozvala!" namítla Peggy. „Jak tě nebohá Nancy tituluje?" ptala se jí paní Blackettová. „Oslíku? Ovšemže jsem je pozvala. A vidím je velmi ráda. Ale teď, prosím vás, jděte všichni po cestě k mostu a zadržte doktora. Dojdete tam zrovna včas. Právě jsem telefonovala, ale řekli mi, že již odjel po téhle cestě k Nookovu statku, kde si někdo zlomil kotník. Pospíšíte-li si, chytnete ho, až se bude vracet. Nechci vás pustit dovnitř právě nyní, ačkoli je to asi zbytečné, když jste s ní byli všichni pořád v tom iglu..." „Nancy stůně?" ptala se Peggy. „Ano," odpověděla paní Blackettová. „Nuže, chcete-li mi pomoci, běžte k mostu, zastavte lékaře a požádejte ho, aby k nám zašel a prohlédl ji."
Usmála se na n ě vesele, laskavě, ale oni věděli, že to byl jen úsměv na povrchu, protože za ním myslila na něco jiného.
„Ráda bych v ěděla, zdali je to s Nancy doopravdy zlé," řekla Zuzka, když vycházeli na cestu.
„Nikdy to s ní není zlé," odpov ěděla Peggy. „Ačkoli to muselo přijít rychle. Když jsem odjížděla pro vás, bolela ji jen dáseň." „Paní Blackettová se bojí, že je to zlé," řekla Dorotka. „Ach, to je celá naše maminka!" pravila Peggy. „Ale

doktora
p řekvapíme!" Pospíchali po cestě ráznými kroky. Ostatní vypravovali Dickovi a Dorotce o výpravě na Kanchenjungu a o trampotách s pratetou v létě.
„Tábo řili jsme celou noc na poloviční cestě na horu," povídala Titty.
„A vid ěli jsme divoké kozy," dodával Roger, „a já jsem potom spal v chatě uhlíře, který pálí dřevěné uhlí."
Tyto d ěti, myslila si Dorotka, jistě měly štěstí na dobrodružství. Proč se nic takového nikdy nepřihodilo jí a Dickovi, leda v knihách, které se chystá vždycky napsat? „To jste opravdu všecko prožili?" zeptala se. „Čestné pirátské slovo," odpověděla Peggy, zapomínajíc, že v té chvíli jsou arktickými badateli. „V tomhle lese byl Jan a napodobil soví hlas."
Jan n ějakou dobu mlčel. Vypadal vážněji a vážněji. Něčím se trápil. Konečněřekl: „Bylo by to důkladně zpackané, kdyby Nancy nebylo dobře a kdyby nemohla jít k severnímu pólu." Na všechny padla náhlá zasmušilost, ačkoli je Peggy utěšovala: „Jistě se zatím uzdraví. Sama to všechno připravovala a jistě si to
nedá ujít." Přišli k místu, kde se cesta rozdvojovala. Vpravo se ostře zatáčela na most a přes řeku pokračovala k jezeru a okolo něho k městečku, které Vlaštovky a Amazonky nikdy nepojmenovaly jinak než Rio. Vlevo zahýbala údolím mezi skalnatými pahorky. Nookův statek byl na této cestě a doktor na zpáteční cestě musí přes most. „Možná, že už odjel," pravila Titty. „Neodjel," namítl Dick. „Jak to víš?" ptala se Dorotka. Ne že by mu nevěřila, ale protože v ěděla, že musí mít nějaký dobrý důvod, když to tak určitě tvrdí. „Po této cestě jelo auto s řetězy na kolech a nevrátilo se," pravil
Dick. Jan, Zuzka, Peggy, Titty a Roger velmi pečlivě prohlíželi otisky kol. „To nebylo nejhorší," řekl Jan konečně. Dick se začervenal a Dorotka pocítila příjemné teplo, jak na něho byla hrdá. S Dickem jste nikdy nevěděli, načem jste. Někdy myslil jen na geologii a hvězdy a pak, když to nikdo nečekal, napadlo mu něco, čemu se museli obdivovat i Jan a Nancy.
„Tak jak ho zastavíme?" uvažovala Peggy. „Kdyby to m ěla udělat Nancy, ukryla by se tamhle za těmi stromy na druhé straně mostu s námi všemi ovšem a pak by vyskočila se strašlivým válečným řevem, až by jel kolem." Zuzka nesouhlasila: „To by se hodilo na široké cestě, a kdyby tu byl jen jeden z nás nebo dva. Ale on nás nečeká a nemohl by zabrzdit. Roger a Titty to vůbec nemohou dělat."
„Pojede p říliš rychle," pravil Jan. „Minul by nás dřív, než by zpozoroval, co se stalo. Jel by dál a neměl by ani potuchy, že ho někdo potřeboval." Peggy se vzdala. „Dobrá," řekla. „Zastavíme ho postupně. Rozestavíme se u cesty, všech sedm, a až pojede kolem nás, budeme dávat znamení a zuřivě vřískat, takže pochopí, že se něco stalo." „Poslouchejte," vyzval je Dick. Stáli na mostě a šplouchání říčky, která výše proti proudu tekla přes kameny, dříve než se uklidnila a plynula pokojně mezi zasněženými břehy, znesnadňovalo, aby slyšeli něco jiného. Ale Dick se usilovně snažil být hluchý ke všem zvukům kromě onoho, na nějž čekal. „Přijíždí!" zvolala Titty. „Rozestavte se! Rozestavte se!" křičela Peggy. „Tudy! Běžte, jak
nejdál m ůžete." Dorotka slyšela, jak Zuzka říká starostlivě Titty a Rogerovi: „Nestoupejte si doprostřed cesty, vy dva." Dorotka řekla totéž Dickovi. V několika okamžicích obsadili cestu údolím. Byla úzká a klikatá. Dorotka stojící u mostu mohla vidět jen Titty, která stála v nejbližší zatáčce. Slyšela vzdálené auto. Zastavilo se. Snad doktor mluvil s někým u cesty. Znovu zaznělo tiché bzučení motoru a chřestot řetězů proti sněhu. Náhle daleko nahoře na cestě slyšela Dorotka ječeni, při němž tuhne krev v žilách. Nikdo by nevěřil, že Peggy dovede tak křičet. Potom se ozval další hlasitý, naléhavý výkřik. Asi Janův. Pak volal Dick. Poté Rogerův pronikavý vřískot, rvoucí uši. Potom silné „haló", jako kdyby se někdo snažil telefonovat při rachotu hromu. To byla jistě Zuzka. Potom viděla, jak Titty zuřivě mává. Slyšela, jak křičí: „Stát! stát!" a vtom právě auto, již zvolňující rychlost, vyrazilo ze zatáčky. Zastavilo. Dorotka spatřila Titty, jak stoupá na okraj auta a hovoří k doktorovi. Ostatní přibíhali za ní. Také Dorotka tam spěchala, zvědava, co se teď stane. Co řekne doktor tomu, jak jej zastavili, aby mu pověděli, že ho potřebují?
P řišla včas. Viděla malého, uhlazeného muže s růžovými tvářemi, tvrdým kloboukem a bílými kamzičími rukavicemi, který otvíral oboje dvířka vozu.
„Co je jí?" ptal se. „Bolí ji zuby? Nancy? Rut? Ach, ano. Peggy, znám tu mladou dámu. Kolik je vás? Tak tohle jsou Vlaštovky? Slyšel jsem o nich od strýčka Jima. To jsou čtyři a... Co? Dorotka a Dick? Dobrá. Pojďte všichni. Vůz je pro

čtyři, ale my se sem vejdeme. Poslední budou mezi prvními. Dorotka ti říkají? Vyskoč si sem. Ne, dopředu si vezmu jen jednoho. Není snadné jet, ani s řetězy ne. Přesvědčte se, jsou-li ty dveře opravdu zavřené." Jeli. „Bude-li takhle, zamrzne celé jezero,"řekl doktor přes rameno. „Nám to nebude nic platné. Půjdeme všichni za tři dni do školy.
Popozít ří je náš poslední den." „Zapomněl jsem ... Držte se teď." Auto sklouzlo na sněhu v zatáčce na příkrém svahu. Za několik minut vůz zahýbal k Beckfootu. Sotvaže doktor zabrzdil, otevřely se přední dveře. Někdo asi dával pozor u okna. Dorotka měla opět zvláštní nepříjemný pocit, že by asi bylo líp, kdyby tam nebyli.
„P ůjdete hned nahoru, pane doktore?" ptala se paní Blackettová. Jsem velmi ráda, že vás chytili. Děti, vy počkejte chvilku ve studovně. Ne, Peggy, do jídelny nechoď. Nancy tam byla dlouho, nahřívala si hlavu u ohně ..."
Dorotka vid ěla, jak Jan a Zuzka na sebe vážně pohlédli, ale neříkali nic. I Peggy mlčela. Nastalo všeobecné utírání bot. Rogera zadrželi a poslali zpátky, protože by byl nanesl do domu spousty sněhu. Potom všech sedm vstoupilo do pokoje, kde bylo právě zatopeno. Dick ihned zpozoroval drobnohled pod skleněným poklopem. Titty a Dorotka šly přímo k poličkám s knihami, ale většina knih byla o zeměpise, chemii, dolování a podobných věcech.
„Tohoto pokoje používá strý ček Jim, když je doma," vysvětlila Peggy. „Tohle jsou věci, které se mu už nevešly do obytné lodi." „Do jaké obytné lodi?" ptal se Dick. „Na jezeře," řekla Peggy, „mezi Holly Howem a ostrovem." Nikdo si nesedl. Bloudili pokojem, prohlíželi si věci, dotýkali se zvláštních těžítek na psacím stole. Byly to většinou kusy tmavého kamene, v němž se třpytil kov. Pozorovali svazek šípů, dva štíty ze skvrnité levhartí kůže, asagaj, hůl ukončenou velikým kulatým knoflíkem ačelist nějaké ohromné ryby. Jindy by byli hovořili o těchto věcech, ale teď byl zvědav i Dick, co se děje v prvním poschodí a zdali bude kapitán Nancy zdráva, aby se mohla vydat na výpravu k pólu. Konečně zaslechli, že se nahoře otevřely dveře na chodbu, a ozval se léka řův hlas: „Využij toho, jak nejlíp dovedeš, Nancy, a nedívej se do zrcadla..." Doktor s paní Blackettovou sestupovali po schodech. „Zánět příušní žlázy, milá paní, zánět příušní žlázy. Zítra bude mít obličej jako tykev.
Ovšem... Ano, ať je v posteli a v teple. Čím dřív otok přijde, tím dřív zase zmizí... Tři až čtyři týdny. Ach ne. Je to nakažlivé, nejdřív za týden po sejití otoku přestává ohrožovat jiné." „A co s Peggy?" „Musíte ji isolovat, ovšem... Ne že by to mělo opravdu význam ...
V n ěkterých školách ..." Dveře přijímacího pokoje se zavřely a děti víc neslyšely. „Jsou-li to příušnice," pravila Zuzka, „nebude moci jít k severnímu pólu." „Pak nemůžeme jít ani my," odpověděl Jan. „Musíme to odložit na jiný rok," dodala Peggy. „Jiný rok tu nebudeme," namítla Titty. „V zimě jistě ne." „Slyšíte?" zvolal náhle Dick. Nahoře zvolna zaskřípaly dveře, jak je někdo pokradmu otvíral, a potom velmi tiše, avšak přece tak hlasitě, aby to všichni slyšeli, zaznělo soví houkání, velmi špatně napodobené. „U - húúúú... U - húúúú..." „To je Nancy!" zašeptala Peggy. „Neumějí prostě dělat sovy," bručel Roger. „Měla by dělat
kachnu." Ale nikdo ho neslyšel. Vyběhli do haly. Peggy v čele. Nad nimi se opírala o zábradlí podivná postava. V modrém pyžamu, s kapesníkem okolo obličeje a s červenou čapkou nataženou přes kapesník, vypadala Nancy mnohem pirátštěji než obvykle. Jednu ruku si držela na čelisti a pronesla děsivým šepotem: „Příušnice!" „Už to víme," odpověděla Zuzka. „Je nám to hrozně líto." „A pozítří je poslední den," dodala Peggy. „Nemá smyslu, abychom šli k pólu bez tebe," řekl Jan. „A nebylo
by to ani správné." Nancy se rozesmála, ale náhle se výraz její tváře změnil. Položila
i druhou ruku k obli čeji tak jemně, jako by rovnala zlomenou čelist.
„Tulipáni!" šeptala. „Tulipáni! Ach, oslové, zabedněnci! Což nechápete, že se nic lepšího nemohlo stát? Ted teprve bude všecko jaksepatří. Celá expedice je zachráněna. Vždyť to znamená ještě celý měsíc prázdnin. A mnohem dřív, než ten měsíc uplyne, zamrzne celé jezero. Výprava půjde k pólu správnou cestou po arktickém ledu ..." „Ale budeš sama, jaká to bude výprava?" namítla Peggy. „My všichni budeme ve škole," řekl Roger smutně. „Budete?" šeptala Nancy. „Budete? Au! Moje čelist! Jste všichni
tulipáni. To bylo první, na č jsem se ho ptala ..." „Nancy, Nancy," křičela paní Blackettová, jež vyšla s doktorem z

p řijímacího pokoje, „už ať jsi v posteli!" „Zeptejte se ho sami," řekla Nancy a chvatně zmizela. „Chtěla vámříci, že se vás nezbavíme," pravil doktor. „Do školy vás nebudou chtít, dokud nemohu potvrdit, že není nebezpečí, že byste mohli dostat příušnice a nakazit ještě také jiné děti."
„Nemá paní Jacksonová n ějaký volný pokoj?" ptala se paní Blackettová Zuzky. „Ano, ten, v němž bydlela maminka s Titty." „Nastěhujeme tam Peggy. Vrátí se nyní s vámi... Pan doktor bude
tak laskav a sveze vás tam." „Nemohli bychom jet loďkou?" ptala se Peggy. „Kdo by ji dopravil zpátky? A co vy, Vlaštovky? Vaše maminka mířekla, že jeden z vás má potvrzení o zdravotním stavu, abych je podepsala, až se budete vracet." „Já je mám," odpověděl Jan. „Jsou-li taková, jako mají Nancy a Peggy, nesmíte se teď vrátit... Nevím, co mi vaše maminkařekne ... Myslím, že zasluhuji důkladné pokárání. Ale opravdu nevím, kde to Nancy sebrala. Nikde v okolí se tu příušnice nevyskytly." „Nepůjdeme do školy?" vyhrkl Roger. „Jak dlouho?" ptala se Titty.
„Nevím," odpověděla paní Blackettová. „Asi měsíc, myslím, až se
Nancy vyst ůně, a když nikdo jiný neonemocní." „Ted necítíte žádné potíže?" ptal se doktor. „Nikdo nemá jakoby
ztuhlý krk?" Potom náhle se paní Blackettová obrátila k Dorotce. „A což vy?" zeptala se se žalostným obličejem. „Máte taky
zdravotní vysv ědčení?" „Maminka je vložila do obálky a dala je paní Dixonové," odpov ěděla Dorotka. „S penězi na jízdenky," dodal Dick. Paní Blackettová se zasmála. „Nu, dobře," řekla. „Zajdu dnes odpoledne k paní Jacksonové, abych s ní promluvila o Peggy. Navštívím současně také paní Dixonovou a dohovořím se s ní. A teď už jděte. Nezdržujte pana doktora."
„Ach," zvolala Peggy, „ člun je uvázán u břehu a v loděnici je led. Měli bychomčlun vytáhnout, když ho nepoužijeme." „Vytáhnu jej za vás," slibovala paní Blackettová. „Nancy by jistěřekla, že to máme udělat hned," namítla Peggy-
„Pomohu jim," nabídl se doktor. „To je od vás opravdu moc hezké," řekla paní Blackettová.
„Na črtnu zatím několik slov paní Jacksonové." Doktor se sedmi pomocníky vytáhl člun brzo na břeh, obrátil jej a položil na dvě nízké podpěry, které Peggy přinesla z loděnice. Lano pro horolezce, kterého na Kanchenjungu už nepotřebovali, složili do auta. Paní Blackettová vyšla s dopisem. „Mohu tam zajít dnes odpoledne," ptala se, „když budu s Nancy?" „Nelíbejte ani ji," smál se lékař, „ani Peggy." „Nebudu. Chudinky," litovala je paní Blackettová, ale usmála se na Peggy, když zpozorovala, jak se zarazila. „A což oběd?" zvolala Peggy.
„Musíte se najíst v Holly Howu," odpov ěděla paní Blackettová. „Je mi to velmi líto, Dorotko, ale vidíš, jak to vypadá."
„Ovšem," p řikývla Dorotka. Věděla, hned jak přistáli, že něco není v pořádku. Nemoc všecko vysvětlila a nikdo se jistě proto nemůže mrzet. „Nastupovat!" vyzval je lékař. „Vejdete se všichni." Paní Blackettová jim zamávala z prahu. V příštím okamžiku auto vyjelo z vrátek. Návštěva v Beckfootu byla skončena. Vraceli se do Holly Howu přes můstek a okolo jezera.

Kapitola IX
KARANTÉNA

„Tak sle čna Nancy dostala příušnice," pravila paní Jacksonová, nahlížejíc do dopisu paní Blackettové. „A slečna Peggy bude spát u nás. A nikdo z vás nejedl. Vy dva od Dixonů také ne. A nikdo. Ach, miláčkové, na štěstí máme studenou pečeni."
„Ve vašem dom ě ještě nikdo neumřel hlady, paní Jacksonová," řekl doktor. „Nu, mnoho štěstí vám všem. Zajdu se sem občas na ně podívat. A nejlíp bude, když mi hned oznámíte, kdyby někdo z nich cítil, že mu tuhne dáseň."
Vyjel ze dvora a po poli. Rogera vzal s sebou, aby vysko čil a otevřel mu branku na cestu a zase ji zavřel, až auto projede.
Než se Roger vrátil, paní Jacksonová prost řela a rozdělovala talíře se studenou hovězí pečení a šunkou. Již dříve Jan přinesl jejich potvrzení o zdravotním stavu. Doktor na ně zběžně po* hlédl a kývl. Zuzka, Titty a Peggy je teďčetly. Ačkoli byli všichni vyhladovělí, jejich potvrzení je tak zajímala, že se paní Jacksonová ptala, kde nechali chuť k jídlu. Zuzka ukázala své potvrzení Dorotce. Nahoře bylo velikými úhlednými písmeny jméno školy a pod tím obyčejným tiskem: Potvrzuji tímto, že o posledních prázdninách.....

(»To je místo pro naše jména,« vysvětlila Zuzka) netrpěl žádnou nakažlivou nemocí a že, pokud vím, nebyl nikde, kde se nakažlivá nemoc vyskytla.
Podpis.....
Poznámka. Jestliže potvrzení nemůže být podepsáno, nesmí se tento žák vrátit bez dovolení do školy.
„Nedá se nic d ělat," pravila Zuzka. „Vysvědčení nám nemohou podepsat." „Kdo chce něco dělat?" ptala se Peggy. „Nancy samařekla, že je to nejlepší věc, která se mohla stát." „Je to, jako by vánoce doopravdy začínaly teprve dnes," zvolala
Titty. „Štěstí, že se nehraje kopaná," podotkl Jan. „Ale bude velmi nepříjemné, až se vrátíme a všichni budou o celý měsíc napřed a my to budeme muset dohánět."

„Maminka bude mít proto velkou starost," pokra čovala Zuzka. „Bude uvažovat, nemá-li se vrátit domů."
„To by bylo zbyte čné," soudil Jan. „Nikdo z nás není ještě nemocen." „Na to jsem nevzpomněla," doznávala Titty. Roger jako Peggy souhlasil úplně s Nancy. Několik minut mlčel a
jedl, ale uvažoval jako všichni ostatní. „Ovšem teď už je pozdě," řekl konečně, když jeho talíř byl odnesen pro druhou porci, „jinak bychom mohli dát oznámení do novin." „Jak to myslíš?" ptala se Zuzka. „Příušnice pro každého zájemce," pravil Roger. „Každý by rád vyplatil hezkou hromádku ze své peněženky za příušnice, aby dostal zvláštní měsíc prázdnin." Všichni se smáli, ale Roger pokračoval:
„Pro č ne? My jsme získali měsíc prázdnin, protože jsme navštívili Nancy. Mohla by vybírat šest pencí od každého za potřesení rukou. Každý by rád zaplatil. Ale teď už je pozdě..." „Proč myslíš, že je pozdě?" ptala se Peggy. „Než bychom oznámení vytiskli, budou všichni ve škole." „Bylo by to surové hrabání peněz," řekl Jan. „Mohla by tedy potřást rukou zadarmo každému, koho má ráda." Dorotka poslouchala, jako by se to ani Dicka, ani jí skoro netýkalo. To jen ti ostatní zde zůstanou o celý měsíc déle, než očekávali. „Máte také takové potvrzení?" ptala se jí Zuzka. „Nevím," odpověděla Dorotka. „Snad to na některých školách neberou tak p řísně." „Vsadil bych se, že ano," pravil Jan. „Žádná škola nechce děti s vyrážkou, s tvářemi jako tykev nebo červené jako raky nebo zelené a žluté s nejrůznějšími nákazami. Všichni se jistě snaží, aby se nákaza rozšířila co nejmíň."
„Roger ův nápad byl docela špatný," řekla Titty. „Všichni by chtěli, abychom se jim vyhnuli, kdybychom byli nakaženi. Kdyby to bylo v létě, museli bychom vytáhnout na Vlaštovku žlutou vlajku." „Na Amazonku také,"řekla Peggy. „Proč?" ptal se Dick. „Což jsi nebyl nikdy na moři?" divil se Roger. „Ale proč žlutou?" zeptala se Dorotka. „Karanténa," vysvětlil Jan. „Žlutá vlajka znamená, že jsme přijeli z přístavu zamořeného nákazou a nesmíme na pobřeží, dokud nám lékař nedovolí," dodala Peggy.
„Nancy by nem ěla mít karanténní vlajku, ale vlajku nákazy, se žlutými a černými čtverci na znamení, že má nakažlivou nemoc." „Udělejme jí nějakou," navrhla Titty. Tím skončily všechny pochybnosti. Ať byly příušnice dobré nebo špatné, děti si nemohly pomoci. Ale tady se vyskytlo něco, co mohly udělat hned. Sotva paní Jacksonová vstoupila s velkým jablkovým dortem, který na štěstí předešlého dne upekla, Peggy, Zuzka a Titty, všechny najednou se jí ptaly, nemá-li nějakou žlutou látku a kousek černé, z nichž by mohly ušít vlajku.
„Musíme nakreslit žlutou vlajku na obálku, až budeme psát mamince na Maltu," vzpomínala Titty. „Mám tu barvy s sebou."
„Ud ělejme vlajku, která varuje před nakažlivou nemocí, pro Nancy, aby ji maminka odpoledne mohla vzít domů," pobízela Peggy. „Musíme také vztyčit vlajku na iglu," pokračovala Titty. „A vezmeme ji s sebou, abychom ji vztyčili na severním pólu,"
dodal Jan. „Lední medvědi nebudou chtít dostat příušnice,"řekl Roger, „tak se jich snadno zbavíme." Na štěstí nějaký host nebo někdo jiný šil v Holly Howu blůzu ze žlutého hedvábí a zanechal tam plno odstřižků. Paní Jacksonová je chtěla poslat za jezero staré paní Swainsonové, která vždycky sháněla odstřižky na prošívané přikrývky. „Ale víte, jak to bývá," povídala paní Jacksonová, „člověk má tohleto a tamhleto a dobrými úmysly je dlážděna cesta do pekla." A tak žluté odstřižky zůstaly v Holly Howu.
„Paní Swainsonová proto nebude plakat," řekla Titty. „Dostala už mnoho košů jiných odstřižků."

„A karanténní vlajka je d ůležitější než pokrývka," mínil Ro-ger. „Na tom, jakou barvu má pokrývka, nezáleží, ale karanténní vlajka musí být žlutá."
A tak pozd ě odpoledne, když paní Blackettová přijela v najatém voze a přinesla s sebou zápach karbolového mýdla, našla všechny zaměstnané. Paní Jacksonová roztrhla starou černou spodničku. Zuzka vystřihla dva čtverce žluté a dva černé, potom je ona a Dorotka pěkně sešily, okraje přeložily přes sebe, aby se vlajka nekrčila, až se bude vzdouvat ve větru. Jan s Dickem a s Rogerem, svými dychtivými žáky, udělal smyčky na konci slabého provázku a na druhý konec upevnil dřevěnou tyčinku vyřezanou z louče. Zuzka pak připevňovala vlajku na lano. Zatím všichni tři hoši připravovali další lana a tyče pro karanténní vlajky z čistého žlutého hedvábí, které Peggy a Titty obrubovaly.
„Co to pro pána krále d ěláte?" žasla paní Blackettová. „Připravujete nadílku pro sirotčinec?"
Zuzka zdvihla černožlutou vlajku, hotovou a připravenou ke vztyčení.
„To je vlajka nákazy," vysv ětlila Peggy. „Pro tebe a pro Nancy. Vztyčíte ji v Beckfootu. Znamená, že je tam nemocný s nakažlivou chorobou. Ty čistě žluté jsou pro nás; znamenají, že dosud nevíme, jsme-li nakaženi nebo ne."
„Chudák Nancy, ta te ď nebude mít chuť vztyčovat vlajky," odpověděla matka. „Měla dnes odpoledne velikou horečku." „Ó, uvidíš, že ji vyvěsí, hned jak ji uvidí," tvrdila Peggy. „Dobře, vezmu ji s sebou," svolila paní Blackettová, „ale neslibuji, že ji hned vyvěsím. A teď bych chtěla vidět vaše zdravotní vysvědčení. — Ó, vy už jste je připravili... Ano. Myslila jsem si to. Musíte se smířit s dalším měsícem prázdnin a já bych řekla, že se nehněváte. Promluvím teď s paní Jacksonovou a potom vy dva půjdete se mnou a podíváme se, co tomuříkají vaše školy."
Odešla a d ěti slyšely, že se v kuchyni směje s paní Jacksonovou, potom, že vystupuje po schodech, aby se podívala na pokoj pro Peggy.
„Karanténa za číná ode dneška," pravila, když opět sestupovala. „Dvacet osm dní, nařídil doktor, a kdyby někdo z nich dostal příušnice teď, bylo by to nových dvacet osm dní od jeho onemocnění... Ne, já nepřijdu, dokud se Nancy neuzdraví. Kdyby se to týkalo jenom Peggy, nebylo by to tak zlé, ale jsou tu Walkerovi a ty druhé dvě děti a ti všichni mají rodiče v cizině, mimo Anglii, a já se bojím, aby se jim něco nestalo. Každý, kdo onemocní, půjde do Beckfootu a tam ho budu ošetřovat. Ach ne, ty Callumovy děti ne. Na ty bude chtít jistě dohlédnout paní Dixonová." Vstrčila hlavu do dveří. „Všecko je v pořádku," oznamovala. „Paní Jacksonové už nikdo nepřijede, tak si vezme na starost celou vaši tlupu. Paní Walkerová by s tím jistě také souhlasila. Napíšu jí dnes večer." „My všichni jí také napíšeme," řekl Jan. „Nakreslete žlutou vlajku na rub obálky," přimlouval se Roger... „Namaluji ji hned," nabídla Titty. „Dobře," souhlasila paní Blackettová. „Použiji jí, bude-li hotova,
než se vrátím. Jste p řipraveni, vy dva?" „Budete zítra signalisovat?" ptal se Dick na odchodu. „Jako obyčejně," odpověděl Jan. „Nezapomeňte na karanténní vlajku," upozorňovala Titty. Dick zastrčil vlajku do kapsy a vzal ji s sebou. Za deset minut paní Blackettová, Dorotka a Dick byli v Dixonové statku. Paní Blackettová se rozhovořila o tom, že už raději nikdy nebude dělat bezinkové víno, vyptávala se, jak se má pan Dixon, trápí-li Silase dosud reumatismus a jaké báječné paštiky peče paní Dixonová, jako byly ty vepřové... až se dostaly k Nancyiným příušnicím a k otázce, budou-li Dick a Dorotka moci do školy. Když se paní Dixonová a paní Blackettová sešly ve světnici, hrnula se řeč jako příval, až Dorotka ztrácela dech, ačkoli sama vůbec nepromluvila.
„Ano," řekla konečně paní Dixonová, „mám je na starosti. Paní Callumová, chudinka, mi je svěřila, zrovna když jsme přišly jen tak tak k vlaku, a to víte, paní Blackettová, přijít jen tak tak k vlaku v městech je něco jiného než jít na stanici tady a popovídat si se starým Bobem, který byl třicet let vrátným a hlídačem. Ano, dala mi všechny jejich listiny, ale já jsem se na ně do dneška ani nepodívala, ačkoli jsem si je chtěla prohlédnout zítra, protože děti mají jít tak brzo do školy."
„Ale oni nep ůjdou do školy. Já aspoň myslím, že ne. Příušnice. Což jsem vám to neřekla? Nancy dnes s příušnicemi ulehla a Peggy jsem dala s Walkerovými dětmi do Holly Howu. Nemohou jít měsíc do školy, protože si s Nancy hrály přímo do poslední minuty. Tyhle vaše taky. Myslím, že také nemohou do školy. Co můžeme dělat! Raději se podívejme na jejich zdravotní potvrzení, ať víme, na čem jsme."

„Co m ůžeme dělat, paní Blackettová? Před třiceti lety jsem ošetřovala jejich

matku, když dostala příušnice. Kdyby je ty děti dostaly zde, budou tu jako doma a budu je ošetřovat také. Paní Callumová s profesorem jsou daleko, vykopávají kosti a staré střepy a těmhle nebohým jehňátkům by bylo u mne líp než ve škole..." „To věřím." „Vždyť takové příušnice, to vlastně nic není," pokračovala paní Dixonová. „Za mých mladých let jsme si z nich nic nedělali. Ale bylo by hloupé, kdyby si je přinesli do školy a pak tam někde leželi s křenovými plackami... a paní Callumová je tak daleko..." Náhle se zasmála: „Vzpomněla jsem si, když ona měla příušnice, že je měly také její dvě panny, a to, jak je opatrovala, by byl příklad pro doktora. Ó je! Co jsem se naběhala! Musela jsem jí nosit horké obklady na nebohé tváře panen a uvazovat kapesníky na jejich oteklé žlázy. Pamatuju se, jak se zlobila, jestliže jsemřekla něco k smíchu, ne že by to vadilo jí, ale že její panny měly tak zlé příušnice, že se vůbec nemohly smát, dokonce ani usmívat ne!"
„Maminka nám často vypravovala o těch dvou pannách," řekla Dorotka.
„A vy jste jako Nancy a Peggy, o panny nedbáte?" ptala se paní Blackettová, když paní Dixonová konečně spěchala po schodech nahoru, aby vyhledala obálku s potvrzenkami o zdravotním stavu.
„Kdysi jsem je měla ráda," odpověděla Dorotka, „ale to už je dávno." Paní Blackettová již myslila na něco jiného. „Ovšem," řekla. „Mohli byste dostat příušnice kdekoliv — ve
vlaku nebo leckdes, třeba byste se byli nikdy ani s Nancy nesetkali." Paní Dixonová přinesla potvrzenky o zdravotním stavu a jediný pohled paní Blackettové stačil, aby poznala, že jsou stejné, jako má Jan, Zuzana a ostatní. „Tady to je," ukazovala. „Jestliže děti onemocněly nebo přišly do styku s osobou stíženou nakažlivou nemocí, nesmějí do školy, dokud neuplyne příslušná karanténní doba. Ne, ani vy nepůjdete do školy."
Bylo třeba napsat dopisy na vysvětlenou, že se Dick ani Dorotka nevrátí v určený den. Protože paní Dixonová prohlásila, že má na psaní těžkou ruku a že Dixon nemá lepší, paní Blackettová ihned dopisy napsala, aby je mohla paní Dixonová podepsat. Potom rychle odjela opět do Holly Howu, zeptala se tam na přesnou adresu paní Walkerová na Maltě a vrátila se do Beckfootu, aby ošetřovala jásající pacientku.
Nancyin obli čej začínal otékat a smích jí působil veliké bolesti. Potlačovala chechtot, jak jen mohla, neboť ji bolela dáseň, ale nic jí nebránilo, aby sebou neházela v peřinách při pomyšlení, že se konec konců všecko daří, že zima nebude promarněna a že polární výprava bude velkolepá. Sama se jí možná nebude moci zúčastnit, ale pochod přes zamrzlé jezero bude báječný. Kapitola X
VÝPRAVA ZA NANCY

„Signalisovat jako oby čejně," řekl Jan a v prvních třech dnech se také všechno ostatní snažili dělat jako obyčejně. Každého jitra vytáhli v Holly Howu černý čtverec postavený na vrcholu a badatelé se shromáždili v iglu, kde vztyčili žluté vlajky. Rozdělali veselý oheň a hovořili o Eskymácích místo o přátelských domorodcích. Zametli sníh na jezírku a cvičili se v bruslení ráno i odpoledne. Titty již jezdila oběma nohama a Roger vydržel bruslit hodinu a nepadnout, jestliže se nepokoušel příliš rychle se zatočit. Jan půjčil Dickovi pilu a právě taková pěkná hranice nařezaného dříví, jaká byla v koutě iglu, objevila se i venku.
Jan soudil, že může trvat skoro měsíc, než stav ledu bude uspokojivý, ale oni se musí připravit. Jednou nebo dvakrát denně se cvičili v signalisování a Dick a Dorotka si už mohli posílat zprávy Morseovou abecedou, ovšem velmi pomalu a ještě se přitom na ni dívali. Dick byl šťasten, když mohl řezat dříví, bruslit a večer pozorovat hvězdy. Ale Dorotka dobře věděla, že všem ostatním bylo bez Nancy nějak divně.
Peggy se snažila, jak nejlíp dovedla. Věděla, co Nancy zamýšlela, když dělala první plány výpravy k pólu. Nikdo jiný nebyl zrozen na březích jezera a nyní, když Nancy byla nemocna, snažila se Peggy ji nahradit. Pokoušela se i hovořit jako Nancy, ale nějak to nebylo totéž, jako když s nimi byla kapitán Nancy sama, se svými hromy a blesky a se svým u všech ráhen a kosatek, Nancy, která dovedla všechny zaměstnat. Ozývalo se: „Kdyby tu byla Nancy!" nebo: „Co by tomuřekla Nancy?" I výprava pozbyla jaksi důležitosti, dokud na poradě nerozhodli, že ji odloží, až se Nancy vypořádá s příušnicemi a bude se moci také zúčastnit. „Ale uzdraví se včas?" ptal se Roger. „Pospíší-li si, pak ano," odvětil Jan. „A ovšem, dostane-li někdo z nás příušnice, bude to znamenat další měsíc." Dívali

se na sebe ve světle svítilny v iglu. Kdo to bude, kdo onemocní a zajistí, aby ostatní mohli jít s Nancy k pólu? „Snad to nebude třeba," řekl Jan. „Doktor povídal, že to trvá č trnáct dní a docela zdráva že bude asi za tři týdny, ztratí-li se otok." To znělo nadějně, ale už na konci třetího dne Peggy zoufale toužila zeptat se Nancy, co myslí, že by m ěli podniknout. A potom, čtvrtého dne, pan Dixon, vracející se z Ria s mlékařským vozem, přinesl zprávu, že na jezeře u ostrovů jezdí bruslaři. Když Dick a Dorotka vystoupili po snídani po vozové cestě k hvězdárně a pohlédli k Holly Howu, neuzřeli obvyklé znamení „Přijďte do iglu", nýbrž diamant nad severním směrem. To znamenalo: „Přijďte do Holly Howu." „Půjdeme tam přímo odtud?" ptala se Dorotka. „Po silnici je to rychlejší," odpověděl Dick. Vrátili se po vozové cestě k Dixonovu statku, a potom běžíce a klouzajíce, pospíchali po silnici k Holly Howu. Tam už na ně ostatní čekali u branky na konci pole.

„Vzali jste s sebou brusle?" ptala se Peggy, jakmile je uz řela. „To je dobře. Jezero je celé zamrzlé."

„My už to víme," odpov ěděla Dorotka. „Pan Dixon povídal, že včera večer jezdili lidé od jednoho břehu k druhému." „Právě se na to také chystáme," řekl Roger. „Ale kam jdeme?" ptal se Dick, když vyrazili, ne však po poli dolů k Holly Howu, nýbrž po silnici k Riu.

„V našem zálivu je led dosud slabý," řekl Jan. „Vydáme se napříč přes jezero od Ria," vysvětlila Peggy. „Chceme prostě vidět Nancy."

„Ale to p řece nemůžeme!" namítla Dorotka. „Či ano? Vždyť leží!"

„M ůže vyskočit — jen na minutku. Stačí, budeme-li v zahradě a ona přijde jen k oknu. I Zuzana říká, že se příušnice nepřenesou sklem."

„Budeme jí signalisovat," dodal Jan. „Vzal jsem si zápisník," řekl Dick.

Nebylo námitek, Nancy s p říušnicemi nebo bez příušnic byla skutečným vůdcem výpravy. Plány výpravy byly jejím dílem a všichni badatelé cítili, že se s ní potřebují poradit. Kromě toho, poněvadž jezero zamrzlo, toužili všichni zabruslit si na něm, pokud možno nejdříve. Bruslení na jezírku bylo zrovna tak pro cvičení, ale jezero, to bylo něco docela jiného.

Když po prvé spat řili davy lidí v zálivu Rio, taktak, že se neobrátili a nevrátili. Zprávy, že jezero zamrzá, rozlétly se daleko široko a návštěvníci, doufajíce, že jezero zamrzne celé, najímali si pokoje. Majitelé hotelů, kteří své podniky na zimu zavřeli, rychle je zase otevřeli. V městečku vládl čilejší ruch než v létě. Led u přístaviště parníků a dále za Dlouhým ostrovem černal se bruslaři, ačkoli řada červených vlajek varovala, že severněji není led na bruslení dost silný. Nepříliš daleko za vlajkami opravdu byla volná voda a muž v člunu tam zvolna vesloval. „Doufá, že tam někdo spadne," soudil Roger. Vedle přístavního můstku na břehu stál stánek s kávou tam, kde v létě byly vytaženy nájemné veslice. Prodavači chodili kolem a nabízeli pečené kaštany. Všude v zálivu se hemžili bruslaři, míhali se ve dvojicích, držíce se za ruce, nebo jednotlivě, kroužili, cvičili figury nebo tančili.

„To je jedno," slyšela Dorotka Tittin hlas, „m ůžeme je považovat za tuleně."

Nezbývalo nic jiného. Kdyby nepovažovali všechny tyto spěchající, smějící se, křičící dospělé bruslaře za tuleně, mrože nebo něco takového, nebylo by možno mluvit o Arktidě a vydat se na polární výpravu z kluziště přeplněného davy bruslařů.

„Nebude to vadit," ut ěšovala je Peggy, „až jezero zamrzne ještě dále. Potom tu bude dost místa. Tuleni budou jen u eskymáckých osad. Tak to bývá vždycky. V zálivu Rio jich budou tisíce, ale dále stěží jaký, zvláště blízko severního pólu."

Sestoupili na b řeh, usedli na jednu z přístavních hrází a připjali si brusle.

„Kup ředu!" zvolala Peggy. „Pojedeme k mysu Dlouhého ostrova." „Ne moc rychle," prosila Titty. „Pojeď se mnou," vyzvala ji Dorotka. „Podej mi druhou ruku."

Titty se odrazila s Dorotkou a shledala, že jede líp, než očekávala. „Tohle je asi škola." Zástup asi dvaceti děvčátek v zelených kabátcích se hrnul na led.

Dv ě mladé ženy na ně dohlížely. „Vyhněte se jim," vybídla je Zuzka. „Nebylo by pěkné, kdybychom je nakazili." „Nebylo by jim to teď nic platné," dodal Roger. „Nevědí, že jsme v karanténě,"řekla Titty. „Měli jsme si vzít vlajky." Výprava vyjela v hloučku od přístavní hráze, minula skály, které viděli z člunu na své arktické cestě, a zahnula za mys Dlouhého ostrova. Rio bylo teď zcela zakryto stromy Dlouhého ostrova.

„Nyní sm ěr tamhle na tu chalupu," oznámila Peggy, „tam je silnice jen několik metrů od břehu."
Ujížd ěli dál mezi dvěma menšími ostrovy směrem k bílé chaloupce pod temnými lesy na svahu pahorku. Z komína chaloupky vystupoval přímo vzhůru modravý kouř do tichého mrazivého vzduchu.
Zdálo se, že ledový pás se táhne podél pob řeží k Beckfootskému mysu a děti byly na okamžik v pokušení vyzkoumat, jak daleko je led udrží. Ale Zuzka namítla, že by nebylo rozumné, - aby se někdo vykoupal, protože by se všichni museli vrátit.
A Peggy dodala, že kdyby přijeli k Beckfootu kolem mysu a po řece Amazonce, mohli by být spatřeni, dřív než se dostanou k dómu tak blízko, aby mohli upozornit Nancy. „Ne že bychom mohli chytit příušnice, ale víte, jací jsou Eskymáci."
Proto p řistáli pod chalupou, smetli sníh s padlého stromu tak, aby ho mohli použít jako lavice. Odepjali brusle, přešli úzké pole, prošli brankou a pak se ubírali po silnici k severu. Vlevo nad nimi táhl se po příkrém svahu borový les.
Na druhé straně silnice zdvíhalo podle břehu holé větve několik dubů, jasanů a kaštanů a mezi těmito řídkými stromy viděli badatelé jezero. Daleko uprostřed něho spatřovali ostrůvky slabého plovoucího ledu, rovné, nehybné skvrny na vodě.
Nebylo už pochyb, že nyní dělá Arktida svému jménu nejlepší čest. Ale nemohli se loudat. Kráčeli dále rázným tempem a brzo odbočili od jezera přes hřeben Beckfootského mysu. Potom opět sestupovali, až po pravé straně silnice přišli k nízké kamenné zdi a k lesu.
„Jsme u cíle," řekla Peggy. „Zde přeskočíme a za zdí je stezka. Proplížíme se lesem přímo k domu a vyjdeme na trávník pod našimi okny." „A naše stopy?" ptala se Titty. „Vypadá to, jako by tu putovalo stádo bizonů," řekl Jan, když pohlédl přes nízkou zeď na ušlapaný sníh na silnici. „Každý pozná, že jsme sem šli."
„Nikdo z našich Eskymák ů nechodí po této silnici," tvrdila Peggy. „V zimě určitě ne. Jděte teď husím pochodem."
„Ano, pane kapitáne," řekl Jan. Roger se na něho chvilku díval udiveně, potom opakoval sám: „Ano, pane kapitáne."
Dick a Dorotka šli poslední v řadě kromě Zuzky, která řekla, že jde raději vzadu, aby byla jista, že neztratili Rogera. Stoupali do šlépějí vůdcových.
„Kdo se podívá na naše stopy te ď, bude myslit, že tu šel jediný člověk," řekl Dick.
„Pst!"napomenula ho Dorotka. Kdyby jen m ěla minutku, dvěčas, jakou by z toho udělala povídku! Ale nezbyla jí ani minutka. Peggy běžela přikrčena ohromnými kroky, takže nebylo kdy myslit na něco jiného kromě toho, aby kladli nohy na správná místa a vyhýbali se větvím sklánějícím se pod tíhou sněhu.
Náhle se Peggy zastavila. Jan dal znamení dozadu, aby u činili totéž. Nyní znovu vykročila, razila si cestu okrajem lesa. „Pozor!" zašeptala konečně. Mezi stromy se ukázal šedý kamenný dům. „Jste všichni připraveni? Kupředu!" Výprava vyšla na bílý trávník. „Nancy nás očekávala," řekla Titty.
Vypadalo to skoro tak. Nad oknem ve druhém poschodí šedého domu byl upevněn malý stožárek na vlajku a na jeho konci vlála nad zimní zahradou vlajka nákazy s černými a žlutými čtverci. „Upevnily ji prima," pochválila Peggy. Co se teď stane? Jak jí oznámí, že přišli? Co když je uvidí nejdřív Eskymáci? Dorotka pohlédla na Jana a Zuzku. Zdálo se, že dnes přenechali všechno Peggy.
Peggy váhala jen chvilku. Sebrala hrst sn ěhu a zmáčkla jej na hrudku.
„A ť už jí čtou nahlas nebo hrají domino, nemůžeme si pomoci," řekla, pečlivě namířila a hodila. Sněhová hrudka se rozplácla na skle. „Dobrá rána," řekl Jan klidně. Za okamžik se Nancy objevila u okna. Ale jaká Nancy! „Obličej jako tykev," prohlásil doktor, nikdo však mu doopravdy nevěřil. Nyní se zdálo, že tykev ani nevystihuje plnou pravdu. Neříkal nic o barvě. Nancyina tvář, zahalená v růžovou šálu, byla neuvěřitelně oteklá a temně horečnatěčervená. Nancy měla červený župan na modrém pyžamu. A přece nebylo nikomu do smíchu. Okamžik byl příliš vážný. A Nancy, Sotvaže je spatřila, začala
d ělat semafory. „Dejte mi kousek papíru někdo, rychle," volal Jan. „Peggy a já budeme číst písmena." Signalisoval Nancy, aby počkala. Nikdo z Vlaštovek neměl papír. Ani Peggy. Dorotka trochu ostýchavě vytáhla z kapsy tužku a tenký zápisník. Na první stránce bylo napsáno: „Mráz a sníh". Román. Napsala Dorotka Callumová. Na druhé stránce bylo: „Kapitola I." Dále se nedostala. Nyní chvatně obrátila tyto dvě stránky a připravila se ku psaní. „Polož si to na sluneční hodiny," navrhla jí Zuzka. Uprostřed trávníku byly staré kamenné sluneční hodiny. Měly právě vhodnou výšku. Dorotka smetla sníh, aby měla místo pro

zápisník, a byla připravena zapisovat písmena, která jí druzí budou diktovat.
„R-Y-C. To jsme už zachytili," řekl Jan. „H-L-E. Konec slova. I. Konec slova.
E-S-K-Y-M-Á-C-I. Konec slova. V-E-N-K-U Konec slova. B-U-D-O-U. Konec slova.
Z-D-E. Konec slova. Z-A. Konec slova. M-I-N-U-T-U. Konec slova. To je všecko.
Kupředu, Peggy, teď mluv ty!"
Nyní za čala Peggy mávat rukama a vysílat signál za signálem. Podivná postava u
horního okna kývala svou ohromnou hlavou na znamení, že písmenko po písmenku
přijala zprávu.
„Co říká Peggy?" ptala se Dorotka Dicka, který otevřel svůj vědecký zápisník
tam, kde byla stránka s Nancyinými semaforovými signály, a snažil se rozeznat
písmena, jak byla vysílána, ale vždycky se o dvě nebo tři písmena opozdil.
„Hled! Ted mluví zase Nancy." Opět se připravila s tužkou v ruce, aby zapisovala
písmena, jak je Jan hlásil. „H. Konec slova. A. Konec slova. B. Konec slova. Co
to má znamenat?"
„Hromy a blesky," uhodla Titty a celá výprava se po prvé rozesmála. Nancy jim
pohrozila pěstí a pokračovala strašlivě rychle. „T-U-L-I-P-Á-N-E. Konec slova.
To platí Peggy. P-OČ-K-E-J. Konec slova. A-Ž. Konec slova. C-E-L-É. Konec slova.
Z-A-M-R-ZN-E. Konec slova... Řekni jí, že na ni počkáme." Ale Nancy nechtěla
čekat na odpověd. Jan četl dál její signály: „S-P-O-U-S-T-A. Konec slova.
P-R-Á-C-E. Konec slova. L-É-TA. Konec slova. PŘ-I-P-R-A-V. Konec slova. P-R-O.
Konec slova. A-R-K-T-I-D-U. Konec slova. P-O-D-N-I-K-A-T. Konec slova. CE-S-T-Y.
Konec slova. D-I-V-O-K-Á-K-OČ-K-A. Konec slova. ŠP-I-C-B-E-R-K-Y. Konec slova a
také konec času. Máte to všecko? Z-K-U-S-T-E. Konec slova. A-L-J-A-Š-K-A. Konec
slova. N-A-PŘ-ÍČ. Konec slova. G-R-Ó-N-S-K-E-M. Konec slova. P-E-G-G-Y. Konec
slova. V-Í. Konec slova. C ..."
V tom okamžiku signalisování rázem p řestalo. Nancy se prudce otočila, růžová
šála jí sklouzla s oteklé hlavy. Zmizela od okna, jako by ji vítr odfoukl.
Pozorovatelé v zahradě spatřili na okamžik paní Blackettovou. Nezdála se nijak
potěšena.
„Nem ěli bychom odejít?" ptala se Zuzka, když výprava vyrušená uprostřed porady
váhala, jako by téměřčekala, že Nancy najde nějaký způsob, aby se mohla opět
ukázat.

Kapitán Nancy dává instrukce Na Zuzčinu otázku odpověděla sama paní Blackettová.
Otevřela dolejší okno a objevila se v něm. „Peggy, chudáčku," hubovala ji,
„tohle nesmíš dělat. Proč jsem tě poslala na druhou stranu jezera? Ne.
Nepřibližujte se nikdo. Odejděte hned. Čím dřív se Nancy vystůně, tím dříve opět
půjde ven a s vámi a vy jste ji vytáhli z postele, právě když má být v teple.
Ne. Už je to v pořádku. Vím, že jste to nemyslili spatně. Ale teď už jděte.
Chcete-li posílat Nancy zprávy, dejte je doktorovi. Je líp, když je sama.
Nevadí, Zuzko, ale po druhé ji nenech, aby to dělala. Zůstaňte na své straně
jezera. Sbohem..." A okno se s klapnutím zavřelo. „Pojďme,"řekla Zuzka. Avšak
dříve než opustili trávník, zatloukl kdosi na okno pod vlajkou nákazy. Paní
Blackettová pospíšila nahoru a nyní — když odcházeli, zamávala jim co
nejpřátelštěji. „Je to od ní velmi hezké," řekl Jan. „Je to velmi dobrá
Eskymačka," dodala Titty. „Maminka by
ud ělala totéž." „Ovšem, my jsme sem neměli chodit," pravila Zuzka. „Stálo to za
to," prohlásila Peggy. Vraceli se zvolna husím pochodem hájkem a na silnici.
Bylo jasné, že několik dalších týdnů se musí obejít bez Nancy. Ale načrtla jim
ohromný program.
„Dovol, podívám se, co řekla," žádal Jan Dorotku, když přeskočili zeď a octli se
opět na silnici.
Všichni se sb ěhli, když Dorotka, rozradostněná tím, že byla užitečná, ukázala
ve svém zápisníku stránku, na níž byly zapsány zprávy.
„Na Špicberky nem ůžeme jít, dokud se nedostaneme na ostrov Divoké kočky po
ledě," řekl Jan. „A co na Aljašku?" „Grónsko je lepší," odpověděla Peggy. „Vím,
co to znamená. Jsou to kopce nad jezírkem, stejně divoké jako pusté. U všech
ráhen a kosatek!" vzkřikla, snažíc se napodobit Nancy, jak nejlíp dovedla.
„Zítra se vydáme napříč Grónskem."
P řejeli po ledě k Riu, a poněvadž bylo již velmi pozdě na oběd, snědli obložené
chlebíčky cestou k iglu a tam si uvařili horký čaj a umluvili si, že příštího
dne vyrazí časně zrána.
„Máme jen jedny san ě, nemůžeme si pomoci," pravila Peggy. „Kapitán Flint má
také jedny, ale nevíme, kam je uložil."

„Nebude jim vadit, budou-li d ělat psí spřežení s Titty a se mnou," řekl Roger.
„Ani trochu ne," odpověděli Dick a Dorotka. „Nesmíme zapomenout na lano," připomněla Titty. „Možná, že tam budou laviny," dodal Roger. Kapitola XI
OVCE NA SKÁLE

„Hola," volal Roger, „a ť už to vezme někdo jiný." „Táhli hodně dlouho," řekla Zuzka, když se Jan zastavil, aby se podíval na psí spřežení — Dorotku, Dicka, Titty a Rogera; táhli za krátké provazy saně, na nichž spočívaly skoro prázdné batohy a svinuté alpské lano.
„Vezmeme to zase my," rozhodla Peggy a t ři vůdci počkali, až k nim vyšplhalo těžce oddychující spřežení.
Cesta nap říč Grónskem se úspěšně rozvíjela. Dorotka a Dick se setkali s ostatními v iglu. Projeli lesem (všech sedm táhlo za provazy) a stoupali do svahu příkrého vrchu. Potom putovali dlouho po hřebeni hor. Poobědvali na Grónské vysočině. Usedli přitom na saně a pozorovali modravé stíny obláčků plující po zářících zasněžených pláních. Ted měli potraviny v sobě místo v batohu a ubírali se nahoru a dolů po skalnatých pahorcích k místu, kde začínalo jezero. Někdy čtyři psi vytahovali saně ze zrádných tůní tundry. Někdy si na ně sedli a sjeli do jiné. Tyto bažinaté tůně byly zcela „grónské". Na horských hřebenech se rozhlíželi. Viděli vzdálená bílá pohoří vystupující k jasné obloze; některá z nich znala Peggy jménem. Věděli, že kdesi vpravo klesá kopec prudce do údolí, ale vidět to nebylo. Zdálo se, jako by se hory na obou březích jezera spojovaly a tvořily nepřerušený sněhový pás. Nalevo se zdvíhala šedá skaliska a na jejich úpatích se prostíraly zasněžené stráně. Právě zde, kde tři staršíčekali, aby se ujali saní, byla skaliska velmi blízko, tvořila vysoké ostrohy, mezi nimiž se otvíraly rokliny. Čtyři psi vyklouzli z postraňků. Je větší teplo než v létě,"řekla Titty. „Nebude vám teplo, nebudete-li se pohybovat," odpověděla
Zuzka. „Ale teď jsme se hezky zahřáli," pravil Roger. Dick, který dosud nikdy nebyl v takovéto krajině, pohlížel k vysokým skalnatým srázům a naslouchal. Co znamenal ten podivný tichý hlas tam nahoře připomínající mňoukání kotěte? Dva ptáci, podobní z dálky hnědým skvrnám, kroužili nad vrcholky skalisek. „To dělají ti ptáci?" ptal se. „Jsou to luňáci," odpověděla Peggy. „Volají na sebe. Skoro
vždycky tu n ějaký létá nad skalami." „Viděl jsem je v knihách," řekl Dick. Mluvil spíše sám k sobě než
k jiným. Roger pozoroval, jak se starší zapřahají. „To jsou silní psi," řekl Dorotce. „Vydrží dlouhou cestu. Víš co, Titty? My si teď vezmeme alpské lano a půjdeme napřed, kdyby se přihodilo nějaké neštěstí. Psi pojedou bezpečně za námi." Vzal provaz ze saní. „Hromy a blesky," zvolala Peggy, napodobujíc Nancy, jak nejlíp
dovedla. „To se ví, že za vámi pojedeme!" Sotvaže to dořekla, saně se rozjely. Jan, Zuzka a Peggy přejeli tryskem vrchol horského hřebene a zmizeli na svahu za ním z dohledu.
„Ne tak rychle," k řičela Titty po chvilce. Ale ti druzí ji neslyšeli. Vyrazili tak rychle, že se octli z doslechu, dříve než Roger a. Titty rozvinuli provaz.
„Škoda, že nemáme také sekerky na led," litoval Roger. „Hola, Dicku," vybídla ho Titty, „udělej si na provaze smyčku pro
sebe." Dick se náhle probudil. Ohlédl se a díval se na ně očima, kterýma je stěží viděl, neboť byl oslněn po dlouhém pozorování jasné oblohy, na níž luňáci kroužili nad skalisky. Sotva pohybovali velikými křídly.
„Myslíte, že tam mají hnízdo? Zkusme se na n ě podívat. Já jsem je dosud nikdy neviděl. Jen v knihách."
„Poj ďme," souhlasil Roger, „je to náš badatelský úkol. Štěstí, že jsem si vzpomněl na lano."
Titty pohlédla nejprve ke skalisk ům, potom na hluboké stopy saní a tří statných psů, kteří zmizeli takovou rychlostí, a" řekla:

Psí sp řežení na Grónské vysočině „Můžeme jít trochu blíž. Cestu nemůžeme ztratit. Vrátíme se
prost ě sem a půjdeme po stopě." „Snad stačí, když se k nim jen trochu přiblížíme," soudil Dick. Snažil se zaostřit dalekohled na hnědé ptáky, kteří se stále pohybovali. „Zkusme to," souhlasila Dorotka. Čtyři badatelé, seřazení podle lana, opustili kolej saní a razili si cestu ke skaliskům. Napravo od nich

se svažoval skalnatý hřeben s příkrými boky. Šli úzkou roklinou mezi tímto hřebenem a jiným, který byl na levé straně. Titty vedla. Ona a Roger byli přece mnohem zkušenější badatelé než Dick a Dorotka. A Titty byla starší než Roger. Za Titty šla Dorotka, potom Dick a Roger. A po celou tu dobu zaznívalo z výše zvláštní pronikavé mňoukání luňáků. Dick pozoroval ptáky tak, že téměř neviděl, kudy jde, a pohyboval se jako náměsíčník. Jednou Roger, bud ze zlomyslnosti, nebo prostě proto, že to dělával, náhle zastavil, aby probudil Dicka napjatým provazem. Ale Dick ani nezpozoroval, co se stalo. Trochu zatáhl, snad se domníval, že provaz nějak uvázl, a potom se ubíral dál s očima upřenýma na ptáky a na vysoké skály. Pátral po nějakém znamení, že je tam hnízdo. „Vyšplháme se na vrchol hřebene," navrhla Titty, „a podíváme se, co dělají ostatní."
Odbo čila na příkrý svah. Jakmile stanula na vrcholku, uzřela saně, k nimž byli zapřaženi Peggy, Jan a Zuzka — malé tmavé postavičky, pohybující se na sněhu. „Dobří psi!" křičel Roger. „Dobří psi!" „Měli bychom jít za nimi," řekla Titty. „Nevědí, že jsme šli jinou
cestou." A právě tehdy Dick, který se v té chvíli nezajímal o saně a zapomněl na Grónsko, myslil, že objevil, po čem pátral. Tam, kde se horský hřeben zdvíhal ke skaliskům, měl příkřejší svahy. Nedaleko místa, kde se badatelé vyšplhali na hřeben, vyrůstala z rokliny, již právě opustili, téměř příkrá skála k vrcholu hřebene. Dick pozoroval cosi na průčelí této skály. „Je tam něco," zamumlal. „To by snad mohlo být hnízdo. Ne tam,
co jsou lu ňáci. Tamhle ... na té římse ..." „Myslím, že bychom se měli vrátit," ozvala se Dorotka, „ti ostatní
jsou moc nap řed." „Počkej, jen se na to podívám dalekohledem," žádal Dick. Za chvilku řekl: „Není to hnízdo. Je to ovce. Mrtvá ovce." „Kde?" ptal se Roger. „Dovol, já se podívám." „Není mrtvá," tvrdila Dorotka. Všichni viděli šedou hlavu, která
se trochu zdvihla a op ět klesla. Vítr k nim přivál slabé zabečení, zcela odlišné od pronikavých,
ostrých sk řeků luňáků. „Je nemocná nebo raněná,"řekla Dorotka. „Kupředu!" rozhodla Titty. Úplně zapomněli, že chtěli spěchat za staršími. Ovce ležela na úzké skalní římse, takže když se octli v roklině pod ní, zdálo se, že ovce je přitisknuta na skále. Ale římsa se táhla podél skály a rozšiřovala se tam, kde skála vystupovala v z pahorku.
„Vstoupila asi na římsu zde, kde je dost široká," soudila Dorotka. „Šla dál a dál, okusujíc zbytky trávy, a římsa se úžila a úžila, až se ovce nemohla otočit. A nemohla ani dopředu, protože výstupek končí. Umírá asi hladem."
„To se ovcím v horách stává," pravila Titty. „Zvlášt ě, když napadne sníh. Rozběhnou se na chráněné stráně hor a uváznou na nejrůznějších místech." „Jak ji odtud vysvobodíme?" ptal se Roger. Dorotka pohlédla na Dicka. Byla jista, že tohle je jeden z okamžiků, kdy se probudí ze svých snů a bude praktičtější než kdokoli jiný.
„Po římse," pravil Dick. „Zde, kde začíná, na ni můžeme vlézt. Když se tam dostala ovce, dokážu to taky a nebude pro mne ani nemožné, abych se obrátil, protože já nemám čtyři nohy." „Nech jít mne," prosil Roger. „Nesmysl," odpověděla Titty. „Kdo spadl, když jsme šplhali na Kanchenjungu?" „Ale, Dicku," namítla Dorotka, „co můžeš dělat, až se dostaneš k
ovci? Nem ůžeš ji nést." „Vezmu si lano," odpověděl Dick. „Bude to úplně bezpečné. Vy ostatní půjdete po hořejšku skály s druhým koncem lana. Vy půjdete po hořejšku, já půjdu pořímse. Přivážu lano k ovci a vy ji spustíte dolů." „Ale co ty budeš dělat bez lana?" ptala se Titty. „Sednu si na tu skalní římsu," odpověděl Dick. „Není to doopravdy těžší než posadit se na židli. Vědecky řečeno. Záleží jenom na jediné věci, totiž na tom, abychom udržovali těžiště na správné straně od okraje. Budu se dívat na luňáky. Bude to naprosto snadné."
Vtom zazn ělo nové slabé zabečení a znovu viděli, že ovce pohnula hlavou tak, jako by i na to byla příliš slabá.
„Nestane se mu opravdu nic?" ptala se Titty. „Já bych to nemohla provést a vím, že ani Roger by to nedokázal." „Ó ano," odporoval Roger, „dokázal." „Ne, ty se o to nebudeš pokoušet," rozhodla Titty, která si v té
chvíli vzpomn ěla, že je na místě Zuzčině. „Dickovi se nic nestane," řekla Dorotka hrdě. Potom však dodala:
„Ale až p ůjdeš, nezapomeň, kde jsi. Na luňáky se raději nedívej." Dick se již vysmekl ze smyčky na alpském laně a pokoušel se
rozvázat uzel. „Rozvážu jej za tebe," slíbila Dorotka. „Aby se někde nezachytil

za v řes nebo za něco takového." Vrátili se kousek roklinou a vylezli na příkrý svah hřebene vedle skály. Když přišli k místu, kde začínala skalní římsa, viděli dobře, jak se tam ovce dostala. Dick se zastavil a provlekl hlavu a ramena smyčkou na jednom konci provazu. Ostatní šplhali dál a zároveň rozvinovali lano.

„P řála bych si, aby tu byl Jeník," řekla Titty, když opouštěli Dicka.
Dick ji tém ěř ani neslyšel. Přemýšlel nyní jen o podrobnostech svého plánu.
„Necho ďte příliš blízko k okraji skály," varoval je. „Kdybych uklouzl, mohl bych vás strhnout, kdybyste byli na samém okraji. Stačí vám provaz ?" „Ó ano," odvětila Titty. „Ale, Dicku, je to místy hrozně převislé." „Lano bude stále lehké, dokud na něm nebude přivázána ovce. Musíme jím občas trhnout, aby se pohybovalo zároveň s námi. Jako to dělá plavčík, když učí někoho plavat," dodal, aby byl jist, že mu porozuměli.
„Hotovo!" Ti tři na svahu nad nim zmizeli za vrcholkem skály. „Kupředu!" Stoupl na skalní římsu, opustil příkrý zasněžený svah a octl se nad skalnatým srázem. Zprvu byla římsa dost široká. Mohl po ní jít pohodlně a stoupal důvěřivě. Vždycky po několika metrech, uchopil lano a švihl jím, aby se pohybovalo po skalní stěně zároveň s ním. Místy byl sníh s římsy sfoukán nebo roztál a Dick viděl trsy trávy. Ovšem, vědecky řečeno nebylo to horší než chůze po úzké stezce. Ale měl zcela jiný pocit, pohlédl-li mimo své nohy dolů k šedým skalám, které vyčnívaly ze sněhu tak hluboko pod ním.
Potom, když se římsa stále zužovala, uvědomil si, že je ve stálém nebezpečí; mohl by sklouznout. Nikdy se nepokoušel o horolezectví, ani v létě ne, a tohle bylo mnohem horší než letní horolezectví. Na římse byl slabý ledový povlak, částečně zakrytý sněhovým práškem. Nebylo bezpečné postavit se, dřív než odstranil sníh, aby se přesvědčil, že jeho noha spočine na něčem pevném a nesklouzne stranou s římsy do propasti. A římsa se úžila a úžila. Dick shledal, že je lepší obrátit se zády ke skalní stěně a postupovat kupředu bokem. Přitom stále vykračoval pravou nohou, kterou vždycky nejprve shrábl sníh. „Daří se ti dobře?" To nad ním zazněl hlas Dorotčin. Bylo podivné vědět, že je tam a mluví k němu, zatím co jediné živé bytosti, které viděl, byli luňáci, dosud kroužící kolem vyšších skalisek. Aby zase uviděl ovci, musel obejít roh skály. „Daří se ti dobře?" „Zatím ano." Nebylo třeba se trápit, když ti tři drželi lano. Přece však by nebylo nic příjemného, kdyby uklouzl a kdyby ho spustili na dno rokliny a kdyby pak musel znovu začít cestu po skalním výstupku. Snažil se upírat oči jen na skalnířímsu, avšak bylo obtížné dívat se na ni a nevidět mimo ni skály hluboko dole. A nesmí myslit na luňáky. Ted ne. Ovce. Bude myslit jen na ovci a jak nejlíp ji uvázat na lano. Zdá se, že ti námořníci znají všechny druhy uzlů. Jak dovedně přivázali své věci na saně! Ach ano, snad to dokáže. A právě v tom okamžiku ucítil, že se lano zachytilo. Lehce jím škubl, aby je posunul dál po vrcholu útesu. Ale lano se nehnulo. Pohlédl vzhůru, aby poznal, co je zadrželo, a spatřil, že skála nad ním vyčnívá mnohem dál než římsa, na níž stál. „Počkejte chvilku!" vykřikl. Tohle si musel promyslit. Dosud mohl stát pod převislou skálou zpříma, viděl však, že několik metrů před ním se skalní převis skláněl k římse tak blízko, že tam mohla bez překážky projít ovce, ale bylo tam velmi málo prostoru pro chlapce.
„Okamžik!" vyk řikl znovu. „Musím si sednout. Pusťte mi trochu víc provazu."
„Nějaká překážka?" To byl hlas Tittin. „Ne. Ale skála je tu vysunuta, proto je třeba, abyste popustili lano
a pak trhli dop ředu. Počkejte však chvilku, musím si sednout." „Proč?" ptala se Dorotka. „Máš závrať?" „Ne," odpověděl Dick. „Jde o těžiště. Kdybych chtěl jít dále stoje,
p řevislá skalní stěna by příliš vysunula moje těžiště." Nahoře nad ním na vrcholku skály Titty, Dorotka a Roger na sebe
pohlédli. „Nestane se mu nic?" ptala se Titty. „Dokud takto mluví, není to s ním zlé," odpověděla Dorotka. Neviděli nic z toho, co se dělo pod nimi. Dick si opatrně vybral místo, kde byla římsa o několik palců širší než jinde a kde se mohl přidržet trhliny ve skále. Pozorně, zvolna sedal, až seděl na římse. Nohy mu visely dolů.
Chvilku odpo číval. Byl rád, že to měl za sebou. Potom se začal bokem šourat dále. Na nejhorším místě nakláněl se převis tak nízko nad římsou, že tam zbývalo jen tolik místa, aby mohl prolézt. Musel se v sedu sklonit tak nízko, že se zdálo, že se určitě převáží a spadne. Ale nestalo se to. Ted ti tři, kteří čekali nad ním s lanem, slyšeli, že jeho hlas přichází trochu zprava.

„Švihn ěte teď lanem... Hola! Pevně! To stačí. Jdu dále." Římsa byla nyní tak úzká, že se neodvažoval vstát. Skalní stěna nad ním jako by všude byla převislá. A pod ním příkrý sráz a skály. Bylo lepší nemyslet na to. Kde ta ovce mohla jít, tam musí být dost místa, aby on tam mohl sedět. Ještě kolem jednoho rohu a bude u ovce. Sunul se dál jako krab a tu a tam trhl provazem, když jím ti ostatní, které neviděl, švihli dopředu na vrcholu skály. Náhle, právě když se octl u rohu skály, ovce na druhé straně zabečela. Byl to neočekávaný, děsivý hlas. Nikdy nebyl Dick tak blízko pádu jako teď. Leč vzchopil se a lezl dále, jak nejklidněji dovedl. Obával se nyní, když se on polekal ovce, aby se ovce nepolekala svého zachránce, aby se nevzepřela nařímse z posledních sil a neroztříštila o skály.

Kone čně se došoural za poslední skalní výběžek a uzřel schoulenou hromádku šedé vlny, vzdálenou jen několik metrů. Viděl, že ovce je příliš daleka toho, aby se vůbec pohnula. Byla jaksi scvrklá ve své vlně, jako by tam leželo nepatrné zvířátko s velikou ovčí hlavou, přikryté promočenou rohožkou. Dick se doplížil až k ní.

Ovce be čela, a kdyby byla měla sílu, byla by se vrhla dolů. Ale zdálo se, že ta drobná věc pod mokrou ovčí kůží se jen chvěje, nic jiného. Nemohla se pohnout ani o centimetr. Dick se dotkl studeného, promočeného těla. „Pravděpodobně je dobře, že je tak unavena," řekl si. Potom zpozoroval matné červené znamení na její levé přední pleci. „Je Dixonova," zvolal.

„Je to ešt ě daleko?" ptala se Titty. „Už se jí dotýkám. Pusťte mi trochu více provazu." Jen na okamžik a proti své vůli pohlédl Dick dolů. Sráz nebyl doopravdy tak veliký, ale stačil víc než dost, aby zlomil vaz ovci nebo chlapci. Pocítil náhle nevolnost. Vzhlédl k vzdálenějším skaliskům, kolem nichž dosud v záři zimního slunce kroužili luňáci a vyráželi zvláštní mňoukavé skřeky. Znovu uvažoval o ovci. Musí ji zachránit. Nedělal přece celou tu zlou cestu nadarmo, aby se teď vzdal a vrátil se bez výsledku. Musí dát lano ovci a sedět tam bez něho po celou dobu, kdy bude ovce spouštěna do rokliny. Řekl si pevně, že lano stejně visí volně, takže to nebude žádný rozdíl, bude-li bez něho. Avšak sedět na úzkém skalním výstupku s provazem kolem boků a s třemi statečnými pomocníky kdesi nahoře, připravenými opřít se a držet, kdybys náhodou klouzl, je docela jiné než sedět tam s vědomím, kdybys uklouzl, že tě nezadrží nic, dokud nenarazíš na dno rokliny. Když se plížil pod tou převislou skálou, bylo lano velmi chabou záštitou, ale chránilo ho přece. Ted měl být bez něho a kromě toho v téže době měl sedět na úzkém skalním výstupku a uvázat konec lana kolem těla poděšené ovce.

Nebyl tam nikdo, aby ho povzbudil. Musel si to vy řídit sám se sebou, musel se sám vzchopit.

P řetáhl smyčku přes hlavu a chvíli tiše seděl a držel ji. Pak ji rozvázal.

Dvojitý provaz by byl jeho úkol velmi usnadnil. Zopakoval si krátce zákony o těžišti. Konec konců, řekl si, budu-li sedět a nepodívám se dolů, budu bez lana právě tak bezpečný jako s ním. Náhle pocítil odvahu. Zdálo se mu to téměř snadné. Došoural se až k ovci a naklonil se bokem nad ni. Pravicí se opřel vzadu o římsu mezi ovcí a skalní stěnou, kdežto levicí posunoval lano pod vlhkou šedou vlnu na ostrých kostech. Cítil slabé chvění v prstech a rychlé poděšené tlučení srdce. Ovce učinila zoufalý pokus, aby se pohnula. Zřítí se oba společně na dno rokle? Leč ovce neměla sil, její hlava klesla bezvládně na římsu. Ještě patnáct centimetrů, ještě deset. Strašlivé, jak ta mokrá vlna lpěla a vzdorovala, když se snažil provléci pod ní lano. Konečně! Lano se dotklo jeho pravé ruky, opřené o skalní stěnu. Přidržel je palcem. Vytahoval levou ruku. Byl již příliš blízko kraje. Ted měl levici volnou. Opřel se zase o římsu a posunoval se do bezpečného postavení. To bylo lepší. Potom centimetr po centimetru táhl lano pod tělem ovce, až ho měl dost, aby je mohl svázat kolem jejího těla. Jaký uzel má udělat a jak jej má udělat? Záviděl těm druhým, kteří — jak se zdálo — znali všechny druhy uzlů. Vem to nešť! Ovce se nepoveze daleko. Nezáleží na tom, jaký uzel udělá, jen aby držel. Udělal, jaký nejlepší dovedl.

„Táhn ěte trochu teď," zavolal na ostatní, kteří nahoře bez dechu čekali na zprávy od něho. „Táhněte trochu. Potom já ovci odstrčím a můžete ji spouštět." Vtom si vzpomn ěl: až ovci spustí, jeden z jeho pomocníků se musí vrátit celou cestu a slézt do rokliny, aby lano rozvázal, dříve než mu je budou moci dát na zpáteční cestu. Po celou tu dobu musí sedět na skalní římse, opřený zády o stěnu, a čekat a cekat a nedívat se dolů. Nu, luňáci tam byli dosud! Pak se náhle polekal Rogerova výkřiku, který zazněl nad ním: „Tamhle přicházejí psi!"

Nalevo v dálce zahlédlčást výpravy se saněmi. Vystupovali roklinou a Dick v ěděl, že ho uviděli. Jenda rozváže uzel na ovci. Ted už bylo pozdě to napravit, ale Dick litoval, že neudělal uzel trochu námořničtější.

Kapitola XII
NÁVRAT Z GRÓNSKA

Oddíl se san ěmi doputoval daleko, než si vzpomněli na odpočívající psy, kteří tak rozjařeně navrhovali, že je povedou. Potom na kopci zastavili a odpočívali. Zuzka rozdělila čokoládu; čtyři tabulky uschovala, aby je dala opozdilcům, jakmile přijdou. Ale na širé sněhové pláni nebylo po nich ani potuchy. „Jsou asi někde v dolině," soudila Peggy. Čekali víc než dost, déle, než bylo třeba, aby se ti druzí objevili v dohledu a vystoupili i z nejhlubší doliny. Zuzka za čala mít obavy. „Vrať me se a podívejme se po nich," navrhla. „Někam se schovali. Nikdy si nebudou pamatovat, jak jsou dni krátké." . „Aby je čert vzal!" bručela Peggy. „Půjdu a popoženu je," řekl Jan. „Půjdu s tebou," rozhodla se Zuzka. „A co se saněmi?" ptala se Peggy. Byli už všichni rozhodnuti nechat je, kde byly, když si Zuzka vzpomněla, jak si Roger vymkl nohu v kotníku na vřesovišti nad Údolím Vlaštovek na druhé straně jezera. Kdyby se přihodilo něco podobného, bylo by saní tuze třeba pro raněného. Jenda souhlasil. Táhli saně zpátky po vlastních stopách ve sněhu, až s velkým rozhořčením přišli k místu, kde ty druhé opustili, a viděli jejich stopy jdoucí ke skaliskům. Poranění kotníků se nyní stalo pravděpodobnější než kdykoli jindy. Táhli za sebou saně po stopách roklinou, až náhle vysoko na hřebeni uzřeli Titty, Rogera a Dorotku, Stáli ve sněhu nad šedou skalní propastí.
„Není možné nechat je ani minutku samotné," řekla Zuzka. Současně si oddechla. Viděla, že Titty a Roger dosud zřejmě mohou stát na obou nohou. „Ale jsou tam jen tři," zvolal Jenda. Potom zpozorovali, že ti tři drží provaz, který visí přes útes. Spatřili Dicka na skále a hádali, že se přihodilo něco hrozného. Stoupali roklinou jako o závod. „Nekřičte!" varoval je Jan náhle. „Ať ho nepolekáte. Myslím, že nezachytil lano. Oni se snaží mu je spustit." Za okamžik uviděli ovci a porozuměli, co se stalo. „Zbloudilá ovce," pravila Peggy vzrušeně. „To je od nich hezké.
Majetník bude mít radost." „Neudrží ji," předpovídal Jan, „nebudou mít dost síly." Vtom však se lano napjalo. „Táhněte ještě kapánek," volal Dick. Ti tři nahoře zatáhli a ovce byla zvednuta jako neživá věc, měkký, ohnutý balík. „Ted spouštějte!" vykřikl. „Spouštějte!" opakovala Titty, velící na vrcholku skaliska. Opřeli řádně nohy do sněhu a zvolna spouštěli lano — ruku přes ruku. Roger a Titty měli nějakou dobu práci s Dorotkou, než jí ukázali, jak se to dělá. Nemohli vidět, co se děje pod nimi na skále. Ani netušili, jak klesající ovce klouzala blízko Dickových nohou a jak ho div nestrhla za nohy vyčnívající z místa, kde seděl. Druhá parta dole viděla všecko jasně jako na talíři. Jan se tryskem rozběhl, aby oběhl skalisko a vystoupil na hřeben a pomohl s lanem. Když však viděl, že ovce již klesá, obrátil se a pospíchal ke skalní stěně, aby tam byl připraven. Ovce vážila tak málo, že když ji spouštěli, neměli žádné potíže a Dick, po onom zoufalém okamžiku, osvobodil nohy a posunul se bezpečně dozadu na římse, zatím co ovce sestupovala.
Jan ne říkal nic o Dickově uzlu, prostě jej rozvázal, a když Peggy vzala ovci, udělal na konci lana novou smyčku. Peggy usedla na balvan s ovcí v náručí. „Je ještě živá," řekla. „Jak se dostane dolů?" ptala se Zuzka, která stále pohlížela na Dicka, který seděl na skále zdánlivě naprosto bez zájmu a díval se do dálky na vrcholky skal.
„Došoural bych se zpátky," odpov ěděl Dick, „ale snad bude lepší, počkám-li na lano." Nedíval se dolů, když mluvil. Pohlédl dolů předtím, viděl, jak ovce dostihla země, a pocítil závrať po druhé. Bylo pro něho jistější dívat se na luňáky.

Spoušt ění
„Z ůstaň, kde jsi," vyzval ho Jan. „Trvalo by věčnost, než by ses doplížil zpátky. Počkej, až vylezu nahoru, pak tě spustíme ráz dva." Rozběhl se roklinou dolů, aby si vyhledal nejbližší cestičku, po které by se vyšplhal na vrchol a připojil se k ostatním.

Za pár minut byli p ipraveni. Zuzka rozhoupala lano, až je Dick dosáhl. Přetáhl si smyčku přes nohy, takže v ní seděl. Jan napjal lano. „Všecko v pořádku?" zavolal. „Ano," odpověděl Dick. „Mám přenést svou váhu na lano?" „Okamžik." Jan svlekl kabát, po čtyřech dolezl k okraji stěny, rozprostřel kabát na převislé trsy vřesu a položil na něj lano, aby se nerozedřelo. Vrátil se k ostatním a chopil se rázně lana. „Hotovo." Dick polkl vzduch. I když jste naprosto vědecky jisti, že vaše těžiště je na pravém místě a že lano je dost silné, přece není snadné spouštět se i s nepatrného srázu. Měl také zmrzlé ruce a byl důkladně mokrý, jak seděl na skále, na níž byl led.
Ale dole ho pozorovaly Zuzka a Peggy a všichni ostatní členové výpravy čekali a Dorotka... „Ted!" zvolal. „Kupředu!" Opustil skalní římsu. Houpal se, sedě ve smyčce, oběma rukama visel na laně a narážel na skálu. Bylo to hrozné. Musí myslit na něco jiného. Na luňáky. Zuzka a Peggy, čekající dole, byly překvapeny, že se nedívá k nim, ale že dosud pohlíží ke skaliskům. A právě v tom okamžiku byl odměněn. Uzřel je. Luňáky. Jak je zvláštní, že si vybrali za svůj domov skalní stěnu, a přece si stavějí hnízdo z větví. Bylo to hnízdo. Byl si tím jist. Nejprve jeden, pak i druhý pták tam odpočívali, a jak jinak by se ty větévky dostaly na vrchol skály? Hola! Kdo ho chytil za nohu?
„Výborn ě," pravila Peggy. „To se ti povedlo. A ovce je dosud živá. Zachránili jsme ji včas, ale je v tom hodně zle." „Musíš se převléci, hned jak přijdeš domů," upozorňovala Zuzka.
„Jsi promo čený skrz naskrz, jak jsi tam nahoře seděl." „Z čeho si stavějí luňáci hnízdo?" ptal se Dick. „Luňáci? Ze suchých větviček," odpověděla Peggy.
„Děkuji,"řekl Dick. „Myslil jsem si to, ale nebyl jsem docela jist." Vytáhl zápisník, dýchal si na zmrzlé prsty a potom tužkou, kterou sotva držel, naškrábal: „Viděl jsem hnízdo luňáka" a připsal datum.
„Pozor na hlavy!" vyk řikl nahoře Jan a spustil konec lana. Ti čtyři s vrcholku skály spěchali do rokliny touž cestou, kterou ji prve opustili. V několika minutách celá výprava obklopila zachráněnou ovci. „Umírá hladem," řekla Peggy. „Byla tam asi mnoho dní." „Dejte jí něco jíst," navrhoval Roger. Titty odhrnula sníh se dna rokliny a našla trochu krátké trávy, ale ovce se ani nepokoušela ukousnouti ji, ani neotevřela tlamu, když jí Roger nabízel kousek čokolády z vlastního přídělu. „Chtěla by teplé mléko." „To nemáme," pravila Zuzka. „Proč jsi říkal, že je Dixonova?" ptala se Dorotka. Dick nyní, když bylo zachraňování skončeno, myslil jen na dravé ptáky: luňáky, supy a orly a jaká si volí hnízda. Leč Dorotčina otázka ho probudila.
„Protože je," odpov ěděl, „má červenou skvrnu na levé pleci, to je značka Dixonova. Ptal jsem se na to pana Dixona, když jsem to viděl na všech ovcích na poli."
„Nejlíp bude, dopravíme-li ji tam co nejd řív," rozhodl Jan. „Štěstí, že máme saně."
„Utlu čeme ji, povezeme-li ji tou cestou, kterou jsme přijeli," namítla Zuzka.
„Je tu mnohem lepší cesta," odpov ěděla Peggy. „Lesem, v němž jste o prvních prázdninách viděli uhlíře, přijdeme na silnici. Není to daleko odtud. Lesem jde dobrá vozová cesta, a jakmile se dostaneme na silnici u jezera, budeme u Dixonů jedna dvě."
Sto čené alpské lano se stalo matrací, na ně položili obrácené batohy a proměnily saně v pohodlná nosítka. Peggy, Zuzka a Jeník na ně uložili ovci. Roger jim při tom účinně pomáhal.
„Bude dob ře, když se ta káňata zase zahřejí," pravila Zuzka. „Ať chvíli táhnou."
Jan upevnil konce dlouhého svinutého lana (které nikdo necht ěl uříznout) tak, aby za ně mohli saně bud přidržovat, nebo táhnout, podle potřeby. Čtyři mladší psi se zapřáhli. V okamžiku vyrazili roklinou dolů zpět k místu, kde ti čtyři začali výzkumy na vlastní vrub, potom po stopách, které zanechali starší, a konečně napravo od nich. Tam, kde bílé pahorky přecházely v různé odstíny hnědé a šedé barvy holých stromů, byl les, který hledali.
„Je to zvláštní cesta nap říč Grónskem," pravila Peggy. „Vracíme se s nemocnou ovcí." „Mysleme si, že je to lední medvěd," navrhla Titty. „To není nejhorší," odpověděl Roger, „ovšem není krvežíznivý." „Viděl jsem to hnízdo docela dobře," vypravoval Dick Dorotce,
když klusali bok po boku, op ět jednou pár těžce pracujících psů. „Jsem velmi ráda," odvětila Dorotka. „Opravdu ráda." Konec konců byl to Dick, kdo se odvážil na skalní římsu a zachránil ovci, dříve než starší přišli na pomoc. Bylo to jako

část skutečné povídky. A ačkoli Dick myslí na luňáky místo na lední medvědy, Dorotka cítila, že to provedl znamenitě. Zaslouží si své luňáky!
D říve než dorazili k lesu, uzřeli, že je obehnán kamennou zdí, v níž byla branka. Zamířili k ní a dostali se, jak předvídali, na vozovou cestu, která procházela brankou a dále lesem. Ujížděli po této klikaté cestě plnou rychlostí. Starší polárníci saně přidržovali, aby nejely příliš rychle.
Cesta vyústila na bílou mýtinu, kde stála jakási chýše nebo wigwam z modřínových kůlů, skloněných k jednomu vrcholu. „Kde asi jsou teď Billové?" zvolala Titty.
„Kdo je to?" ptala se Dorotka. „Uhlíři. Pálí dřevěné uhlí," odpověděla Titty.
„Nebylo by to nejhorší iglu," poznamenal Jan, hledě na opuštěnou uhlí řskou chatrč. „Našemu se nevyrovná," namítla Peggy. „Ale někdy jí můžeme použít." „Nesmíme se teď zdržovat," řekla Zuzka, vidouc, že někteří psi zamýšlejí prozkoumat vnitřek. „Dick je ošklivě promočen a mohli bychom přijet pozdě s ovcí." „S polárním medvědem," opravil Roger. Proto spěchali dál přes mýtinu a po příkré cestě k jezeru. „Tady jsme posledně zahýbali," vzpomněla si Titty. „Udělala
jsem zna čku na stromě. Možná, že je tu dosud." Ale tentokrát se nezastavili, aby si značku prohlédli. Klouzali a klopýtali, vstávali a klopýtali znovu, přidržovali saně a tak uháněli po staré vozové cestě až tam, kde končila opět brankou.
„Tak," pravil Jan, „te ď potáhneme všichni," když zahnuli k severu na silnici.
„Kupředu!" zvolala Peggy. Bystře klusalo po silnici plné spřežení šesti psů. Čtyři menší psi — Dorotka, Dick, Titty a Roger střídavě vždycky jeden odpočívali na saních a dávali pozor na polárního medvěda, který nikdy ve svém životě necestoval tak rychle, ale téměř o tom ani nevěděl, protože ležel jako mrtvý.
Jakmile opustili Grónskou vysočinu, octli se téměř rázem na dvoře statku. „Jen tak tak," zabručel starý Silas, který jel přes dvůr s kolečkem. Zavolal na pomoc pana Dixona a ujal se polárního medvěda, sotva ho uviděl na saních. „Ještě jednu noc a bylo po ní."
Dal Peggy n ěkolik otázek. Vysvětlila mu, kde byl polární medvěd nalezen. „Ale jak jste ji u všech všudy odtamtud dostali?" „To udělal Dick," odpověděla Titty, která konec konců vedla tu část výpravy, která podnikla zachraňovací práce.
„Lezl po skalní římse a my jsme šli po hřebeni." „Tam už uvázlo víc ovcí," pravil Silas, „ale je to zlá práce
vysvobodit je odtamtud bez lidí a bez provaz ů." „Měli jsme provaz," odpověděla Titty, „a Dick šel přímo po
skalní římse a uvázal na něj ovci a my jsme ji spustili." „Nu, jsem vám všem velmi vděčen," pravil konečně pan Dixon. „Nenašlo by se mnoho chlapců, kteří by se odvážili na ten výstupek."
A potom se hlu čně přihnala do dvora paní Dixonová a ve vteřince letěl Dick nahoru, aby svlekl mokré šaty.
„Vždy ť by na něm zmrzly!" rozčilovala se paní Dixonová. „Arktida, ovšem! Měl by Arktidy víc než dost, kdyby tu stál v mokrých kalhotách a díval se, jak kurýrujete nemocnou ovci. Museli bychom volat doktora pro něco horšího, než jsou příušnice. Ne, Peggy, teď nedávejte rozkaz k odchodu. Udělali jste hezký kus práce, když jste přivezli Dixonovi tu ovci. Dick se převlékne do suchých šatů a přijde k ohni jedna dvě. Pekla jsem koláče a mrzelo by mě, kdybyste se neposadili a nepodívali se, co je v nich. Je čas vypít čaj, voda se vaří, a opozdíte-li se trochu, Silas vás vyprovodí po silnici se svítilnou. Máte dost času."
Usedli v kuchyni. Paní Dixonová dohlížela, aby každý jedl do sytosti. Pan Dixon a Silas pili čaj a prohodili sotva tu a tam slovo. Badatelé vypravovali všecky příhody výpravy na Grónsko, o tom, jak se střídali u saní, protože Dorotka a Dick žádné nemají, o tom, jak čtyři mladší se vydali blíž k luňákům a potom přesně, jak uviděli a zachránili ovci. Většinu vypravovala Peggy, ostatek Titty, ačkoli nikdo z nich neviděl nejhorší část, když Dick seděl na skalnířímse a lezl pod převislou skálou. Pan Dixon seděl u ohně, popíjel čaj z ohromného hrnku a poslouchal. Ale když potom šel přes dvůr ke stáji, aby se podíval na ovci, která pěkně okřívala, prohlédl si důkladně saně, které ji přivezly. Postavil je na výšku, aby viděl, jak jsou stavěny vespod. Seškrabal sníh se sanic, Silas stál u něho. „Nemusí být tak pěkné," řekl pan Dixon konečně. „Není to taková rachota, abychom si s ní neporadili," odpověděl Silas.

Hluk pily a kladiva

Ve čer, když se hlavní výprava vrátila do Holly Howu, dostali Dorotka a Dick brzo večeři a byli posláni do postele s ohromnou zásobou horkých cihel zabalených do flanelu. „Lepší hrst jistoty než pytel naděje," rozhodla paní Dixonová. Dick a Dorotka nemohli nějakou dobu usnout. Budilo je řezání pily a bušení kladiva v kolně. Dorotka to konečně nemohla vydržet. Vyklouzla z postele a šla do Dickova pokoje. „Dicku," zašeptala, „Dicku, ovce přece umřela. Slyším, jak dělají
rakev." Dick přistoupil k oknu. Dole na dvoře viděl světlo v kolně. Silas p řecházel dvůr. Dick zavolal: Jak se daří ovci?" „Výborně," odvětil Silas. Potom pod nimi zazněly dva hlasité údery na podlahu. Dorotka věděla dobře, co tím paní Dixonová myslí; vhupla do svého pokoje.

Kapitola XIII
PO LEDĚ NA ŠPICBERKY

P říštího jitra přišla Dorotka k snídani o dvě minuty dříve než Dick a trochu se zarazila, když uzřela, jak paní Dixonová zkouší malíčkem mléko v rendlíku, aby se přesvědčila, není-li příliš horké. Paní Dixonová vzhlédla a zachytila výraz její tváře. Zasmála se. „Jako bys mamince z oka vypadla," řekla. „Pamatuji se, že se jednou tvářila právě tak, když jí nechutnal čaj. Pojď se mnou a podíváš se, kdo dostane tohle mléko ..."
Vzala rendlík a láhev, která ležela na stole. Doprovázena Dorotkou vyšla z kuchyně a ubírala se přes dvůr do stáje. Tam ležela zachráněná ovce, Dickova ovce, jak ji paní Dixonová pojmenovala. Naplnila láhev teplým mlékem a nalévala je ovci do tlamy. Přitom jí přidržovala hlavu.
„Je tak slabá, že sotva polyká," pravila, „ale mléko se jí p řece dostane do žaludku a zůstane tam, za týden bude chlapík. Ano, Dixon má o vás nejlepší mínění, že jste ji dostali se skály," pokračovala, vidouc Dicka ve dveřích stáje. „Myslila jsem, že ani oka nezamhouří a bude celou noc dělat ty saně — on a Silas." „Saně!" vykřikl Dick. „Dělali sáňky?" „Myslila jsem, že je to rakev," přiznala se Dorotka. „Měli jste spát," řekla paní Dixonová. „Slyšela jsem vás pobíhat. Nu, teď jsou hotové, potřebují jen okovat a to je práce pro kováře. Dixon povídal, že dojede ke kováři, až se nasnídáte." „Ale kde jsou? " ptal se Dick. „Docela blízko." Našli je v kolně. Nové, pevně stavěné dřevěné saně, ne tak vysoké jako velké saně z Beckfootu, ani ne tak dlouhé, avšak kdekdo mohl vidět, že jsou to dobré, silné saně, které něco vydrží. „Co s nimi bude dělat?" ptal se Dick. „To jest, co vy s nimi budete dělat," odvětila paní Dixonová. „Udělal je pro vás dva, abyste měli vlastní saně jako ty děti u Jacksonů." Vtom právě vrzla vrata. Pan Dixon vedl starého koně do dvora.
Necht ěl, aby mu děkovali. „Ne," řekl. „Za dobrý čin dobrá odplata a vy jste mi opravdu
prokázali dobrý skutek." Po snídani pan Dixon po prvé, kdy ho znali, promluvil sám, aniž
ho n ěkdo oslovil první. „Nechtěli byste se mnou jet ke kováři, bude dávat sanice a ostatní
kování." Paní Dixonová na něho pohlédla s údivem. „Sel bych rád," odpověděl Dick, „ale potřebuji doběhnout nejprve
k hv ězdárně, není-li třeba odpovědět na nějaký signál." „Doskočím tam," nabídla se Dorotka. Za chvilku odjeli pan Dixon a Dick v mlékařském voze s novými sáňkami a s částí železného zábradlí, o němž pan Dixon soudil, že se hodí na okování saní.
„Ješt ě nikdy nikoho s sebou takhle nevzal," řekla paní Dixonová, když s Dorotkou pozorovaly, jak jedou po kluzké silnici. „To způsobila ta ovce."
Ano, to byl po čátek zvláštního přátelství mezi Dickem a panem Dixonem. Nikdo z nich nenadělal mnoho řečí, ale vycházeli Spolu velmi dobře. Ze všech Eskymáků dověděl se pan Dixon nejvíce, co polární badatelé podnikají a jaké mají plány. Někdy nepromluvil několik dní, potom však přišel k Dickovi s něčím, co dokazovalo, že po celý ten čas myslil na poměry v Arktidě a na věci, kterých by mohlo být třeba při výpravě na saních k severnímu pólu. Vypadalo to, jako by se domníval, že mezi oběma eskymáckými osadami je jakési závodění, a nechtěl, aby badatelé u Jacksonů měli něco lepšího než ti, kteří bydleli u něho. Dick se několikráte pokoušel vysvětlit mu, že ve skutečnosti není žádného závodění, ale pan Dixon to věděl líp.
„Ne, ne," odporoval, „ti Jacksonovi si nesm ějí myslet, že všecko dělají jen

oni, nesmíme se dát, chlapče, nesmíme se dát."
V kovárn ě, zatím co Dick šlapal měchy a kovář nahříval mříž v malém, ospalém ohni, koval ji na kovadlině, dělal v ní otvory a připevňoval ji pod dřevěné sanice, hovořili o mrazech.
„Mrzne, až to praští," řekl kovář. „Slyšeli jste, jak se Bill rozjel po ledě přímo k Nízkému mysu a vykoupal se v řece, protože se pustil příliš daleko? Ale teď jezero zamrzne úplně a pokvetou obchody, ne?"
„Hm." Pan Dixon provlékal konce provazu dv ěma otvory, které vyvrtal vpředu u saní, a na druhé straně udělal uzlíky. „Obchody?" nechápal Dick. „Ty nejsi sám, kdo touží po saních," odpověděl kovář. „Do týdne tu budou sta lidí. Včera jsem jich tu měl dvacet. Vydrží-li mráz, budou chtít jachty na led a jiné věci. To znamená dost práce a to je vítané teď, kdy mají koně už jenom na statcích."
„Ach!" řekl pan Dixon. Dicka zajímalo mnoho jiných věcí. Chtěl vědět, proč se horké železo ponořuje do vody a proč se voda ohřála a jak je železo teplé. Ale zprávy, že na jezeře drží led podél celého břehu, byly lákavé a Dick nebyl překvapen, když na zpáteční cestě z kovárny potkali Dorotku, která nesla batoh svůj i jeho a spěchala po silnici a k brance na pole nad Holly Howem.
„Dneska nep ůjdeme do iglu," volala. „Diamant byl nad severním směrem. To znamená Holly Howe. Proto jsem vzala s sebou naše věci." „Půjdou na jezero," soudil Dick. Pan Dixon jim sundal z vozu saně a položil jejich třpytící se sanice do sn ěhu. „Jsou krásné!" vydechla Dorotka. „Lepší než nic," řekl pan Dixon. „Můžete se na nich svézt po
poli." Od silnice po poli táhl se k Holly Howu dosti příkrý svah. Po něm se hadovitě vinula vozová cesta, aby byla pohodlná pro koně, protože však byla zasypána sněhem, mohli jet na saních přímo. Viděli také stopu saní, na nichž druzí badatelé na cestě k domovu vždycky ujížděli po poli dolů ke statku.
Pan Dixon vstal na mléka řském voze, aby pozoroval jejich start. Dorotka s batohy seděla vpředu. Dick s rozkročenýma nohama seděl vzadu. Posunul saně na okraj svahu a náhle cítil, jak se pohybují samy. Rychle mrštil nohama dopředu tak, aby mohl řídit. Jak se dotkl sněhu patami, odletoval jako pěna. Zdálo se téměř, jako by starý obílený statek s velkým tisem u jednoho štítu a s cesmínami a tisy v zahradě letěl jim naproti. Tam dole na ně netrpělivěčekala Peggy a ostatní. Divili se, proč se tak opozdili, právě když byl dobrý důvod ke spěchu.
A hle! Tu jsou! Přijíždějí plným tryskem — a na vlastních saních! „Opři se patami!" křičel Dick. „Silněji. Nemohu je zastavit." Dorotka dělala, co mohla. Oblak sněhu je zahalil a konečně se
san ě zastavily. Byl čas. Ještě tři, čtyři metry a byli by vrazili do zdi.
„Proto jste se opozdili?" ptala se Titty. „Věděla jsem, že to
nezavinila snídan ě." „Jsou to docela pěkné saně," chválil Jan. „Už nechtějí být našimi psy," řekl Roger. Všichni obklopili saně, aby je obdivovali, a uslyšeli, jak byly v noci udělány u Dixonů a ráno dokončeny v kovárně, kde Dick šlapal měchy. Peggy však nedovolila plýtvat časem.
„Už jsme cht ěli odejít bez vás," pravila. „Po celé téhle straně jezera je led. V zálivu u Holly Howu nás udrží všude. Pojedeme přímo k ostrovu Divoké kočky — chci říci k Špicberkům. Jaký led je u Dixonova statku?"
„Nevím, udrží-li nás až k ostrovu," odpov ěděl Dick. „Byl bych to vyzkoušel, ale musel jsem jít do kovárny."
„Pro takovéhle sá ňky to stálo za to," uznala Peggy. „Ale teď kupředu." „Jak je polárnímu medvědovi?" ptal se Roger. „Dávají mu mléko z láhve, za týden bude zdrav," odpověděla
Dorotka. „Kupředu, miláčkové," vyzvala je Peggy. „Ke startu!" Jestliže řekla Peggy „hromy a blesky" anebo „miláčkové", znělo to vždycky trochu podivně, ale všichni věděli, že se snaží nahradit Nancy, která musí ležet. Všichni věděli, že Peggy měla pořád starost, aby nezapomněla vykonat něco, co by kapitán Nancy považovala za důležité.
Na poli, které se svažovalo od Holly Howu k lod ěnici, vyzkoušeli Dick a Dorotka saně po druhé a vzali Rogera a Titty jako pasažéry. Beckfootské saně s třemi staršímiřítily se za nimi. Vzali saně na led vedle přístavní hráze, od níž se před časem vydali ve veslici na arktickou cestu. Dnes byl led dost pevný. Sedli si na saně a připevňovali si brusle. Potom táhnouce saně, jeli opatrně po ledě k hoře Darienu s útesy porostlými borovicemi. Tyto útesy uzavíraly severní stranu zálivu. „Dvoje saně, to už je skutečně výprava," prohodila Peggy. „Je led opravdu dost silný?" ptala se Zuzka. „Někdo už tu jel," odpověděl Jenda. „Jsou tu znát rýhy bruslí." „Ale nebyl jich celý zástup jako nás," namítla Zuzka.

Zastavili se na okamžik, aby připravili alpské lano pro jiný účel než jindy. Na jednom konci udělali smyčku a navlekli ji přes rameno Janovi. Šel první. Asi devět metrů za ním následovala Peggy, po dalších devíti metrech Zuzka a beckfootské saně, k nimž bylo lano přivázáno, takže Jan a Peggy byli průkopníky, kteří zkoušejí led, a zároveň psy, táhnoucími saně. Volný konec provazu byl stočen na saních.
„Kdyby se Jenda probo řil," vysvětlil Roger, „chopili bychom se rychle lana a vytáhli bychom ho."
Roger a Titty nebyli dosud tak dobrými brusla ři, aby mohli dělat psy na ledě, ale na jezírku se hodně naučili, takže se dovedli udržet na nohou, jestliže se nepokoušeli jet příliš rychle.
Dorotka a Dick, hrdí na nové san ě, táhli je společně, bruslili chvílemi ve dvojici, ale nespěchali a pomáhali slabším psům.
Projeli t ěsně pod příkrými skalisky Darienu. Stále očekávali, že led hlasitě praskne, prolomí se a Jan se octne ve vodě. Za mysem zahnuli opět ke břehu, neboť dále ke středu jezera bylo cosi jako volná voda a ještě dále opravdu viděli vlnky vody čeřené větérkem. Blízko břehu byl led silný a krásněčistý.
„Podívejte se," volal Dick, „tuhle je v ledu ryba." Byl to okounek. Protože byl blízko povrchu ledu, zdálo se, jako by plaval ve skle. Ostatní se vrátili, aby si jej prohlédli. Obklopili jej, až jim hlasité prasknutí ledu dalo výstrahu.
„Rozejděte se!" vzkřikl Jan. „Nejezděte pohromadě," varovala Peggy, „nebo nás všechny
vezme David Jones." „Výborně, Peggy!" zasmál se Jenda. „Kdo je to David Jones?" ptala se Dorotka. „Číhá na dně moře a schovává utopené námořníky do truhlice," vysv ětlila Titty. „Počkejte okamžik," žádal Dick. „Nemohli bychom vysekat díru v ledu a vyndat okouna?" „Nač?" namítl Jan. „Kdyby někdo bruslil za soumraku, mohl by
zachytnout bruslí za otvor a oškliv ě se natáhnout." „Byla to asi stejně nemocná ryba, když plavala přímo na povrchu," upokojoval Dick sám sebe, když výprava pokračovala V cestě. „Ale byl bych rád věděl, co by se stalo, kdybychom ji vyndali a kdyby led roztál."
„Ted je nem ůžeme zdržovat," domlouvala mu Dorotka, „když jedou na Špicberky."
Jeli dále, d říve však Dick ještě vyňal zápisník a zapsal do něho pod včerejší záznam o hnízdě luňáků: „Viděl jsem okouna zamrzlého v ledu" a připojil datum.
Potom, když opustili tento záliv, objeli mys a vjížd ěli do jiného zálivu, uzřeli něco, při čemž i Dick úplně zapomněl na zamrzlého okouna.
„Hle ďte, hleďte!" křičel Jan. „Houseboat1 kapitána Flinta zamrzl v ledu!"
V hladkém ledu spo čívala tam stará modrá loď se zvýšenou kajutou s řadou oken a s vysokým zábradlím kolem zadní paluby.
1 houseboat — hauzbout — ze slov house - dům a boat - člun = obytná loď. P. př.

Byla obrácena k severu, jako by dosud plula k veliké bóji, kterou bylo vidět zamrzlou v ledu přímo pod přídí. Kdysi dávno to byl parníček, který dopravoval cestující přes jezero tam a zpět. Dávno už byl změněn na houseboat neboli obytnou loď, nevelkého stěžně bylo používáno jako vlajkového stožáru a nad zadní palubou bývala v létě plátěná stříška. Dick a Dorotka ho dosud neviděli, neboť lesy u malého zálivu jej zakrývaly, takže jej bylo možno spatřit jen z jezera anebo z blízkého břehu. „Ale co je to?" ptal se Dick. „Žije tam někdo?" tázala se Dorotka. „Je to houseboat, o němž jsme vám vypravovali," odpověděl Roger. „Náleží kapitánu Flintoví." „Pro Nancy a Peggy je to strýček Jim," dodala Zuzka. „Vysloužilý pirát," řekla Titty. „Je tam teď?" ptala se Dorotka. „Odjel do ciziny na celou zimu," odpověděla Peggy. „Škoda.
Kdyby tu byl, mohl by nám být prosp ěšný." „Zuzko, rozvaž alpské lano," volal Jenda. „Saně tu necháme, jen se podíváme. Nechoďte všichni pohromadě, dokud nevíme, zdali nás led udrží."
Ale zdálo se, že je led dost pevný, a tak všichni badatelé dojeli k boku staré lodi. Záclony zakrývaly všechna okna kajuty, takže dovnitř neviděli, avšak Dick a Dorotka uslyšeli podivné zkazky o sbírkách, které tam byly přivezeny z celého světa, o noci, kdy byla obytná loď vyloupena, a o tom, jak kapitán Flint dal Titty zeleného papouška a Rogerovi opici, protože našli ukradenou bednu s rukopisem knihy, kterou napsal. „Kde je ten papoušek?" ptal se Dick. „V zoo," odpověděla Titty. „Ve škole jsem ho nemohla mít a
maminka ho také nemohla vzít na Maltu. Proto šel do zoo." „Drmola je tam také," dodal Roger. „Drmola je opice?" ptala se Dorotka. „Ano. Jmenuje se Drmola,

protože drmolí — brumlá, zvlášť . když mu někdo dal oříšky a pak už žádné nemá."

Houseboat zamrzl v ledu

„Poslyšte," p řipomněla Peggy, „nemá smyslu, abychom tu okouněli u houseboatu, chceme-li být do oběda na Špicberkách. A proč bychom jinak nesli kotlík?"

„Nem ěli bychom také něco podniknout s lodí?" ptal se Jan. „Mohli bychom uváznout v ledu a zamrznout."

„Pošleme telegram kapitánovi Nancy," rozhodla Peggy. „Ted však pojďme."

Výprava opustila záliv Houseboatu a opušt ěnou modrou loď zamrzlou v ledu, s bílým sněhem na palubách a na střeše kajuty. Nyní viděli dobře Špicberky: skalnatý zalesněný ostrov s příkrým útesem na severním mysu. Na vrcholku útesu stála vysoká borovice, nejvyšší strom na ostrově. „Maják,"řekla Titty. „Maják?" divila se Dorotka. „Ano," vypravoval Roger. „Měli jsme svítilnu a Titty ji v noci vytáhla na strom. A ve tmě přišly Amazonky a všichni jsme pluli čirou tmou. Byl jsem tehdy docela malý. Velmi malý, ano."

Dick a Dorotka poslouchali, co vypravoval, ale Dorotka myslila na jiný příběh. Vzpomínala, jak ona a Dick přišli na pobřeží od Dixonova statku onoho prvního dne a našli jen převrácený člun, kterého nemohli použít. A viděli beckfootskou veslici, na níž velela Nancy. Veslice plula k ostrovu. Tehdy byli Dick a Dorotka tak osamělí! A nyní se účastnili výpravy s týmiž dětmi a každou minutu se přibližovali k témuž ostrovu.

Potom zpozorovala, že ostatní jedou mnohem rychleji než d říve. Roger a Titty je opustili, dostihli beckfootské saně, a protože nic netáhli, snažili se všemožně, aby předstihli průkopníky, připoutané k alpskému lanu. Tito také nemluvili, ale bruslili mnohem rychleji, než když startovali od přístavní hráze v Holly Howu. Bylo to, jako by ostrov byl magnet a badatelé kousky ocele, přitahované k němu silněji a silněji. Vypadalo to skoro, jako by chtěli nechat Dicka a Dorotku vzadu.

Jakmile však dostihli ostrova a oboje san ě byly vytaženy na břeh v malém přístavišti jedny vedle druhých jako dva čluny, ten pocit se změnil. Starší objevitelé toho místa se snažili povědět Dickovi a Dorotce všechno o ostrově a všecko jim ukazovali, jako by byli vítanými hosty v domě.

„Jsou to Špicberky," povídala Titty, „ovšem práv ě jen nyní, ale měli byste vidět, jaké je to nádherné místo, když je to ostrov Divoké kočky a my tu žijeme sami bez domorodců." „Chcete si prohlédnout přístav?" ptal se Jan. „Zde je tábor," řekla Zuzka. „V prvním roce byly naše stany na této straně," povídal Roger. „Byly zavěšeny na stromech. Druhého roku jsme měli čtyři stany. Já jsem měl jeden a Titty také jeden, takový, který se může postavit všude."

Vedli je mezi holými stromy a ke ři po staré stezce k jižnímu mysu ostrova, ukázali jim malou ledovou kru, téměř uzavřenou vysokými skalami, a řekli, že je to přístav. „Ó," naříkala Titty, „je zima." Vrátili se k táboru a uviděli Zuzku, jak odmetá sníh se svého
starého ohništ ě. „Všichni na dříví!" vyzvala je, když se postavili okolo ní a pozorovali ji. „Jsme na Špicberkách a nechceme zmrznout." „Sbírejte suché větve," dodal Jan, „ačkoliv v takovém mrazu, jako
je dnes, bude ho řet všecko." V několika minutách stoupal od Špicberků k arktické obloze
sloup kou ře. „Měli jsme nabrat vodu před startem," řekla Zuzka. „V přístavu nebude nikdo bruslit," odpověděl Jan. Vzal kotlík a odešel s Dickem a Rogerem. Velikým kamenem prorazili otvor na pokraji ledu. Namočili si ruce a promrzli důkladně, ale naplnili kotlík a přinesli jej k ohništi, kde Zuzka a Peggy ukazovaly Dorotce, jak se správně udržuje oheň venku.

Potom sestoupili k p řístavišti, vytáhli saně do tábora, použili jich jako laviček a obědvali u ohně.

Nesed ěli dlouho, protože bylo příliš zima. Jakmile se najedli a ošplíchli šálky v otvoru, který vysekali v ledu ve starém přístavu (nic jiného nebylo třeba umývat), cvičili se trochu v bruslení. Jan objel ostrov blízko břehu, ale byl proti tomu, aby to zkoušel ještě někdo jiný, protože nedaleko byla volná voda a nebylo důvodů, aby se pro nic za nic vydávali v nebezpečí. Potom chvilku signalisovali mezi Špicberky a pevninou. Ale dlouhý svah s čistým sněhem, který se táhl od Dixonova statku k jezeru, velmi pokoušel vlastníky nových saní. Proto výprava zanedlouho opustila Špicberky a důkladně se zahřála při tahání saní do kopce a při jízdě o závod od statku k pobřeží a na jezero, kde byly saně brzo

zastaveny tuhým, zmrzlým rákosím, které vyčnívalo z ledu.
Potom navštívili polárního medv ěda a pozorovali pani Dixonovou, jak mu dává mléko z láhve. Pozvala je všechny na čaj, ale Zuzka si vzpomněla, že jí paní Jacksonová uložila, aby přivedla Dicka a Dorotku na svačinu do Holly Howu.
„Poj ďte tedy dál a vezměte si nějaký koláč na cestu," zvala je paní Dixonová. „Zbylo jich ještě hodně a musí se sníst." Právě když vcházeli do statku, Peggy, která chvíli mlčela, prohodila k Dorotce:
„Uvážíme-li, že je zima, není to tak zlé. V čera Grónsko, dnes Špicberky. Nebo myslíš, že se Nancy bude divit, proč jsme nepodnikli víc?" „Jak jí to oznámíš?" ptala se Dorotka. „Pošleme jí telegram," odpověděla Peggy. „Můžeme přece posílat telegramy, ne, Zuzko?" „Myslím, že ano," souhlasila Zuzka, „vezme-li ho doktor. Paní Blackettová řekla, že máme posílat zprávy po něm. Jezdí tam denně."

„Ud ěláme jí velikou radost," tvrdila Peggy. Pohlédla na hodiny v kuchyni. „Pospíšíme-li si, dáme mu zprávu dnes večer a on ji doručí ráno." „Mám dopisní papír," řekla Dorotka. A tak v eskymáckém táboře v Dixonové statku, zatím co jedli koláče a vypili po sklence mléka, Peggy seděla nad papírem, na který napsala velkými písmeny „SEVERNÍ POLÁRNÍ VÝPRAVA", a čekala, pohlížejíc na špičku tužky. „Napiš: Kapitánovi Nancy, amazonskému pirátovi," navrhovala Titty. „Ale ona teď není pirátem," namítla Peggy. „Na to je teď špatná roční doba," podotkl Roger a vzal si další
kolá č. „Neříkej nic o tom, čím je," doporučoval Jan. „Napiš prostě, kde jsme byli. To je všechno, co chce v ědět." Dorotka pozorovala a poslouchala. Myslila si, jakou má Peggy příležitost. Myšlenky se jí hrnuly do hlavy. „Ani stopy po lidských sídlech... Pochod krajinou osvětlenou severní září... Hrdinský čin mezi ledovci..." a tak dále. Ale neříkala nic. Tito zkušení námořníci a badatelé vědí asi lépe, co napsat. Dick rychle pozbyl zájmu. Vyřezával nožem ze dřeva lišty, jak je viděl na beckfootských saních, aby mohl také upevnit zavazadla podle jejich vzoru, až přibije lišty na správné místo. Jan, Peggy, Titty a Roger připravili společně telegram. Zde je:
SEVERNÍ POLÁRNÍ VÝPRAVA. Projeli jsme napříč Grónskem. Dostihli jsme Špicberky po ledě. Loď kapitána Flinta je zamrzlá v ledu. Podpis — Severní polární výprava. P. S. — Dick a Dorotka mají saně. Máme tedy 2.
Peggy. P. S. — Udělal je pan Dixon, protože Dick (a my také) jsme zachránili polárního medvěda, který umíral hladem. Roger. Po teplém mléce se mu daří líp.
Dorotka soudila, že v této zpráv ě chybí spousta věcí, které tam právem měly být. Ve své vlastní povídce o Arktidě by měla docela jinou zprávu a mnohem napínavější. Avšak konec konců telegram říkal, co se stalo.
Potom, protože už zbývalo málo času, utíkali tryskem k Holly Howu. Tentokrát šli po silnici místo po ledě. Štěstí jim přálo. U branky na konci pole nad Holly Howem potkali Fany, děvče, které pomáhalo u paní Jacksonové. Vracela se dříve než obyčejně. Přijala od nich zprávu a slíbila, že ji dodá doktorovi. Kdyby se byli opozdili o dvě minuty, byli by ji propásli a ztratili celý den.
Po sva čině se Dick a Dorotka vraceli domů se svítilnou, aby viděli na cestu. Dick uvažoval o tom, jak nejlíp připevnit lišty k saním, a Dorotka myslila na telegram a přála si, aby byl trochu výmluvnější. Pan Dixon rozřešil otázku, jak připevnit lišty, dříve než šel spát. Když mu vypravovali, jaký úspěch měly saně, řekl: „To jsem opravdu rád." Se zprávou se ovšem už nedalo nic dělat. Ráno, Sotvaže se probudila, vzpomněla si Dorotka, že Nancy čte zprávu, a bála se, že bude zklamána.
Ale Dorotka se mýlila. Doktor měl zprávu v kapse, avšak když Nancy prohlížel, docela na ni zapomněl. Vzpomněl si na ni, teprve když se rozloučil a už odjížděl ve svém autě. Vyskočil a vyběhl s ní po schodech. Nancy ji dostala teprve po jeho odchodu. Ležela na lůžku, četla ji a měla velikou radost. Tak Peggy se přece jen snaží 'chytit věci za správný konec. Opravdu nedělá to nejhůř. Četla dál. Náhle odhodila pokrývku a napolo vyskočila z postele. Hlavou jí bleskl nový nápad. „Maminko, maminko!" křičela. „Zastav ho! Zastav ho!" „Přijde zítra zase," řekla paní Blackettová. „Nu dobrá," uklidnila se Nancy. „Nemám to vlastně ještě pro
n ěho připravené." Ale kdyby byl druhý den nepřijel, byla by snad strčila teploměr do ranního čaje, aby dostala takovou teplotu, že by pro něho narychlo telefonovali. Musí na ten telegram poslat odpověď. A jakou odpověď! A tak nebo onak ji musí dát doktorovi, aby ji doručil účastníkům polární expedice.

Kapitola XIV ZÁHADNÝ KLÍČ Za dva dni ráno v době snídaně přišel do Holly Howu lístek od doktora: „Shromážděte tlupu. V 9 hodin prohlídka krku." Jan okamžitě vyběhl do poschodí, aby vytáhl značku: diamant nad severním směrem, aby Dick a Dorotka věděli, že mají přijít do Holly Howu. Sotvaže se nasnídali, doktor přijel. Dupal na prahu, aby oklepal sníh s bot, a stěžoval si, jak auto na silnicích klouže. „Mám řetězy na obou zadních kolech," povídal, stahuje si rukavice, „a přece jsem musel na kopci brzdit. Ale pro děti je to nádherné počasí. Nu, kde jsou ti vyhnanci?" „Co se dělá, když má někdo omrzlinu?" ptala se Peggy. „Cože?" zvolal doktor. „Omrzlinu? Doufám, že nikdo z vás nebyl takový hlupák..." „Ach ne," odvětila Peggy. „Ale Roger se ptal, co bychom dělali,
kdyby n ěkdo zmrzl a nikdo nevěděl, co s tím." „Třít postiženou část," řekl doktor. „Myslíte-li, že vám omrzl nos
nebo ucho, dejte na n ě hrst sněhu." „Ó, to povídal Dick také." „Měl pravdu," odpověděl doktor: „Ve studených krajinách je
nejvšedn ější věcí, že jdete a vidíte, že se někdo jiný dotkl nosu nebo ucha. To znamená, že zpozoroval, že máte omrzlý nos nebo
ucho. Seberete hrst sn ěhu a třete si to místo." „Ale jak to jiní lidé vědí dříve než vy?" „Omrzne-li vám nějaká část těla, necítíte v ní nic a zbělá tak, že
druzí lidé to vidí." „Naše nosy a uši obyčejně zčervenají," řekl Roger. „Dokud jsou červené, nemusíte mít strach," odvětil doktor. „Tak a teď: žádné potíže? Žádné bolesti? Co dělají čelisti? Nikdo nemá pocit, že mu tuhne dáseň? Není to zlá nemoc pro příliš bujné děti. S Nancy dělá zázraky." „Jak se jí daří?" zazněly tři nebo čtyři hlasy současně. „Je pro ni velmi zlé, že se nemůže smát," odpověděl doktor. „Ale jinak všecko pokračuje, jak se patří." Nadul lehce tváře a oběma rukama objel krk, aby naznačil, jak vypadá nebohá Nancy s tváří jako obrovská tykev. Zaburácel smích.
„To jsem cht ěl," řekl doktor. „Nikdo se nechytá za bolavé dásně? Tak je to v pořádku. Můžete-li se takhle smát, není vám nic. Zuby vás nebolí? Nepíchá vás v uších? Dobře. Dostanete potvrzení o dobrém zdravotním stavu. Kde jsou ti druzí dva? Dorotka se jmenovalo to děvče, ne? Na cestě sem? ... Pojedu jim naproti a ušetřímčas..."
„Neposlala nám Nancy n ějakou zprávu?" ptala se Peggy. „Děkujeme pěkně, že jste jí dal náš telegram."
„Nezdá se mi, že by to byla zrovna zpráva," odpov ěděl doktor. „Nevypadá to tak. Ale něco mi pro vás dala." „Co je to? Co je to?" volal Roger. „Ta vaše Nancy je povedená mladá dáma," usmál se doktor. „Řekl jsem jí, že nemohu nic vzít, protože paní Blackettová se tolik bojí, abyste nikdo nedostal příušnice, až se vrátíte do školy. Ale dříve než jsem opravdu věděl, co se stalo... Zde to máte..."
Otev řel tašku, v níž měl naslouchátko, obvazy a jiné věci, kterých potřeboval při návštěvách nemocných. Vyňal balíček zabalený v papíru, který vypadal jako opálený. (Byl desinfikován horkým vzduchem v troubě.) Na vnější straně bylo napsáno velkými písmeny: „NEOTVÍREJTE, DOKUD NEODEJDE. VÍ PROČ."
„Cht ěla mi to ukázat," pokračoval lékař, „ale já už znám Nancy déle, a proto jsem raději řekl, že to nechci vidět. Váš strýček Jim mi to radil už před mnoha lety. Nancy je teď sice starší, ale nezměnila se."
Podal balí ček Peggy, která naň pohlédla a zatřásla s ním. Ozval se zvuk, jako by cosi těžkého zazvonilo o plechovou krabičku.
„Ptal jsem se jí, vydrží-li to teplo," povídal doktor, „a ona odpověděla, pokud to neroztavím, že tomu neuškodím. Tak zde to máte, a ať je uvnitř cokoli, ručím, že to příušnice nepřenese." „Co je to?" ptal se Roger. „Neotvírejte, dokud neodejde," pravil doktor. „A on už odchází.
Na shledanou. Vzkážete n ěco do Beckfootu?" Všichni poslali srdečný pozdrav Nancy a paní Blackettové. Doktor jim doporučoval, aby nenechali svoje čelisti zahálet a aby mu oznámili, kdyby v nich cítili nějakou ztrnulost. S tím opustil pokoj. Slyšeli, že se venku ptá paní Jacksonové, co dělá zápěstí jejího muže, jež si pan Jackson před časem vymkl. „Neměli jsme ho vyprovodit?" ptala se Zuzka. „Už je pryč," odvětila Peggy. „Kde jsou nůžky?" Za okamžik byl motouz přestřižen a papír stržen. Uviděli starou krabičku na tabák. Peggy se pokoušela otevřít víčko. Přiléhalo těsně a odlétlo s cvaknutím. Z krabičky vypadl na podlahu klíč. Byl to velký mosazný klíč, starý a zašlý. K němu byl přivázán štítek, jakých se používá na zavazadla, a na něm bylo velkými písmeny napsáno

jediné slovo: „FRAM.“ „Fram?" řekla Zuzka. „Fram? Co tím chce říci?" „Fram je norské slovo, znamená kupředu. Byla to loď polárního badatele Nansena, která zamrzla v ledu." „Ovšem," dodala Peggy. „Vzpomínám si, že kapitán Flint o ní četl. Hledali cestu mezi ledovci, byli hnáni napříč Ledovým mořem a zamrzli tam." „Ale co ten klíč?" ptal se Jan. „Je to klíč od obytné lodi kapitána Flinta." Všichni se na sebe podívali. „To znamená, že smíme dovnitř?" vyhrkl Roger. „Snad ne, dokud tu není kapitán Flint?" namítla Titty. „Proč ne?" zvolala Peggy. Jen chvilku zaváhala, ale nyní již viděla věci Nancyinýma očima. Loď zamrzlá v ledu byla lepší než jakékoli iglu. Nansenova loď Fram vězela v ledu několik let. Jeho výprava žila v ní. A zde byla Fram připravena a čekala na ně.
„Pro č ne?" opakovala. „Zapomněla jsem, že klíče jsou v Beckfootu. Nechává jim je tam, když odjíždí, kdyby něco chtěl, a maminka někdy vesluje s námi přes jezero a otvírá v kajutě okna, aby ji provětrala." Jan vzhlédl. „Je to velmi špatné pro loď, jestliže je dlouho uzavřena a nevyv ětrána." „Ale jste jisti, že by kapitán Flint neměl nic proti tomu, abychom vstoupili do jeho kajuty?" váhala Zuzka. „Kdybychom šli na palubu, to by mu snad nevadilo." „Způsobí mu to jen potěšení," ujišťovala Peggy. Právě vtom přišli Dorotka a Dick. Cestou potkali lékaře, a ten se jim na silnici podíval do krku. Hned poznali, že se něco děje. Zuzka byla zřejmě ve velkých rozpacích. Jan seděl na okraji stolu a hleděl na ni dychtivě. Roger a Titty se dívali na veliký klíč a na štítek u něho. Peggy, rázná a rozhodnutá, volala:
„Kup ředu! Kde jsou ta dvě velká D? (Dorotka a Dick.) Vyrazíme hned!" „Co se stalo?" ptala se Dorotka. „Ach, tu jste," řekla Peggy. „Zrovna se chystáme k lodi Fram, k Nansenov ě lodi Fram. Dostali jsme klíč od kajuty." Titty jim klíč ukázala. Dorotka a Dick si jej prohlédli a přečetli si nápis na štítku. „Ale Fram byla skutečná loď," namítl Dick. „Tohle je taky skutečná loď," odvětila Peggy. „Viděli jste ji, když jsme šli na Špicberky. Houseboat kapitána Flinta." „Ta loď, kterou jsme viděli zamrzlou v ledu?" ptal se Dick dychtiv ě. „Ovšem," kývla Peggy. „A teď jdeme přímo na ni. U všech ráhen a kosatek," zvolala, obracejíc se k ostatním, „na č je ten klíč?" „Nu, jsi-li jista, že bude rád, vyvětráme-li mu kajutu," ustupovala Zuzka. „Můžeme jít také," ptala se Dorotka, „když ho neznáme?" „Znáte nás," odpověděla Peggy: „Nancy nám poslala klíč. Moc by ji mrzelo, kdyby tam nešla celá výprava. Vzhůru!"
Za chvili čku letěly dvoje saně k jezeru. SEVERNÍ POLÁRNÍ EXPEDICE vyrazila. Minula mys Darien a zahnula kolem něho do malého zálivu, kde v arktickém ledu pevně a nehybně ležel starý houseboat.
Dick a Dorotka na n ěj pohlíželi s novým zájmem, když zahnuli kolem mysu do malého zálivu. Ale nejen oni. I ostatní se na něj dívali jinak, když se k němu blížili na bruslích s klíčem od kajuty, který měla Peggy v kapse. Když viděli loď po prvé zamrzlou v ledu, uvažovali, bude-li na ní kapitán Flint v létě. Dnes, za pár minut na ni vstoupí sami. „Podobá se to ošklivě vloupání," řekla Titty. „Je to náš strýc," namítala Peggy. „A my jsme s ním uzavřeli přátelství," upokojovala Titty sama sebe. „To není, jako kdybychom byli nep řátelé." „Rád bych věděl, tuší-li, že jeho loď zamrzla," podotkl Jenda. Čím více mluvili, tím bylo jasnější, že Vlaštovky, snad kromě Rogera, nejsou vůbec jisty, mají-li vstoupit na loď. Byly rády, že mají omluvu: bude opravdu dobré otevřít okna a provětrat vnitřek, aby jej chránily před přílišnou vlhkostí. Naproti tomu. Peggy měla jen obavu, aby ji ti druzi neopustili. Konečně, i kdyby to bylo vloupání, nebylo by to po prvé. Vzpomínala, jak s Nancy ukořistily zelená péra, která kapitán schovával na čištění dýmky, a jak zapálily raketu na střeše kajuty v létě, když jíle strýček stal domorodcem, byl příliš zaměstnán a neúčastnil se dobrodružství svých neteří. Vloupání? Nu, proč ne? Nancy by se přece vůbec tak nenamáhala, nehledala by klíč a nepřiměla by doktora, aby jim jej dodal, kdyby nechtěla, aby ho položili. Dick a Dorotka se vůbec netrápili, toužili jen z celého srdce, aby se mohli podívat, jak vypadá loď uvnitř. Loď náležela Peggyinu strýci. Peggy je na ni pozvala a oni si nepřáli nic lepšího.
„Nejprve si sundejte brusle," pravil Jan, když p řitáhli saně pod příkré modré boky lodi.
„Pomozte mi trochu," žádal potom. „Nebyl na p řední palubě žebřík?"

„Ano," odpov ěděla Peggy, „sestupoval po něm v létě při koupání do vody."
„Pamatujete si, jak šel po prkně?" připomněla Titty. „Musel jít po
prkn ě se zavázanýma očima a skočit do vody mezi žraloky." „Opravdu?" ptala se
Dorotka. „Odsoudili jsme ho a přinutili," řekl Roger. Peggy a Zuzka, které byly
největší a nejsilnější, zdvihly Jendu a pomohly mu na přední palubu. Lezl po
palubě po čtyřech, až objevil malý dřevěný žebřík. Nahoře měl dva háky a u dolní
příčky provazovou smyčku, aby se o ni mohl plavec opřít pod vodou nohou u boku
lodi. Zavěsil jej tam. „Nejlíp bude, když jej zavěsíme k zadní palubě," navrhla
Peggy. „Nemůžeme lézt po střeše kajuty," pravila Zuzka. „Je tam plno
sn ěhu. Někdo by mohl uklouznout a ošklivě se potlouci." „Máme saně. Dopravili
bychom na nich jeho pozůstatky domů,"
mínil Roger. „Děkuji pěkně," řekl Jan. „Počkejte okamžik, slezu dolů." Slezl,
potom přenesli žebřík na záď a znovu jej zavěsili. Jan vystoupil první, Peggy za
ním.
„Poj ď, Dorotko," vyzvala ji a vyňala z kapsy klíč. „Ted vy tři," pravila Zuzka,
jež — jak se zdálo — soudila, že ti tři jsou stejně staří.
Když se Roger bez nehody octl na palub ě, vylezla i Zuzka. Peggy právě
zasunovala veliký klíč do dveří. Šlo to trochu ztuha.
„Je to správný klí č?" ptala se Zuzka. „Abychom nepoškodili zámek."
„Snad se dostal do zámku déš ť nebo sníh a zmrzl tam," podotkl Dick a Dorotku
velice potěšilo, když Jan řekl: „Ano, tak to asi bude."
Peggy stiskla kliku u dve ří a potom se vší silou snažila otočit klíčem. Zaznělo
ostré cvaknutí a vzápětí hleděli do kalného šera kajuty. Světlíky tam nebyly a
na všech oknech byly staženy záclony. Ucítili zvláštní pach ztuchlotiny.
„Ano, pot řebuje to opravdu vyvětrat," pravila Zuzka, „bude dobře, vytáhneme-li
na chvíli záclony a pustíme sem trochu slunce."
Dorotka a Dick byli v houseboatu po prvé. Ani Vlaštovky tam dosud nevkročily
jinak než jaké hosté kapitána Flinta. Všichni tlumili hlasy, nevěděli ani proč.
Peggy a Zuzka vytáhly záclony na oknech, jež byla nejblíže dveří.
„Ovšem, odjel," povídala Titty, „ale nezdá se vám, jako by tu někdo byl?"
„Nem ěli bychom otevřít dveře na přední palubu a udělat průvan?" ptala se Zuzka.

Jan obešel dlouhý st ůl, umístěný uprostřed kabiny, a otevřel nízké dveře, jimiž
Dick a Dorotka zahlédli kabáty z voskované dykyty, kuchyňské nádobí na poličkách
a jeden nebo dva vařiče - primusy. Zatím však měli dost věcí k prohlídce v
kajutě. Na každé straně byla jedna pohovka tak široká, že na ní mohl kdokoli
spát. Ležely tam červené, pečlivě složené pokrývky. Kolem stolu stály pevné
židle a vedle pohovek skříňky. Kromě toho poutaly pozornost různé předměty,
které ten podivný strýc přivezl ze svých cest, bumerang, katamaran, model voru z
Ceylonu, bambusová píšťala ze Šanghaje, kožené, živě zbarvené polštáře z
Ondurmanu, náhrdelník ze žraločích zubů. Všechny tyto věci, kromě polštářů
ovšem, které ležely v rohu pohovek, byly zavěšeny na stěnách mezi okny tak, aby
nepřekážely. Ačkoli se místnost trochu podobala museu, měla také útulnost lodní
kajuty. Na jedné straně dveří, které Jan otevřel na přídu, byl tlakoměr a na
druhé hodiny.
Jan jemn ě poklepal na tlakoměr, ale Peggy, jakmile zpozorovala, že ručičky
hodin stojí na půl třetí, ačkoli bylo deset ráno, šla přímo k hodinám, otevřela
je a natáhla klíčem, který visel vedle nich. Zeptala se Jana, kolik je přesně,
nařídila hodiny a zavřela s ostrým cvaknutím skleněná dvířka. Vypadalo to, jako
když si tím přivlastňuje loď. Dorotka slyšela Zuzčin hlas: „Na polštářích je
spousta plísně." Dorotka, Titty a Dick začali pátrat ve dvou poličkách, v nichž
měl kapitán Flint knihy. Dorotka byla trochu zklamána. Zdálo se, že jsou to samé
cestopisy. Dorotka marně hledala povídky. Našla tam jedinou Záhadu pouště, a ani
ta nebyla podle jejího vkusu. Poznala to, jakmile si prohlédla mapy na začátku.
Zato Dick objevil téměř naráz knihu podle své záliby.
„Tady je," zvolal. „ Na daleký sever. Cesty a výzkumy lodi Fram a
patnáctiměsíční výpravy na saních. Z té knihy se dovíme všecko, co chceme
vědět." „Na přídě je ohromná zásoba uhlí," hlásil Jan. „Dobře, zatopíme v
kamnech," rozhodla Zuzka. „Jsme-li tu už
jednou, a ť je to k něčemu prospěšné. Jeho věci jsou strašně vlhké." „Má tu
báječné množství zásob," volal Roger. „Zavařeniny a
pemikan a sardinky a..." „Zavři ty dveře u spíže!" nařídila Zuzka. Kamna hořela
velmi dobře po několika prvních nešťastných minutách, kdy se dusili kouřem, než
objevili komínek, který" bylo třeba připevnit zvenčí na střechu kajuty. Jakmile

to provedli, bylo v obytné lodi brzo teplo, ačkoliv tam bylo ovzduší jako v malém skleníku.
„Pot řebovali bychom k obloženým chlebíčkům čaj," pravil Jan. Jak to zařídíte? Náš kotlík zůstal v iglu." „Kapitán Flint má krásný," pravila Peggy. „Snad si jej můžeme vypůjčit, jestliže jej potom řádně vydrhneme," řekla Zuzka. Zkusili použít na vaření sněhu se střechy. Ale když roztál, chutnal velmi nepříjemně a po kouři. Poslali tedy vůdci výpravy Rogera a Dicka pro vodu na pobřeží. Lesem vedla k zálivu Houseboatu vozová cesta a u ní tekl v létě potůček. Nyní byl téměř suchý, jen nepatrný pramínek dosud šplouchal přes balvany a pod rampouchy malého vodopádu našli tůňku, která právě tak stačila naplnit kotlík. Kamna hořela tak dobře, že nebylo třeba použít primusů a Zuzka uvařila čaj v kajutě. Peggy prohledávala zásuvky a poličky, jednu po druhé. „Má tolik věcí," pravila, právě když usedali k obědu. „Tohle je nejlepší otvírač konserv, jaký jsem kdy viděla," pokračovala. „V téhle konservě je malinový jam. Na krabici jsou namalovány maliny." Roger pohlédl úkosem na Zuzku na druhém konci štolu. „Ach ne, Peggy," řekla Zuzka, „jeho věcí se nesmíme dotknout!" „Nebude se zlobit pro krabičku jamu pro severní polární výpravu," namítala Peggy. „Ale vzít si ji nemůžeme," odporovala Zuzka. „Já jsem ji už otevřela," odvětila Peggy. „Kdybychom ji nesnědli, zkazila by se." „Jednu krabičku," přimlouval se Roger. Byly to výborné maliny. Neuškodilo jim, že byly změněny na
Jam. N ěkteré byly ještě celé. Když jim hodiny v kajutě ukázaly, že je čas k odchodu, zdálo se jim, jako by byli teprve skončili oběd. Dick se hluboce ponořil do četby o příhodách skutečného Framu a byl velmi nerad, že ho vyrušili. Titty četla První cestu napříč Grónskem. Dorotka a Roger pomáhali utírat nádobí a Zuzka a Peggy je dosud umývaly, což se jaksi opozdilo, protože tam bylo mnoho věcí, které vábily zrak. Jan našel krabici leštidla na kovy a vycídil hadrem všechny mosazné předměty. Když zavřeli kajutu zvenčí, slezli na led, strčili žebřík na palubu a vydali se k Holly Howu a k Dixonovu statku, bylo jim, jako by opouštěli domov. I Zuzka to v jistém smyslu připustila. „Kajuta by se mohla zítra ještě trochu vyvětrat," podotkla.

Kapitola XV
ŽIVOT NA ZAMRZLÉ LODI FRAMU

A tak to za čalo. Větrali loď příštího dne a potom zas a pak mnoho dní. Peggy ujišťovala ostatní, že kapitán Flint by z toho měl velikou radost. Po první krabici malinového jamu otevřeli druhou, pak třetí. Pomyslili si také, že ani sardinky nevydrží věčně a že by bylo škoda, kdyby je kapitán Flint po návratu musel vyhodit. Nikdo také nemohl říci, jsou-li primusy v pořádku, dokud je nepřezkoušeli. V podpalubí bylo dost petroleje a velká láhev lihu, a ačkoli Jan a Zuzka nesouhlasili s tím, jak rázně zacházela se vším Peggy, dospěli k názoru, že vařičům vlastně prospěje, budou-li jich používat. Zanedlouho i Zuzka téměř zapomněla, že loď náleží někomu jinému. Byl to Fram a bylo na něm tolik práce, že Zuzku začalo mrzet, že strávili čas jinde, neboť se opozdila se svým hospodařením, umýváním hrnců a rendlíků atd.
Dick a Dorotka nebo jeden z nich, nej častěji Dick, vybíhali každého jitra ke staré stodole, aby se podívali, jaká značka je vyvěšena na štítě domu v Holly Howu. Střídaly se dvě značky. Ve dnech, kdy lékař oznámil, že přijede, byl vyvěšen diamant nad severním směrem a Dick s Dorotkou šli přímo po silnici k Jacksonovým. Ve všech ostatních dnech se objevoval čtverec nad jižním směrem. Rozhodli se, že tento signál bude znamenat „Přijďte k Framu". Tak tomu bylo den za dnem, když Dick s dalekohledem na očích hleděl k Holly Howu. Den po dni vztyčoval Dick čtverec nad jižním směrem na staré stodole, aby ti druzí věděli, že jejich značku viděli a že jí porozuměli. Zatím na statku Dorotka skládala věci do batohů a připravovala saně a potom se ihned vydali k Framu. Někdy sjeli po poli a přes les, někdy se vydali po silnici, zahnuli brankou do lesa na poloviční cestě mezi oběma statky a po vozové cestě projeli mezi stromy k pobřeží zálivu Houseboatu, několik metrů od zamrzlé lodi.
Rozvrh denní práce byl ur čen vždycky ráno na Framu. Fram se stal hlavní základnou expedice. Iglu zůstalo téměř opuštěné. Jen někdy se tam vydali ze starého přátelství, aby je poopravili, anebo protože je unavilo bruslení a chtěli se pocvičit v horolezectví. Kromě toho, že spali v pohodlných postelích na pohodlných statcích a že si pochutnávali na dobrých večeřích a snídaních,

které jim připravovaly paní Dixonová a paní Jacksonová, žili životem polárních badatelů. Fram se stal jejich domovem a ani Nansen nikdy nečekal dychtivěji na zprávy o stavu ledu v Arktidě než těchto sedm badatelů na zamrznutí jezera. Den po dni ubývalo volné vody uprost řed jezera. Den za dnem se zmenšovaly plochy, označené červenými vlajkami, že jsou nebezpečné. Víc a víc lidí bruslilo a několikrát byli badatelé obtěžováni zvědavými tuleni, mroži nebo Eskymáky, kteří přijeli na bruslích do zálivu a nahlíželi do oken Framu, aby vyzvěděli, co se děje ve starém korábu, z jehož komína na střeše kajuty vystupoval pramének kouře. A potom jednoho dne se výprava vydala saněmi na Špicberky, nasbírala dříví na lesnatém pobřeží pod Grónským pohořím, pak se připoutala k alpskému lanu a přešla jezero v místech, kde bylo nejhlubší, mezi Špicberky a skalnatým ostrůvkem Kormoránů.
Kormoráni odlet ěli na mořské pobřeží, když led ukončil jejich rybolov. Ale Dick a Dorotka se dověděli o hledání pokladu a uzřeli místo pod kořeny padlého stromu, kde zloději ukryli bednu kapitána Flinta.
Jednou nebo dvakrát za poledne se zdálo, že nastane obleva. Badatelé viděli kapky vody na špičkách rampouchů a dívali se zasmušile na sebe. Potom, jak slunce sláblo, mráz opět zesílil a někdy mrzlo několik dní za sebou tak silně, že sníh netál ani za poledne za plného slunečního svitu.
„Nikdy už nebudou takové mrazy, jako bývaly," řekla paní Dixonová jednou večer, když se Dick a Dorotka vrátili z bruslení příliš unaveni a nešli ani k observatoři pozorovat hvězdy. „V roce pětadevadesátém, to byly, panečku, mrazy! Přes jezero tehdy jezdily kočáry se čtyřmi koňmi a troubení na rohy znělo od břehu ke břehu. Ale ovšem i tohle jsou chlapácké mrazy." „Jak dlouho potrvají?" ptal se Dick. „Zatím nejsou žádné známky, že by se mráz ztrhal," odpověděl pan Dixon. Den za dnem v Holly Howu i na Dixonové statku první slova badatel ů, když se probudili, byla otázka: „Mrzne ještě?" Ostré štípání ranního vzduchu bylo vítáno jako v červnu horko. Žili jako v kole. Venku se stále připravovali na dlouhé cesty na bruslích po ledě, na nichž táhli saně. Odpoledne šli někdy Dick s Dorotkou na svačinu do Holly Howu a někdy přišli druzí na svačinu k nim. Jednou nebo dvakrát se vydali všichni na observatoř, aby pozorovali hvězdy s Dickem a Dorotkou. Avšak měli tolik jiných starostí, že Dick cítil, že hvězdářství zanedbává, a brával si svou hvězdářskou knihu na Fram s úmyslem, že tam bude pracovat, ale nikdy se k tomu jaksi nedostal. Ostatní žádali také Dorotku, aby jim vypravovala povídky, avšak chtěli, aby všechny povídky byly o moři, a potom, kdykoli řekla, co se přihodilo nějaké lodi nebo člunu, křičeli jeden přes druhého:
„Vždy ť jsi řekla, že vítr byl proti nim, ne?" „To nemohli udělat, když byli na levém boku." „Když chtěli skasat tu plachtu, nemohli lézt do lanoví."
Zdálo se jí, že nem ůže promluvit o lodi, aby neudělala chybu. Někdy to už nemohla vydržet. Tehdy ji žádali, aby pokračovala a vypravovala, co se stalo dál, a utišili se asi na půl hodiny, kdy se odehrávalo něco na ostrově. Jakmile však potřebovala, aby její hrdina vyplul na moře, vypukla bouře znovu. Bylo opravdu snadnější číst nahlas. Ale i když se vypravovaly povídky, nikdo na Framu nezahálel ani na okamžik. Časem jim přibylo víc práce, než mohli zastat, takové práce, na kterou ani nepomyslili, když po prvé dělali plány výpravy. Podnět dal tichý pan Dixon.
Od té noci, kdy se Silasem ud ělal saně pro Dicka a Dorotku, a od toho jitra, kdy s ním Dick jel ke kováři, aby okoval sanice, věděl pan Dixon něco o jejich plánech. Věděl, že se chystají k severnímu pólu, a mudroval o tom. Jednou na příklad řekl Dickovi:

V ětrání Framu
„Je-li u pólu hluboký sníh a nechcete-li si promo čit boty, nenajdete nič lepšího, než je tohle." Pokynul k severu a dal Dickovi velikou krabici husího sádla. Potom ovšem nebylo možno boty badatelů vyleštit, protože byly napuštěny husím sádlem. Asi za dva dni slyšela Dorotka, jak Dixon rozpráví o dalekém severu se Silasem.
„Jo," povídal Silas, „je tam chladn ěji než tady, ale lidi tam nosí kožišiny a necítí to." „Kožišiny?" opakoval pan Dixon. „Medvědí a podobné," pravil Silas. „Pěkně se do nich zabalí." Pan Dixon zabručel. Už neříkal nic. Druhého dne ho Dick pozoroval při dojení. Potom ho pan Dixon zavedl na půdu a ukázal mu hromadu hrubě vydělaných ovčích koží se srstí.
„N ěco takového budete potřebovat," povídal, „jestli je pravda jen polovička

toho, co vypravují o severním pólu." „Ale můžeme si opravdu nějaké vzít?" ptal se Dick. „Uděláte mi radost," odpověděl pan Dixon. A tak jednoho dne Dick a Dorotka přijeli k Framu se saněmi, na nichž byly vysoko naloženy ovčí kůže. Rozprostřeli je na palandy a na podlahu kajuty a vzbudilo to nádherný a nezapomenutelný arktický dojem.
To, že si pan Dixon vzpomn ěl na ovčí kůže, podnítilo Silase, aby také přemýšlel. Promluvil s paní Dixonovou a ta vyhledala jehlu a nit a nějaké odstřižky látky. Silas přinesl králičí kožišiny a společně s paní Dixonovou vyrobili z nich čapku — uvnitř byla plátěná a navrchu měla kožišinu.
Dick se trochu ostýchal si ji nasadit, ale Dorotka tvrdila, to že je právě věc, kterou by měl mít. Jakmile ji uviděl Roger, zatoužil po ní také. „A když Roger, proč ne Titty?" řekla Zuzka. Ukázalo se, že starý Silas má hodně králičích kůží a že je má i pan Jackson. Dali se do toho a nemohli přestat. Tak se stalo, že kajuta na Framu, v níž Dorotka vypravovala své povídky, podobala se krejčovské dílně na Sibiři nebo v takových nějakých končinách. Kůže ležely všude: na stole, na pohovkách i na podlaze. Zuzka je stříhala a celá výprava se pilně oháněla jehlou a nití. Šili kožišinové čapky, takové, jako měl Dick. Nakonec bez ní nechtěl být nikdo. Ale na tom nebylo dost. Rukavice bez prstů byly ještě užitečnější. Všem mrzly ruce, když tahali za provaz saní anebo když sníh roztál na vlněné rukavici. Rukavice z dvojité králičí kůže s kožišinou uvnitř a navrch bylo možno lehko natáhnout a svléci, byly velmi teplé a vypadaly tak polárně, že se všichni divili, jak mohli vůbec myslit na cestu na severní pól bez nich.
„Udělejme nějaké Nancy," navrhla Dorotka.
„U všech ráhen a kosatek, ovšem, to musíme!" zvolala Peggy a mrzela se na sebe, že si na to nevzpomněla dříve sama. Ihned ušili pro Nancy kožišinovou čapku a pár rukavic a doktor, který přišel děti prohlédnout, vzal výrobky s sebou do Beckfootu. Nancy dovolili, aby se na ně podívala z dálky. Nebylo třeba, aby je brala do ruky.
„ Čím méně věcí musíme desinfikovat, tím lépe," řekla paní Blackettová, „ale vidíš, co tě čeká, jakmile budeš zdráva." Uplynulo mnoho dní od té doby, kdy doktor přinesl Nancy ne telegram, který by mohl prozradit tajemství, ale prostý početní vzorec vymyšlený Dickem, který jí oznámil, že klíč byl doručen 8 že ho bylo použito. Fram : iglu = 10000 : 1. To ovšem znamenalo, že houseboat je desettisíckrát lepší než iglu, a Nancy vyskakovala na posteli a objímala sama sebe, když si představovala život na lodi. Strašně ráda by se už chtěla připojit k ostatním dětem. Nikdy ještě se nenašel pacient, který by tak pospíchal s uzdravením jako ona. Po každé, když lékař přišel do Holly Howu, přinesl o ní dobré zprávy badatelům, kteří úzkostlivě počítali, jak dlouho musí mráz vydržet, aby se kapitán Nancy s nimi sešla na ledě. Dověděli se, že její obličej se už nepodobá tolik tykvi jako dříve. Potom uslyšeli, že ráno vstává z lůžka a má dokonce dovoleno sejít do přízemí.
„Možná, že se octne venku a objeví se mezi vámi, d říve než se nadějeme," řekl doktor.
Nepokusili se znovu, aby ji vid ěli. Nevydali se již do Beckfootu. Paní Blackettová je požádala, aby zůstali na své straně jezera, a oni se jen jednou rozjeli na sever od zálivu Rio. To bylo tehdy, když všichni Eskymáci hovořili o tom, že jezero zamrzlo celé, a mnoho zvědavců se vypravilo zhlédnout severní část jezera za ostrovy. Všech sedm badatelů s obojími saněmi a karanténní vlajkou, kterou nesla Titty (Dorotka a Dick nechali svoji na statku), vyrazili jednou ráno z Framu a jeli na bruslích blízko pobřeží Dlouhého ostrova, přes ústí zálivu Rio, až uzřeli ohromnou ledovou plochu, prostírající se před nimi až k horám.
„Ted je to Arktida, jak se pat ří," řekla Peggy. „Nikdo si ani nemůže přát lepší." „Jen kdyby nepřišla obleva!" toužil Roger. „Jen kdyby už Nancy byla zdráva!" dodal Jan. Namířili oba dalekohledy na Beckfootský mys, jako by se mohl stát zázrak a jako by se mohla objevit kapitán Nancy a přijet k nim na bruslích po jezeře. „Jeďme k nejvzdálenějšímu ostrovu," navrhla Titty. „To můžeme," souhlasil Jeník. Nebylo to daleko a za chvilku zavlála žlutá karanténní vlajka na
malém vrcholku skal a kamení, jež vy čnívaly z ledu. „Už nepůjdeme ani na krok," rozhodl Jan. „Až bude Nancy
zdráva. Bude nejlíp, necháme-li tento kraj docela neprozkoumaný." „Tohle je nejsevernější bod, k němuž jsme pronikli," pravil Dick,
„nepo čítáme-li cestu do Beckfootu." „Ano," souhlasil Jan a rozhlédl se.

„Výborně. Nějaký nepořádný
Eskymák tu zahodil láhev. Nemůžeme si přát nic lepšího." „Je v ní také zátka," upozorňoval Roger. Dorotka nechápala, co zamýšlejí. Pak porozuměla. Vytrhla list ze zápisníku, v němž byl její román stále jen na začátku první kapitoly. Půjčila Janovi také tužku. „Má tenhle ostrov už jméno?" ptal se Jan. „Dosud jsme ho nepojmenovali," odpověděla Peggy. „Co byste říkali ostrovu Ukryté zprávy?" Nikdo neodporoval. Jan napsal: „Ostrov Ukryté zprávy. Dostihli jsme tohoto stupně severní šířky dne 29. ledna. SEVERNÍ POLÁRNÍ VÝPRAVA Vlaštovky, Amazonka, Dick a Dorotka." Titty a Roger vystavěli z kamenů malou mohylu. List papíru strčili do láhve. Láhev zazdili do mohylky. Naposledy pohlédli na zamrzlé severní končiny, potom opustili ostrov Ukryté zprávy a vydali se k jihu na zpáteční cestu k Framu.

Kapitola XVI
PLACHETNÍ SANĚ

Život na Framu se stal pravidelný jako hodinky. Až jednoho dne, po pilné práci v kajutě, vydali se všichni se saněmi k ostrovu Kormoránů a zpět, „aby nevyšli z cviku", jak řekla Peggy, a uprostřed jezera se zastavili, protože Roger, jako tak často, měl potíž s bruslí,. Jan mu ji pořádně přišrouboval a srovnal mučemínek. Vtom Titty vykřikla, sotva popadajíc dech: „Plachta! Plachta!" Po prvé spatřili jachtu na ledě1. Ujížděla mezi Dlouhým ostrovem a pob řežím Rio. Dick a Dorotka nikdy neplachtili. Netušili, co znamená pohled na bílou plachtu, klouzající podél stromů, prvnímu důstojníkovi Amazonky, kapitánovi a posádce Vlaštovky. „Je to velmi hezké," řekla Dorotka. Nikdo jí neodpověděl. Všech pět jejích nových přátel jako by zkamenělo. Minutu, dvě nikdo z nich nepromluvil. Potom, jak bílá plachta klouzala blíž a blíž k pobřeží, slyšela Dorotka, jak Jan pronesl tiše, jako by sám pro sebe: „Zatáčí se. Zatáčí se. Ale jak je to možné?" V tom okamžiku bílá plachta náhle klesla, zúžila se, opět se
rozší řila, jako by vyskočila, a znovu se rozjela doprostřed jezera. „Otočila se!" křičeli Peggy, Zuzka, Titty a Roger, všichni
najednou. „Ale jak to udělali?" ptal se Dick. „Přehodili ráhno," odpověděl Roger. „Jak?" „Kdyby bylo léto, ukázali bychom ti to," řekla Titty. Ale bílá plachta se blížila, klouzala od jednoho břehu jezera k druhému, rychleji než člun, bojovala s jižním větrem, který foukal od
1 Spisovatel rozlišuje Jachtu na led s třemi sanicemi zvláštní podoby a plachetní
saně — saně obyčejného tvaru s plachtou. P. př.

Špicberk ů. Náhle jachta na led prolétla blízko nich. Slyšeli jekot sanic a viděli sněhový prach, který od nich vyletoval. Brzo byla jachta opět daleko. Pozorovali ji, až zmizela za Špicberky. Potom se znovu vynořila jako droboučký bílý záblesk, poletující sem a tam, jak se blížila k dolnímu konci jezera. „Měla tři sanice," řekl Dick. „Nemohli bychom dát plachtu na saně?" ptala se Titty. „Celé
jezero je te ď zamrzlé." „Nansen to udělal," řekl Roger. Znovu se rozhostilo ticho. V těch rušných dnech, které prožívali na Framu, dříve než se stalo zvykem, aby Dorotka vymýšlela povídky, čítávala ona a Titty nahlas o arktických výzkumech z knih, které našli v poličkách v kajutě kapitána Flinta. Bylo jim to prospěšné. Nansen byl jejich oblíbeným spisovatelem. V První cestě napříč Grónskem měl vcelku menší výpravu než oni, jenom šest badatelů i s Laponci. Jich bylo sedm nebo spíše osm, jakmile se kapitán Nancy uzdraví.
V obou Nansenových knihách našli obrázky jeho saní s plachtami. Sotvaže je spatřili, přemýšleli, jak by mohli dát plachtu na svoje saně. Ale tehdy led na jezeře nebyl všude dost silný a Zuzka věděla, že by jejich rodiče neschválili tento plán. „Stačí silnější náraz větru a smete vás s ledu do vody."
To byl konec úvah. Krom ě toho měli ještě jeden důvod. Všechny Nansenovy saně byly opatřeny ráhnovými plachtami. Jan dovedl zacházet s přední a zadní plachtou, jako byly na Vlaštovce, ale věděl, že ráhnové plachty pracují docela jinak. Kromě toho žádnou neměl. Jachta, poletující sem tam po ledě, otáčela se přesně tak jako Vlaštovka, měla téměř stejnou plachtu, takže mohli o svém plánu znovu uvažovat, zvláště když nyní nebyly na jezeře ostrůvky volné vody, které by pohltily plachetní saně.

„Rád bych v ěděl, co se stalo se starým stěžněm Vlaštovky," prohodil Jan náhle. „S tím, který se zlomil při ztroskotání." „Vzali jsme ho domů od Podkovího zálivu," odpověděla Titty. „Pojďte," vybídl je Jan. „Vrátíme se dříve a podíváme se po něm v kolně." Příštího jitra byl vyvěšen stejný signál jako obvykle. Foukal severní vítr a byl tak studený, že Dorotka a Dick šli k zálivu Houseboatu po silnici a potom lesem, aby byli chráněni stromy. I tak jim bylo dost zima, a když sestoupili na pobřeží, těšili se, že se zahřejí v útulné kajutě Framu. Leč shledali, že dveře kajuty jsou zamčeny. Nebyl tam nikdo. Bylo příliš chladno, aby čekali na ledě u lodi. Připjali si proto brusle, nechali saně u houseboatu a vyjeli ze zálivu, aby se podívali, nejsou-li ostatní již v dohledu.
Zprvu po nich nebylo ani památky. Kolem mysu Dlouhého ostrova bruslilo obvyklé množství tuleňů. Uviděli také bílou plachtu jachty, kterou znali od včerejška, míhala se na pozadí stromů rostoucích na vzdálenějším břehu jezera. „Mohli by také přijít po silnici," soudila Dorotka. „Ne. Mají vítr v zádech," namítl Dick. „Ani nebudou vědět, jak je
studený." V tom okamžiku se vynořila pod Darienem malá hnědá plachta. „Hleď, hleď!" zvolal Dick: „Co je to? Nová jachta na led. Taková
mali čká!" Zdálo se, že není něco v pořádku s plachtou. Dvakrát nebo třikrát úplně klesla a znovu byla vytažena. A jako by s ní pracovalo půl tuctu lidí.
„Že jsou to oni!" vyhrkla náhle Dorotka. „Ten nejmenší je jist ě Roger."
„Nemohou to být oni," odporoval Dick. „Jsou to saně," prohlásila Dorotka. „Jachta na led má tři sanice
podobné nohám pavouka, tohle je málo pavoukovité na jachtu." „A já jsem nechal dalekohled v batohu," mrzel se Dick. Chystal se odjet k Framu pro dalekohled, když uviděl, že se hnědá plachta pohnula. Blížila se. Hlouček lidí, který ji na ledě obklopoval, zmizel. Plachta letěla rychleji a rychleji přímo po větru, řítíc se k nim. Ledový severní vítr řezal Dicka do očí. Chránil je za brýlemi a díval se, jak nejostřeji mohl. Ano, vypadalo to skoro jako beckfootské saně. Ale se zvláštní hnědou plachtou a stěžněm a... ano, nemohlo to být nic jiného.
„Dot," řekl, „jsou to oni. Mají na stěžni žlutou vlajku." V několika vteřinách byly saně na poloviční cestě k nim. Pasažéři byli zpola zakryti hnědou plachtou. Na jedné straně vyčnívala řada nohou. Dick a Dorotka vykřikli z plných plic. Odpověděl jim jásavý hlahol. Kdosi na saních je zpozoroval. „Budou u nás za minutu," volala Dorotka. „Podívej se! Jedou
p římo k nám." Vzadu na saních viděli Jana. Vykláněl se a ze všech sil tahal za lano. Ozval se hlasitý rozkaz: „Pevně opřít nohama na levoboku... teď!" Pět bot se opřelo o led. Saně se prudce zatočily doleva, obrátily se bokem k větru a poskočily stranou. Jejich sanice ostře zaskřípaly a saně se převrátily vzhůru nohama. Bác! Stěžeň narazil prudce na led. Brusle, batohy a badatelé se váleli na jedné hromadě. „Rychle, rychle!" křičela Dorotka. „Jsou asi ošklivě potlučeni." Ale badatelé měli větší štěstí, než samičekali. „Nic není poškozeno," pravil Jan. Seděl na ledě, v ruce dosud svíral hlavní lano a díval se na převržené saně. „Stěžeň je celý. A plachta není roztržena. Jen staré provazy praskly. To snadno spravíme."
„Nestalo se ti nic?" Zuzka kulhala k plav číkovi, který právě tak jako kapitán nespěchal se vstáváním. „Kolena," odpověděl Roger, „jako obyčejně, ale není to nejhorší." Dorotka se snažila zvednout Titty. „Končetiny mám všechny," povídala Titty. „Jen pomalu... Ale že
jsme jeli!" „Není třeba vysávat krev, když takhle teče," pravila Zuzka Peggy, která lízala prst, z něhož kapala krev na led.

„Pevn ě opřít nohama na levoboku... teď!"
„Je n ěkdo raněn?" ptala se Zuzka a potom je vyzvala: „Pojďte všichni na Fram. Je tam plno obvazů a lahvička jodové tinktury ve skříni."
I kdyby si byla Zuzka vzpomn ěla, že Fram ani věci v něm nejsou jejich, byla by se ihned rozhodla, že se nikdo nemůže zlobit, použijíli trochu jodové tinktury a obvazu na prst, který zanechával krvavou stopu. „Něco mi prořízlo rukavici," pravila Peggy. „Snad brusle." „Kupředu k Framu!" zavelela Zuzka, která se také pořádně
narazila. Potom dodala rychle: „Pozor, Dorotko, Peggy omdlévá." „Není mi docela dobře," odpověděla Peggy. Pravda, pocítila nevolnost, ale omdlít, když zastupovala kapitána Nancy, ne! „Hromy a blesky!" řekla (neznělo to tak zvučně jako jindy), „hromy a blesky! Není to nic. Dorotko, sáhni mi do kapsy a vyndej klíč."

Zdvihla ruku s krvácejícím prstem, aby nep řekážel, když Dorotka hledala v kapse jejího kabátu, až našla klíč od obytné lodi. Raněná s bolestí vylezla na palubu. Za okamžik se kajuta kapitána Flinta proměnila v stanici první pomoci tak, jako jindy bývala závodem krejčovským. Jodová tinktura kapitána Flinta byla štědře obětována na pořezané a odřené údy.
Dick, Jan a Titty p řišli poslední. Sbírali brusle a batohy a přitáhli k lodi saně, s nichž sundali stěžeň.
„Ale pro č se saně převrátily?" ptal se Dick, když vstoupili do kajuty.
„Máme špatné ráhno," odpov ěděl Jan. „Je moc úzké. Jely pořád krásně, ale když jsme chtěli zastavit, byli jsme okamžitě nohama vzhůru. Nejhorší je, že se vůbec nedají řídit kormidlem."
„Bylo dob ře, že jsme měli karanténní vlajku," pochvaloval si Roger. „Znamená: Pozor! Tohle jsou nebezpeční lidé! A byli jsme nebezpeční. Bylo štěstí, že nám nikdo nepřišel do cesty." „Buď, jak buď, plachtili jsme na ledě!" ukončila rozhovor Titty. Po obědě na Framu Jan a Peggy, jejíž ruka byla v dojemném obvazu, se rozhodli, že učiní nový pokus. Kapitán Flint měl v podpalubí na přídi dostatečnou zásobu lan, takže mohli opravit výstroj. Dick pozoroval, co dělají, a zkoušel napodobit Janovy uzly na kousku provazu, který odložili. „Chceš se stát námořníkem?" ptal se Jenda. „Proč ne?" „Strašně rád bych chtěl poznat, jak plachtíte," přiznal se Dick. „Budeme potřebovat větší zatížení," odpověděl Jan, „nepojede-li
Zuzka a ostatní." „Buďte opatrní!" napomínala je Zuzka, dívajíc se z paluby Framu, jak se chystají na cestu. „Led není voda. Převrhnout se na něm není žert. Rogerova kolena jsou v hrozném stavu a Tittyin loket také."
Dorotka m ěla už na jazyku, že by bylo líp, kdyby Dick nejezdil, ale ještě včas ta slova zadržela. Znala Dickův obličej velmi dobře a věděla, že v té chvíli by bylo marno ho zdržovat.
Proti v ětru saně táhli a po větru plachtili jako prve. A ačkoli byl vítr slabší než ráno, znovu se převalili, jakmile se pokusili zahnout a plachtit do zálivu Houseboatu. Saně se převrhly a stěžeň se strašlivým prasknutím narazil na led. Jan, Peggy a Dick se zdvíhali trochu nevesele. A právě v tom okamžiku přilétla jachta, razila si cestu proti větru, klouzala od jednoho břehu jezera k druhému jako vlaštovka, otáčela se, když se přiblížila ke břehu, že to Dickovi připadalo jako zázrak.
„Není to dobré," řekl Jan, když svinuli plachtu a uspořádali zase saně po jejich dobrodružstvích a když opět vylezli na palubu Framu a vstupovali do kajuty.
„Není to dobré. Můžeme plachtit po větru, ale jinak ne. Je to tak špatné, jako když se někdo pokouší plachtit s úzkou veslici." „Máte nějaká další zranění?" ptala se Zuzka. „Nestojí to za řeč," odvětila Peggy. Dick a Jan šli rovnou k regálu na knihy, vyndali Nansenovy spisy a prohlíželi znovu obrázky saní s plachtami. Znovu četli, co o nich napsal Nansen. „Plachtil jen po větru," pravil Jan. „Je to mnohem lepší než tahat saně oběma směry," řekl Dick. A toho večera, když se vraceli přes led domů k Dixonovu statku, nemohl Dick mluvit o ničem jiném.
„Pro č bychom také my nemohli plachtit?" ptal se Dorotky. „Představ si, že bude příznivý vítr, až půjdeme k severnímu pólu. Oni vytáhnou plachtu a my se budeme za nimi belhat. Předstihnou nás o mnoho mil. A jejich plachta nemá stejný tvar jako Nansenova..."
I ve čer hovořil o plachtění na ledu a o tom, proč asi se saně převrhly, když na ně narazil vítr z boku. Paní Dixonová se domnívala, že mluví o jachtě na led. „O je, to byl hezký pohled. V roce pětadevadesátém jezdily po
jeze ře tři nebo čtyři a závodily o stříbrný pohár." Dick jí vysvětlil, že plachtili na beckfootských saních a že by tuze
rád plachtil na svých vlastních saních. Paní Dixonová nevěřila, že to Dick myslí vážně, a vypravovala dál o závodech jachet na ledě před lety, kdy ona byla mladou dívkou a sama bruslila na jezeře od jednoho konce k druhému. Pan Dixon, jako obyčejně, seděl mlčky. Ale příštího jitra, když Dick běžel přes dvůr, aby se podíval od hvězdárny, jaký signál je v Holly Howu, pan Dixon ho zadržel u kolny.
„Mám tu takový mod řínový sloupek, snad by se vám hodil na stěžeň."
Toho dne p řišli Dick a Dorotka k Framu velmi pozdě. Nevysvětlovali, co je zdrželo.
„Rad ěji o tom nebudeme mluvit," řekl Dick, „třebas se nám to přece nepovede."
Toho dne bylo bezv ětří, a nebylo proto možno použít plachet. Ale Dick využil

příležitosti a zhotovil si pečlivý nákres plachetních saní z Nansenova cestopisu. Po večeři zůstal dlouho vzhůru. Seděl s panem Dixonem v kuchyni u kamen, dívali se ve světle petrolejové lampy na nákres na rohu kuchyňského stolu a kuli plány, jak by se měl udělat stěžeň a jak jej nejlíp upevnit kolmo na saně. Kapitola XVII
NANCY POSÍLÁ OBRÁZEK

Dick bez dechu vpadl do kuchyn ě. „Diamant nad severním směrem," volal. „Máme přijít do Holly
Howu. Nejlépe bude, p ůjdeme-li hned a necháme stěžeň na později." „Doktor to nemůže být," odpověděla Dorotka. „Prohlížel nás
p ředevčírem." „Je to něco naléhavého," soudil Dick, „jinak by nám to řekli na Framu .“ Bylo mrzuté, že museli jít do Holly Howu. Kdyby byla vyvěšena značka, že mají přijít k Framu, nemuseli by pospíchat a Dick mohl ještě pracovat o stěžni. Pan Dixon by mu pomohl. Leč značka oznamovala, ať bylo plánováno cokoli, že ostatní na něčekají, a jim nezbývalo nic jiného než ihned vyrazit. V několika minutách naložili zásoby na den na saně, vytáhli je na kopec a prudce sjeli. Potom spěchali po silnici a zakončili nádherným letem po poli až do vrat Holly Howu, která byla na štěstí otevřena. „Konečně!" zaslechli volat Peggy. Sesko čili se saní, oklepali sníh s bot a vstoupili do statku. Tam ve velkém pokoji našli ostatní. Prohlíželi něco na stole. „Stalo se něco?" ptala se Dorotka, když viděla jejich vážné tváře. „Nancy poslala zprávu," odvětila Peggy. „Podívej se." „Doktor potkal pana Jacksona a dal mu to pro nás," dodal Roger. Věc, na niž hleděli, byl malý obrázek, nakreslený na dopisním papíru. Bylo vidět, že papír byl desinfikován v troubě. Byl celý slabě zahnědlý, jako by byl připálen. Dole na něm byly nakresleny černým inkoustem saně, tažené čtyřmi bruslaři, dvě jiné postavy seděly na saních a třetí se přidržovala nebo tlačila vzadu. Na pobřeží, neboť saně zřejmě jely po ledě, vzrušený zástup lidí hovořil a mával pažemi. V pravém horním rohu naznačoval ukazatel cestu k severnímu pólu a v dolním rohu obrazu znázorňoval také kompas, že výprava se saněmi je na cestě k severu. „Jistě to má představovat nás," řekl Roger. „Je nás sedm s vámi dv ěma." „Ale proč jsou všichni tak rozrušeni?" ptala se Titty. „Snad jsou to závody," pravila Dorotka. „Vždyť jsou tu jenom jedny saně," namítla Peggy. „Má asi dlouhou chvíli, když pořád leží," mínila Dorotka, „a
kreslí si obrázky pro zábavu. Tohle je jeden z nich." „Ale ona neleží," odporovala Peggy. „Běhá — a jak! Jen odpoledne musí vždycky do postele. Doktor to povídal, když tu byl naposled."
„Pro č nám to tedy poslala?" ptala se Titty. „Ví přece, že takové obrázky dovedeme nakreslit také." „Pro nic za nic to neudělala," odpověděla Peggy. „Nu," řekl Jan, „já pořád myslím, že to znamená, abychom se
vydali k pólu, jen nechápu pro č." „Ale proč by nás k tomu vybízela, ví-li, že se bude moci také zúčastnit, počkáme-li a potrvá-li mráz jako dosud?" „To vím," odvětil Jan, „ale tuhle to je zřejmě nás sedm, na saních je výzbroj a ukazovatel naznačuje, kam jdeme."
„Ale na č by sem malovala ten dav lidí?" pravila Peggy pochybovačně. „Eskymáci v zálivu Rio," řekl Jan. „A tuleni," dodala Titty. „Myslí, abychom hned vyrazili."
„Tak jeďme," přimlouval se Roger. „Nejsme ještě docela připraveni," namítla Zuzka. „Ale celý tenhle dav lidí je na břehu," pravil Dick, který pečlivě prohlížel obrázek, „a nemají brusle. Nemohou to být ani Eskymáci, ani tuleni."
„Škoda, že nem ůžeme jít a zeptat se jí," litovala Peggy. „Myslím, že by jí to teď neublížilo, když se jí daří líp. A my nemůžeme dostat příušnice, když bychom jenom venku na zahradě dělali semafory." „Počkejte, počkejte!" vzkřikl Dick. Volal tak rozrušeně, že se všichni obrátili a hleděli na něho. Dick se snažil vydobýt z kapsy notýsek. „To právě ten dav dělá. Semafory. Počkejte, až vytáhnu zápisník. Ty figury zde jsou zrovna takové, jako mi nakreslila Nancy, když mě učila semaforovou abecedu."
Všichni se znovu sklonili nad stolem. Jestliže to byly semaforové značky, ani Peggy, ani Vlaštovky nepotřebovaly Dickova zápisníku.
„Jsme to tulipáni!" vyk řikla Peggy. „Oslíci! Ovšem, tak je to! Výborně, Dicku! Hleďte! Tohle je A — zde je druhé. A tohle je jistě L. Tahle figura s roztaženýma rukama znamená S. Na nohou nezáleží, dívejte se jen na ruce. A-R-F-I. Arfi."
„Ale pro pání čka, co by chtěla Nancy říci o arfi?" divila se Zuzka. „Je to asi jenom náhoda, že se ty figurky podobají písmenům. "

„Nancy by asi poušt ěla pěkné hromy a blesky, kdyby nás slyšela. Ale dejte nám kousek papíru, podíváme se, má-li to smysl. Dobře, Titty, to je něco pro tebe. Napiš to."
„První písmeno je M," hlásil Dick a pozorn ě hledal v abecedě, kterou mu Nancy nakreslila do zápisníku. A druhé je A. Další se podobá pradleně, nemohu je najít. Ach ano, už je mám. Je to R." Leč druzí už byli mnohem dál.
„M-A-R-F-I," volala Peggy. „Zapiš to, Titty. Hotova? Jsou to určitě písmena. Tohle A je úplně stejné jako to zde. Určitě to jsou písmena. Nakreslila všecky figurky, jak skáčí, jenom aby zmátla domorodce, kdyby je některý chtěl číst. Tahle vysoká figurka je I. A tu je D. Udělala je jako vychovatelku. D-A." „Ta figurka se nepodobá tomu druhému," podotkl Roger. „Jsem to hlupčisko," řekla Peggy. „Vždyť je to O. Potom je L a A. M-A-R-F-I-D-O-L." „Dále," pobízel Jan. „Ne tak rychle," žádala Titty. „D-O-L. A potom?" „A-N-Í-P-S-O D-K." „Nemá to smysl," řekla Zuzka.
Peggy se podívala, co Titty zapsala, a p řečetla to nahlas s trochu rozpačitým výrazem: „Mar fidol aníp sodk?"
„To je n ějakou indiánskou řečí," soudila Titty. „Nemáš ty a Nancy nějaký tajný jazyk, o kterém my nevíme?" „Zatím ne," odpověděla Peggy.

„A což ty postavy, které táhnou san ě?" ptal se Dick. „Jsou to také písmena? To první by mohlo být A. Ovšem ne příliš zdařilé. Všecky čtyři vpředu by mohly být S." „Ale ty, které sedí na saních, se písmenům vůbec nepodobají." „Jsou lenivé dělat písmena," mínil Roger. „A proč sem nakreslila
kompas?" ptal se Jan. „Jist ě něco znamená." „Ukazuje, že tito badatelé jdou k severnímu pólu," povídal Roger. „A my se tam taky chystáme. Vsaďte se, že to všecko znamená: ‚Připravte se ke startu!'" „I ukazatel je tu," pokračoval Jan. „Jako by nestačil kompas." „Vzpomeňte si, jak nám jednou Nancy poslala dopis na Vlaštovku," řekla Titty, „kdy jsme měli ukázat šíp papouškovi. Udělejme, co nám povídá. Saně jsme my a jdeme cestou, kterou naznačuje ukazatel. Pojďme tou cestou. Od pravé strany k levé. Zkuste číst od konce. K-D-O-S ..." „Ty jsi na to přišla!" vykřikla Peggy. „Kdo? Kdos pín...?" „Počkej!" zvolal Jeník. „Kdo spí. A teď: N-A-L-O-D-I... na lodi...
F-R ... Kdo spí na lodi Fram?" „Štěstí, že Nancy neví, jak dlouho nám trvalo, než jsme to
rozluštili," řekla Peggy. „Ale co tím myslí?" ptala se Zuzka. „Zamkli jsme přece vždycky večer, než jsme šli domů. A nikdy jsme nenechali klíč ve dveřích kajuty. Peggy jej vždycky strčila do kapsy." „Třebas se někdo zmocnil jiného klíče," vyhrkl Roger. „Druhý klíč je stále ještě u nás doma," odvětila Peggy. „Pak jsou to zase lupiči." „Jak by se to Nancy dověděla?" „Někdo tam viděl světlo a řekl to v Beckfootu a Nancy myslí, že
jsme nechali otev řené dveře." „Nejlíp uděláme, půjdeme-li tam hned a prozkoumáme to,"
navrhla Zuzka. Všech sedm sjelo po poli k loděnici. Připjali si brusle na okraji ledu a pak bruslili stále dál, objeli Darien s útesy ověšenými ledovými rampouchy a octli se v zálivu Houseboatu.
Když bruslili k lodi a když potom usedli na san ě, aby si sundali brusle, než vstoupí na palubu, zdálo se, že na lodi není nic podezřelého. „Myslíte, že by tam lupič mohl dosud být?" ptal se Roger. „Ne, není-li hloupý," odvětil Jan. „Musí vědět, že sem chodíme
denn ě." Současně Jan zvolna obešel Fram a podíval se na něj ze všech stran, aby vid ěl, není-li tam někde znamení o přítomnosti vetřelcově. Nespatřil nic. Jenda, Peggy a Zuzka nechali ostatní na ledě a vylezli na palubu. Když Peggy odemkla dveře, Jan prošel kajutou a proslídil i přídu a přesvědčil se, že na lodi není nikdo ukryt. Zatím druzí čekali. Takřka očekávali, že se náhle zdvihne poklop přídy a lupič, ať jakýkoli, nějaký drzý mladý tuleň nebo Eskymák, z něho vyrazí jako polekaný králík. Leč nestalo se nic takového. Poklop přídy se zdvihl, avšak jenom Jan vystrčil hlavu a řekl: „Vzduch je čistý!", načež všichni ostatní vylezli na palubu a vstoupili do kajuty.
„Ni čeho se nedotýkejte!" varoval Jan. „Musíme se nejprve přesvědčit, zdali je všecko přesně tak, jak jsme to včera opustili."
Vykonali pe člivou prohlídku. Nedotkli se přitom ničeho, jen kousku čokolády, který tam Roger nechal omylem. Protože tu čokoládu dostal předešlého dne, rozhodl se, že ji sní hned, aby ji snad Zuzka nepočítala k jeho dnešnímu přídělu.

„Nu," řekla Zuzka, hledíc přes hromadu arktické výstroje, rozházené všude po kajutě, „jedno je jisté. Spal-li někdo na Framu dnes v noci, musel spát na podlaze."
„A ani tam není mnoho místa," dodala Dorotka. „Pohodlné to rozhodně nebylo."
Kone čně Peggy uhodla pravdu. Znala přece jen Nancy líp než ostatní. Věděla, jak pracuje Nancyina mysl a vymýšlí dobrodružství, i když Nancy má tváře jako tykev a je upoutána na lůžko nemocných. Ostatně, vzpomněla si Peggy, Nancy již nemá tvář jako tykev a více než půl dne je vzhůru. Než to bylo vedlejší. Peggy už věděla, co chtěl říci kapitán postižený nákazou. Když se přesvědčili, že nikdo nespal na obytné lodi, rozjeli se s větrem o závod ke Špicberkům, aby nevyšli z cviku. Peggy dostihla ostatní.
„To neznamenalo, že n ěkdo jiný spal na Framu," řekla. „Nancy chtěla vědět, kdo z nás tam spal." „Z nás tam přece nespal nikdo," namítla Zuzka. „Myslí, že bychom tam měli spát. Byli bychom tam spali, kdyby
Nancy byla zdráva." „Kdyby byla zdráva, byli bychom ve škole," řekla Zuzka, „Ó ano," řekla Peggy. „Ale vždyť víš, jak to myslím. Kajuta na Framu je teplejší než naše ložnice. Je opravdu vyhřátá, protože tam topíme celé dni. A Nancy vždycky říká, že nejhorší věc v zimě je to, že nemůžete vycházet z domu večer. Proto o tom přemýšlela."
Uznali hned, že Peggy m ěla pravdu. Bylo to Nancy podobné. Avšak mohli to provést? Jan a Zuzka na sebe pohlédli. Staré pochybnosti, mají-li vůbec právo být v obytné lodi, zaplavily opět jejich mysli. „My tu opravdu nemůžeme zůstat," řekla Zuzka. „Proč ne?" ptal se Roger. „Zůstaňme tu dneska všichni," přimlouvala se Titty. „Ne, vy tu nezůstanete nikdo," rozhodla Zuzka neoblomně. „Ale ty a Jan byste mohli," soudila Peggy. Jan odjel opodál, aby o tom uvažoval sám. „Bylo by to hezké," řekla Dorotka. Jí a Dicka jako by se to netýkalo. Spát v houseboatu — to bylo něco pro Vlaštovky a Peggy. Dorotka cítila, že Nancy opravdu ani nepomyslila na někoho jiného. Avšak stejně jako Nancy byla i Dorotka nadšena myšlenkou, že by badatelé spali na skutečné lodi zamrzlé v ledu. Ulehnout na lůžko v kajutě, pozorovat rudou zář v štěrbině kamen... Ráno se probudit, rozehřát si trochu ledu na zamrzlém okně, aby bylo vidět ven, a dívat se přes zamrzlé jezero... Nebylo to pro ni a Dicka, protože byli přece jenom cizinci. Jestliže však to nemohli podniknout sami, bylo dobré aspoň pomyšlení, že ti druzí to podnikli.
Poznenáhlu, jak ubývalo dne, Zuzka povolovala. I Jan, který nejprve vzpomněl na svůj starý slib, že nebude nikdy v noci plachtit, uvažoval, že by stěží bylo možno nazvat plachtěním pobyt na lodi, která je zamrzlá a vůbec se nepohybuje. A Peggy jim to připomínala důrazněji a důrazněji. „Nemůžeme prostě Nancyin návrh odložit." Samotné Peggy vůbec nikdy nenapadlo spát na Framu. Ani teď ještě, ani za nic na světě, ani kvůli Nancy nebyla by tam zůstala sama za tmy, daleko od ostatních. Ale kdyby Jan a Zuzka zůstali také, bylo by všecko v pořádku a Nancy, uvězněná v Beckfootu, by nemohla říci, že se nemůže spolehnout, že její první důstojník vykoná, co má být vykonáno. Ted, když to Nancy navrhla, Peggy viděla, že by tam měli spát všichni. K čemu měli Fram, když se každého večera vraceli domů na statek? „Měli bychom to prostě udělat," řekla. Znovu a znovu tři starší odjížděli na bruslích s vážnými,
zamyšlenými tvá řemi. Jan a Zuzka, i když povolovali, byli stále přesvědčeni o jedné věci: že ani Titty, ani Roger nesmí spát nikde jinde než na svých lůžkách v Holly Howu. Avšak půjdou-li ti dva mladší spát v náležitou dobu a na náležitém místě, mohli by oni uvažovat, že opravdu není vážného důvodu, proč by neprovedli záměr kapitána Nancy. Jan cítil, jako by je byla Nancy vyzvala, a to samo stačilo, aby velmi nerad říkal ne.
Ne řekli si poslední slovo, ale za šera, když se rozdělili a vraceli se domů, Peggy a Vlaštovky na sever k Darienu a Dick a Dorotka na jih k Špicberkům, zvolala Peggy „Dobrou noc!" tak vesele, že Dorotka nemohla uvěřit, že by byla zklamána.
„V ěřím, že to přece jenom podniknou, ti velcí," řekla, když táhla s Dickem saně po poli nahoru k Dixonovu statku. „Přál bych si, abychom to byli my," řekl Dick.

Kapitola XVIII
FRAM V NOCI

Zdálo se, že jim št ěstí přeje. Pan a paní Jacksonovi odešli do vsi hrát s

jinými Eskymáky whist1. Fany, děvče, které pomáhalo paní Jacksonové, byl-li dům plný hostů, dala badatelům večeři, uklidila a odešla domů k matce.
„Není t řeba, abyste čekali," řekla paní Jacksonová. „Fany vám nahoře zatopí a můžete jít rovnou do postele. Dveře nechte jen na petlici."
O spaní na Framu už nepadlo ani slůvko. Nebyl to takový plán, který by se dal dobře vysvětlit Eskymákům. Kromě toho, kdyby o tom ještě hovořili, měli by potíže s Titty a Rogerem. A v tom byla Zuzka od počátku neoblomná. Měla velké pochyby o sobě a o Jendovi, pokud však se týkalo těch dvou, Titty a Rogera, věděla velmi dobře, že by její matka řekla, že obytná loď není pro ně vhodným místem v noci.
Po ve čeři byla přísnější než jindy. Zahnala včas oba spát. Po chvíli se šla podívat, jsou-li pořádně přikryti. Když shledala, že už oba spí, využila příležitosti a vzala s postelí svoji a Janovu pokrývku a sestoupila s nimi do kuchyně. Tam Jan a Peggy hovořili jako spiklenci, ačkoli toho nebylo třeba, a snažili se usilovně vecpat pokrývku pro Peggy do jejího batohu.
„Dob ře," zašeptal Jenda, když viděl, co Zuzka přinesla. „Dobře. Ted už nemusíme chodit nahoru. Tyhle nám stačí, zvláště když na Framu jsou ještě ty červené a všechny ty ovčí kůže."
Složili a sto čili pokrývky, klekli na ně, aby je smáčkli, jak nejvíc bylo možno, obrátili batohy naruby a natáhli je na pokrývky, jako by natahovali punčochy. Batohy byly malé a pokrývky nahoře trochu přečnívaly, avšak to bylo lepší, než je nést v rukou. Pomohli si tiše do kabátů, provlékli paže řemínky batohů a byli připraveni. Po špičkách se plížili ke dveřím. Po špičkách vklouzla Zuzka zpět, aby
1 Whist — uist — hra v karty. Hraji dva a dva hráči proti sobě.

stáhla lampu. Polekal ji uhel, který spadl na rošt. Nikdy p ředtím si neuvědomila, jak hlasitý je pomalý, pravidelný tikot velkých dědečkových hodin v rohu kuchyně. „Usnuli ti dva jaksepatří?" zašeptal Jan. „Jako dudci," zašeptala Zuzka, zavírajíc dveře po milimetrech.
„Ale v ěř mi, že si myslím, že bychom to přece jen neměli dělat." „Nemůžeme nechat jít Peggy samotnou." Peggy již přecházela dvůr. Klouzali za ní. Malou potíž měli u vrat, protože závora se těžko otvírala. V chlévě se pohnula kráva. Pes Ringman přeběhl dvůr a očichal je. Na okamžik měli strach, že bude štěkat, ale Jan ho zašimral pod bradou a zašeptal: „Pst!" a pes si lehl a zametal sníh ocasem. Jakmile byli za vraty, vrátil se pes tiše do teplé boudy, z níž předtím vyběhl. Venku na poli chvilku poslouchali. V domě bylo ticho. Matné světlo v oknech kuchyně vypadalo téměř jako výčitka, neboť neprozrazovalo, co se chystá. Každý, kdo by pohlédl na okna, mohl by se domnívat, že oni sedí v kuchyni. Bylo bezvětří. V tichém vzduchu bylo slyšet zvuky taneční hudby. Na obloze byla jasná záře od hořící hranice na břehu u přístaviště parníků. Chvílemi vylétla do výše raketa; a ačkoli mezi nimi a Riem byl kopec, přece téměř viděli bruslící davy v zálivu Rio. Oni sami nešli bruslit. Soudili, že by to bylo totéž, jako kdyby plachtili v noci. Spaní na Framu bylo něco jiného.
Peggy vyrazila po polní cest ě, aby se dostali na silnici. Ostatní ji následovali. Svítil plný a jasný měsíc, ozařoval vrcholky skalnatých pahorků a na sníh za badateli prostíral jejich stíny. Peggy se otočila, aby se přesvědčila, že jí jdou v patách.
„Hromy a blesky!" zvolala. „Opravdová podloudnická noc. Škoda, že tu není Nancy. Ale ona by jistě chtěla, abychom se plížili ve stínu zdí." „To není třeba," namítl Jan. „Mohli bychom potkat paní Jacksonovou," řekla Zuzka téměř s nad ějí. Ale paní Jacksonová byla daleko a snažila se vzpomenout si, které jsou trumfy. A všichni lidé, kteří neseděli doma, byli v zálivu Rio, kde hořely pochodně a hranice. Všichni poslouchali hudbu, bruslili nebo pozorovali bruslaře. Badatelé nepotkali vůbec nikoho. Došli na konec pole, octli se na silnici, zahnuli doprava a namáhavě kráčeli vpřed, nyní tři vedle sebe. Na zádech se jim nadouvaly napěchované batohy. „Nancy neuvěří, že jsme to provedli," prohodila Peggy. „Ti dva se nikdy neprobouzejí," řekla Zuzka. „Aspoň Titty nikdy.
A co Roger?" „Probouzí se ráno dost brzo," odpověděl Jan. Peggy je utěšovala. „Vrátíme se, jakmile se rozední," slibovala. „Nic se jim nestane, i kdyby se probudili. Ale oni se neprobudí. Spali napolo, než dojedli večeři." „Jacksonovi budou dojit a uvidí nás, až se budeme vracet." „Co na tom?" zvolala Peggy. „U všech ráhen a kosatek! Co na tom? Pak už to bude provedeno. A vůbec, vždyť to

není nic špatného." Druzí dva neodpověděli. Přišli k otevřené brance do lesa nad zálivem Houseboatu. Na vozové cestě mezi stromy nemohli již jít vedle sebe. Peggy kráčela první. Nebyla s sebou spokojena. Byla přesvědčena, že by Nancy provedla takovýhle podnik s větším elánem. Dala se do zpěvu:
„Ach, jaká slast za měsíční noci..."

Ale vzpomn ěla si jenom na sbor a ostatní se k ní nepřipojili. Šla rychleji a rychleji. Počala se obávat, že by se mohli ještě nyní vzdát. Leč oni spěchali za ní a v několika minutách opustili klikaté stíny holých stromů a octli se na pobřeží. Před nimi se prostíralo jezero a na jeho druhém břehu se zdvíhaly bílé hory zalité měsíčním světlem. A tam v zálivu ležel Fram, temný a nehybný, zamrzlý v arktickém ledu.
Všichni t ři se při pohledu na loď rozveselili. „To je nádhera!" zvolal Jenda. „Kupředu, Zuzko!" Rozběhl se na led a klouzal po něm, jako by měl lyže. Přijel k lodi, sáhl na palubu a sundal žebřík. Za chvilku všichni vylezli na palubu. Jan a Zuzka čekali. Peggy nemohla najít klíčovou dírku. Jak tu stáli v měsíčním světle na palubě Framu, zcela obklopeni ledem, se zasněženými horami v dáli (nebylo nutno, aby hleděli na zalesněné břehy zálivu, a odraz hořících hranic a pochodní v Riu mohli považovat za severní zář), bylo snadné uvěřit, že jsou opravdu v Arktidě a tisíc mil od jiných lidských bytostí.
Vstoupili po krátkém zápolení s dve řmi, které jako obyčejně zamrzly a neotevřely se hned, i když byly odemčeny. Peggy rozžehla svítilnu. Zuzka rozhrábla uhlí v kamnech. V kajutě bylo teplo a svítilna ji učinila ihned přívětivou. Vyklouzli z batohů a složili je na jednu pohovku.
„Poslyšte," pravil Jan, „nem ůžeme prostě jít hned spát. Nedalo by se podniknout něco v kuchařském oboru, pane první důstojníku?"
„Necht ěli byste kakao?" ptala se Peggy. „Zbylo nám půl krabice kakaa a mléka."
„Ano," souhlasila Zuzka, „to by bylo brzo připraveno." „A je to výborné!" řekl Jan. Od poslední výpravy k potoku zůstalo na lodi dost vody. Zuzka naplnila kotlík a postavila jej na kamna. Peggy zatím hledala v kredenci. (O zásoby se s kapitánem Flintem vždycky dělila Peggy, neboť to byl její strýc, ne Zuzčin.) Jan si sedl ke kamnům a prohlížel si obrázky v Dickově hvězdářské knize, která — nějakou náhodou — zůstala na stole kajuty. Každý, kdo by byl v té chvíli nahlédl do kajuty, byl byřekl, že je všecko v pořádku.
A potom náhle Peggy si uv ědomila, že je všecko důkladně zpackané. Uvažovala vítězoslavně o odpovědi, kterou bude moci poslat ráno Nancy. „Kdo spí na lodi Fram?' „Všichni vůdci výpravy." Vtom však zachytila výraz Janovy tváře, když zdvihl zrak od hvězdářské knihy, kterou doopravdy sotva viděl. Představil si, že by s nimi v kajutě Framu byla matka, aby vypila v Arktidě šálek kakaa. A téměř okamžitě slyšel její slova: „Co jste udělali s Titty a Rogerem?"
Jan se podíval na Zuzku a v ěděl, že také ona je nešťastna. Zuzka pohlédla na Jana. Peggy pohlédla z jednoho na druhého. Rázem bylo po radosti.
Snad by to bývalo jiné, kdyby byl kotlík p ěkně vařil a kdyby si byli mohli vypít hned šálek horkého kakaa. Kotlík však si dával na čas. Na kamnech se nikdy nevařilo tak rychle jako na primusu a toho večera, jako naschvál, to trvalo déle než jindy.
„Není to k zlosti, že se to tak dlouho neva ří?" zvolala Peggy konečně. „Myslím, že se to vůbec nebude vařit. Zapálíme raději primus, aby to bylo dřív."
„Poslyš, Peggy," vzchopila se Zuzka, „není to dobré. Jan a já se musíme vrátit. Nemůžeme nechat Titty a Rogera celou noc samotné. Ale chceš-li tu zůstat, jistě ti tu bude dobře. Víš, zamkneš se..."
To bylo horší, než Peggy o čekávala. Necítila se už vůbec jako kapitán Nancy, která dovedla vzkřiknout hromy a blesky a ničeho se nezalekla. S Janem a Zuzkou to bylo pěkné, ale spát sama v obytné lodi na zamrzlém jezeře, to bylo příliš mnoho dobrého.
„Ale to si Nancy nep řeje," namítla. „Chce, abychom tu spali všichni." „My nemůžeme," zněla Zuzčina odpověď. „Jan si myslí totéž." Peggy se podívala na Jana a viděla, že souhlasí se Zuzkou. „Ať je, jak je, byla jsi tu aspoň za tmy," chlácholil ji Jenda. „A v opravdové Arktidě je v zimě tma v noci i ve dne. Není tedy proto třeba být tu v nějakou zvláštní dobu. A co záleží na tom, kde spíme?"

„Nad tímhle zkaženým kakaem se netrap," řekla Zuzka. „Dnes večer se nebude vařit. Až sem přijdeme zítra, bude docela dobré." Vyskočila. „Dobře, že jsme nevybalili pokrývky a neustlali si. Nastrkat ty pokrývky do batohů je ohavná

dřina."
Bylo o čividné, že Jan a Zuzka se chystají k návratu. Peggy se vzdala.
„Nancy pot ěší, že jsme se sem vydali za měsíčního světla," utěšovala se.
„Ovšem, pomyslí si současné, že jsme nevyužili Framu jaksepatří." Zuzka uzavřela kamínka. „Do rána to vyhoří," poznamenala, „ale na tom nezáleží. Máme dost d říví, abychom mohli zase zatopit." Jan sundal svítilnu a zhasl ji. Fram ztemněl. Jen měsíční svit tam vnikal okny. Když otevřeli dveře, ovanul je studený vzduch. „Pojďme!" zvolala Zuzka.
Peggy za nimi zamkla dve ře. Spustili batohy na led, slezli po žebříku a strčili jej opět na palubu. Na ledě v měsíčním světle si pomohli vzájemně s řemínky batohů a vydali se k domovu. Spěchali nyní a pocítili zvláštní radost.
„Hle ďte!" zvolal Jan, když se vzdalovali od Framu. „Co to znamená? Kdo je to?"
„Kde?" „Tamhle. Na ledě. Přicházejí sem." „Ach!" Peggy zatajila dech. Co je to? Opravdu, tam na ledě se něco pohybovalo těsně pod lesem, který sestupoval až na břehy zálivu.
„Nejsou to... ?" vyk řikla Zuzka. „Ano, jsou! Jsou to Titty a Roger. Neměli jsme vůbec odcházet."
Roger nev ěděl, co ho probudilo. Chvíli ležel klidně. Potom náhle vycítil, že pokoj je prázdný. „Jendo!" zavolal. Žádná odpověď. Měsíc vycházel na druhé straně domu, ale i tak, protože bylo tolik sněhu na zemi, bylo v pokoji dost světla, aby Roger viděl, že Janova postel je nějak bělejší než jindy. Jak brala pokrývku, odhrnula Zuzka druhou, vzorkovanou a prošívanou, a už ji nenarovnala.
„Jendo!" zavolal Roger znovu, vysko čil z lůžka a přeběhl pokoj. Janova postel byla prázdná. Ale na stolku vedle ní stál svícen a u něho ležely zápalky. Roger se rozhodl, že je to příležitost, kdy smí porušit pravidlo. Rozškrtl zápalku a rozsvítil svíčku. Ano, postel byla opravdu prázdná. Jan tam nebyl. Nebyly tu ani jeho šaty. Roger otevřel dveře na chodbu, vykročil a chvilku naslouchal. Tik — tak — tik — tak. Slyšel pomalé hlasité tikání hodin v kuchyni a polekal se náhlého šramotu, když hrkl řetěz na ozubeném kolečku. Uvažoval, co ten zvuk znamená. Znovu naslouchal. Přesvědčil se, že je všude ticho, rušené jen tikotem hodin. Potom běžel po studené chodbě ke dveřím pokoje, kde spaly Zuzka a Titty. Otevřel dveře a vstoupil. Jednu ruku držel před svící jako štít. Jakže? Zuzčina postel je také prázdná? Titty v protějším lůžku zdvihla hlavu s polštáře a ospale na něj mžourala. „Co se stalo, Rogere?" ptala se. „Kde je kapitán a první důstojník?" tázal se Roger. Titty se opřela o loket, odhodila vlasy s očí a pohlédla na
prázdnou Zuz činu postel. „Povídají si asi s Peggy," odvětila. „Ale není vůbec nikoho slyšet," řekl Roger. „Poslouchej!" Titty vyskočila z postele a strčila nohy do domácích střevíců. „Podívám se, spí-li Peggy," rozhodla se. Vyšli po špičkách spolu na chodbu. V celém statku bylo ticho, jen dole v kuchyni stále tikaly staré hodiny. Otevřeli tiše dveře a naslouchali. V pokoji nezazněl ani dech. Vstoupili. Světlo Rogerovy svíce jim prozradilo, že Peggy důkladně rozházela postel, když vytahovala pokrývku, ale sama Peggy tam nebyla. „Šli přece všichni spát na Fram," řekla Titty. „Ti zrádci!" zlobil se Roger. „Snad se rozhodli, až když jsme odešli spát," odpověděla Titty, „a
necht ěli nás budit." „Ale my jsme se probudili přece," řekl Roger. „Pojď. Dohoníme
je." „Třebas jsou v kuchyni. Vezmi svíčku s sebou." Plížili se po schodech, Titty napřed, Roger za ní se svícnem. V
kuchyni byla lampa stažena a nebyl tam nikdo. „Jistě nešli nikam jinam," soudila Titty. „To je hloupé. Škoda, že
jsme šli tak brzo spát." „Pojďme za nimi." „Když je tam Zuzka, bude to v pořádku," odvětila Titty. „Oblečeme se ráz dva," pravil Roger. „Mýt se nebudeme. Ani zuby si nebudemečistit."
„Dob ře. Nezapomeň si vzít šátek na krk a všecko ostatní. Posviť mi, než rozsvítím Zuzčinu svíčku." „Budeme potřebovat svítilnu?" „Máme baterky," řekla Titty, „a svítí krásně měsíc." Za několik minut zhasli svíčky a nechali je tam, kde je našli, u lůžka kapitána a prvního důstojníka. Se svými baterkami seběhli do kuchyně, našli boty a měli obvyklou potíž s tkaničkami. Potom otevřeli dveře statku a vyšli do zimní noci.
Pes, po druhé vyrušený, p řiběhl z chléva. Roger řekl: „Ty jsi hodný pejsánek, vid?" To nepůsobilo tak, jako když ho Jan pošimral pod bradou. Zaštěkal, až se otřásli do morku kosti. Potom ho Titty uchlácholila. Pes však je pozoroval velmi

nedůvěřivě, když vycházeli vraty, a stál na dvoře, když stoupali po vozové cestě po zasněženém poli. Pak — z nějakého podivného důvodu, který znal jen on sám — se zádumčivě otočil, zdvihl hlavu a vyl na měsíc. Bylo to dlouhé, táhlé, příšerné kvílení.
„Vlci," řekla Titty. Když však ucítila, jak se k ní Roger přitiskl, dodala: „Ale ovšem, ne doopravdy. Víme, že je to jen starý Ringman."
A ť měli jakékoli pochyby o cestě, která je čekala, příšerné vytí na dvoře způsobilo, že bylo snadnější jít kupředu než se vrátit.
Byli rádi, když se dostali na silnici a sp ěchali po ní vesele, až se octli u zatáčky do lesa. Úzká bílá cesta s modrými stíny stromů je na chvíli polekala. Viděli sotva kousíček před sebe. „Což jestli tam vůbec nejsou?" vyhrkl Roger.
„Jsou," utěšovala ho Titty, „a kromě toho máme baterky." Baterky jsou dobré i za měsíční noci. A právě vtom zaslechli opět Ringmana v Holly Howu výt na měsíc.
Bez dalších řečí se vnořili do lesa. Blízko nich se ozvalo soví houkání. I když je polekalo, zdálo se nějak příjemné po tom ošklivém psím vytí. „Pamatuješ se, jak Jenda dělal sovu, když Amazonky utekly
pratet ě?" ptala se Titty. „Ano," odpověděl Roger, „a Peggy dělala kachnu, když někomu
vyklouzlo veslo." Konečně mezi stromy před sebou viděli žlutou zář. Za okamžik stanuli na břehu jezera. Osvětlená okna houseboatu jim dokazovala, že hádali správně.
„Jsou tam ur čitě," povídala Titty. „Věděla jsem, že tam budou. Dávej pozor, až budeme sestupovat na led. Tyhle kameny jsou strašně kluzké." „Zhasli světlo," hlásil Roger. Šedá a nehybná loď v měsíčním světle zdála se nyní téměř vůbec neobydlená. Bylo těžko uvěřit, že ještě před chvilkou viděli okna vesele osvětlená. „Asi právě teď ulehli," mínila Titty. „Probudíme je," odvětil Roger.
„Poslyš, Titty, my jsme si zapomněli vzít pokrývky. Oni si je vzali. Viděla jsi, jak měli rozházené postele." „To je mrzuté. Ale nevadí. Je tam dost ovčích kůží." „Zavoláme na ně." „Oba najednou!" „Fram, ahoj!" Odpovědělo jim slabé halo. „Tamhle někdo přichází po ledě," pravil Roger a náhle se zastavil.
„Medv ědi!" Proti temnému trupu obytné lodi neviděli, jak starší slézají na led. Obláček, po prvé té noci, zahalil tvář měsíce a Titty a Roger se naráz zastavili. Potom měsíc zase zasvítil a oni poznali, kdo jsou ty temné, rozplizlé pohybující se postavy. „Jsou to oni.'" vykřikla Titty téměř vděčně. „Dobří medvědi," dodal Roger. „Halo, Zuzko! Halo!" „U všech všudy, co vy dva tu děláte?" zvolala Zuzka. „Vždyť jste
spali, když jsme odcházeli." „Jdeme k Framu," odpověděla Titty.
Fram v měsíčním svitu

„M ěli jste zůstat v posteli," zlobila se Zuzka, „my se právě vracíme dom ů." „Ale proč jste sem šli?" ptal se Roger. „Mysleli jsme, že jste sem šli spát," pravila Titty. „Rychle kupředu!" nařídila Zuzka. „Měli jste už spát. Můžete se důkladně nachladit, když jste takhle vyšli z teplých postelí. Mrskněte sebou!"
A vykro čila tak rázně, že se všem nedostávalo dechu na hovor, dokud neprošli lesem a neoctli se na silnici.
Sp ěchali po silnici. Náhle spatřili dvě postavy, které se temně odrážely od sněhu. Ubíraly se po poli ke statku. „To jsou Jacksonovi," řekl Jan. „Rychle, rychle!" pobízela Zuzka. Celá výprava se dala do běhu. Ringmanovo smutné vytí se rázem změnilo v radostný štěkot, jakmile Jacksonovi vešli na dvůr. Poskakoval okolo nich v měsíčním světle. Pět badatelů je dostihlo bez dechu, právě když pan Jackson zavíral vrata do dvora.
„Eh, co je to?" podivila se paní Jacksonová. „Vy nejste v posteli? Ted není čas na běhání, ačkoli je beze sporu nádherná noc. Ale co by mířekla vaše matka, kdyby to věděla?" „Budeme v posteli ve dvou minutách," slibovala Peggy. Ona, Jan a Zuzka využili příležitosti a vběhli do domu, aby si nikdo nevšimnul jejich batohů, a spěchali po schodech do ložnic. Netoužili, aby museli vysvětlovat, proč měli pokrývky. „Proč Ringman tak vyl?" ptal se Roger. „Má asi kamaráda na měsíci," odpověděl pan Jackson. „Měli jste se hezky na návštěvě?" tázala se Titty. „Dobře," odpověděla paní Jacksonová. „Ale já jsem nikdy ve vašem věku nebyla takhle dlouho vzhůru. Alou do postele, všichni! Ovšem, nedivím se, že lidé nemohou spát teď v noci, když v zálivu nadělají tolik hluku s tím bruslením."

Kapitola XIX
DICK A DOROTKA NA LODI

Ráno jako oby čejně spěchal Dick na kopec. Bud jak buď, i když ti tři spali v noci na Framu, vrátí se do Holly Howu pro Titty a Rogera, nepůjdou-li se také nasnídat, a jistě vyvěsí značku. Značka tam byla. Čtverec nad jižním směrem. „Přijďte k Framu." Dorotka toužila, aby už byli na cestě. Ale jejich obložené chlebíčky nebyly připravené. Paní Dixonová měla plné ruce práce. Vypravovala pana Dixona a Silase, kteří byli oblečeni ve svých nejlepších šatech a chystali se na cestu na trh do města, vzdáleného asi tucet mil. Nebylo ani pomyšlení, že by využili času a pracovali trochu na stěžni k saním. Proto se šel Dick podívat, zdali by se nedalo něco udělat s rákosím v ledu a na jeho okraji, protože bylo mrzuté, že rákosí vždycky zastavilo saně, když jely nejrychleji. Uřezal rákosí těsně u ledu a udělal stezku.
Když byl hotov a vrátil se op ět ke statku, shledal, že pan Dixon a Silas již odešli a že Dorotka právě ukládá jejich oběd do batohů. Paní Dixonová jim dala stejné obložené chlebíčky jako oběma mužům, ačkoli — jak Dorotka zpozorovala — jim nedala hořčici. Dostali však také velkou láhev mléka a dva ohromné kusy koláče.
„Dneska se nám pojede mnohem lip," řekl Dick, když na kopci připravoval saně. Za okamžik letěli po svahu k jezeru. „Víc doleva!" křičel Dick. Opřeli se levými patami do sněhu a strhli saně na levou stranu. „Pozor teď! Drž se! Trochu narazíme." Měl pravdu. Saně se kmitly po proražené stezce, vyskočily do vzduchu, jak narazily na led, pak se opět vrátily na led a po prvé nebyly zabrzděny rákosím, nýbrž řítily se dál po jezeře.
„Byly by jely ješt ě dál, kdybychom se nebyli odráželi nohama," pravil Dick. „Jakmile jsou na ledě, přestává tření vlastně vůbec. Proto ty jachty na led jedou tak rychle."
„Ano," odpov ěděla Dorotka, avšak odpovídala jenom ústy. Kdyby se jí byl někdo zeptal, co Dick říkal, byla by bývala na rozpacích, co odpovědět. Pocítila, jak na ni prudce naráží chladný vzduch, když letěli po poli a po ledě. V jednu chvíli pomyslila i na to, že by se mohli převalit. Avšak i v tom okamžiku byla její mysl jinde. Její poslední myšlenka, když šla večer spat, a její první myšlenka, když se ráno probouzela, týkala se Framu a zálivu Houseboatu. Nemohla myslit na nic jiného. Spali tu noc v kajutě? Jaké to bylo? Byli obtěžováni cizími Eskymáky, kteří dlouho bruslili a přicházeli se podívat, co znamená světlo za okny kajuty? Nebo zhasil světlo a spali po tmě?
P řipjala si brusle a Dick po lítostivém pohledu na bílý svah pod statkem učinil totéž. Byl by rád vytáhl saně znovu na kopec a sjel i po druhé, aby líp zamířil na cestičku v rákosí a letěl ještě dále po ledě. Ale konec konců toho ještě užijí jindy do sytosti. Dorotka pospíchala a on také toužil, aby už byli na Framu, aby se mohl znovu podívat na obrázky plachetních sani. Za chvilku byli hotovi, jeli na bruslích a táhli saně za sebou. U Dlouhého ostrova bylo lidí jako mravenců, hráli na ledě hokej. Tu a tam bruslily společně hloučky, které se podobaly černým skvrnám na zářící hladině. Sníh se stromů zmizel, bud roztál, nebo ho střásl vítr a lesy se temně odrážely od bílých vrchů. Náhle se mezi Dlouhým ostrovem a pobřežím mihla bílá plachta. „Podívej se!" volal Dick. „Tam jede zase." Toho jitra foukal slabý větřík, ale lehce stavěná pavoukovitá jachta let ěla rychle po hladkém ledě. „Ouvej!" Zastavil se, když uzřel jachtu, ale Dorotka nevěděla, že
se zastavil, a san ě to také nevěděly a podrazily mu nohy. „Nepřevrátí se, protože její sanice jsou tak daleko od sebe," povídal Dick zasněně, „má velikou plochu, o kterou se opírá vítr, a malé tření, neboť její sanice jsou krátké. Ale chtěl bych vědět, jak to udělají, aby mohli jet proti větru." „Zeptej se kapitána Jana." „Vědí to všichni," odpověděl Dick. „I Roger. Ale ovšem, ani oni nemohou jet proti větru na saních. Naše saně budou jezdit pěkně, bude-li foukat vítr správným směrem." „Vstaň a pojď," řekla Dorotka. „Zatím plachtu nemáme."
„Budeme ji mít," tvrdil Dick. „Paní Dixonová mi slíbila, že se
podívá, co by se dalo podniknout se starým plátnem." Jachta na led zakroužila, rozlétla se zpátky k ostrovům a zmizela. Dick se znovu vrátil k praktickým věcem. Vzchopil se, udával
tempo: „Pravá. Levá. Pravá. Levá!" A vyrazili opět k zálivu Houseboatu. Zahnuli za mys. Tam ležel
Fram a z jeho komína vystupoval hustý kouř. „Zuzka právě přiložila uhlí," řekla

Dorotka. „Řekni, až budeš připravena." „Teď kdykoli." „Dobře. Zabrzdi." Přestali se odrážet a vytočili se lehce každý na opačnou stranu z dráhy. Naložené saně klouzaly mezi nimi dál a neuhodily nikoho do pat. Zastavili je lehce těsně vedle obytné lodi. Za chvilku Titty a Roger vyšli na palubu a dívali se na ně. „Kde jsou ostatní?" ptala se Dorotka. „V kajutě," odpověděla Titty. Dorotka varovala Dicka, aby neříkal nic Rogerovi a Titty o spaní na Framu v noci. Věděla, ať se starší rozhodli jakkoli, že Titty a Roger museli strávit noc na svých lůžkách. Ale Roger o tom začal hned. „Byli jsme ta o půl noci," vypravoval. „Titty a já jsme přišli sami
a Ringman vyl na m ěsíc." „Zuzka vás tu nenechala spát?" ptala se Dorotka. „Ne," odpověděla Titty. „My jsme dlouho spali doma a pak jsme
se probudili a šli jsme sem lesem." Dorotka ar Dick si uvolnili brusle, podali je s batohy Rogerovi a Titty a vylezli na palubu. Sestoupili do kajuty. Jan, Peggy a Zuzka se zaměstnávali motouzem a ovčími kůžemi. „Nazdar!" řekl Jan. „Nazdar!" zvolali ostatní. Dorotka od prvního okamžiku pochopila, že se něco nepodařilo. Snad nemohli spát. Snad se probudili příliš časně. Něco nebylo v pořádku. Očekávala mnohem radostnější, ba vítězoslavný tón od badatelů, kteří strávili celou noc na Framu, uvězněném v ledu. „Jaké to bylo za tmy?" ptal se Dick. „Museli jsme jít spát domů," pravila Peggy. „Nebylo pomoci," řekla Zuzka. „Víte, dali jsme takový slib mamince," dodal Jan. „První
námo řník a plavčík jsou tak mladí." Dorotka hleděla z jednoho na druhého. Neomlouvali se přece, ačkoli to znělo velmi podobně. Šla přímo k otázce, která je trápila všechny. „Ale co řeknete kapitánovi Nancy?" ptala se. „Bude ji to moc mrzet," přiznávala Peggy. „Nemohli jsme si pomoci," opakovala Zuzka. „Kdyby tu Nancy
byla, pochopila by to." „Nepochopila," odporoval Jan. „Ne doopravdy. Ovšem, nedá se
nic d ělat." Tu náhle Peggy uviděla východisko. „Poslyšte," zvolala. »A co vy? Neslíbili jste nikomu nic. Spěte zde. Jste členy výpravy. Nancy to řekla už před dávnými věky. Měla by náramnou radost."
Dorotka ztrnula. Nikdy ne čekala takovou poctu pro sebe a Dicka. Zprvu byli šťastni, jestliže jim badatelé dovolili táhnout jejich saně. Potom dostali vlastní saně, ačkoli Nancy je dosud neviděla. Ale tohle... „Nemyslila nás, když poslala ten obrázek." „Nakreslila tam všech sedm." „Ovšem, myslila vás taky," pravila Peggy. „Kdyby tomu tak nebylo, nebyla by vás kreslila. Hromy a blesky, nezáleží na tom, kdo je to, jenom aby tu někdo spal. Ptala se: ‚Kdo?' Chce vědět, kdo z nás tu spí. To je všecko. Ovšem, jestli raději nechcete..."
„Zkusíme to," prohlásil Dick. „Bude to lepší než hv ězdárna a můžeme zůstat vzhůru, dokud budeme chtít, a spát zato ve dne. Proč ne?" „A co ty?" ptala se Dorotka Peggy. „Budu zde spát také, budete-li tu vy," rozhodla se Peggy. Potom zaváhala. Pohlédla v pochybách na Zuzku a Jana. Jestliže tito dva otužilí námořníci, kapitán a první důstojník Vlaštovky, vydali se na Fram, aby tam spali, a v poslední minutě změnili své úmysly a vrátili se domů, neudělají Dick a Dorotka totéž? A to by bylo mnohem horší. Sama by na Framu nezůstala. Ale kdyby se Dick a Dorotka vzdali, šli by k Dixonovu statku a ona by musela jít sama jinou cestou. Představila si les v měsíčním světle a zachvěla se.
„Víte co?" řekla. „Ať je Fram jednu noc vaší lodí, jen abychom mohli poslat odpověď Nancy a potom příští noc přijdu také, budeteli o mne stát." „Bylo by to báječné," pravila Dorotka. „Tak ujednáno," řekla Peggy. „Přál bych si abychom tu mohli být my také," zatoužil kapitán
Vlaštovky Jan. „Pojďte, napíšeme hned Nancy odpověď," navrhla Peggy. „Semafory jako ona? " ptal se Dick. „Ovšem," odvětila Peggy. „Udělejte jen dvě D," řekla Titty, „ale nemusíte je ani kreslit
stejn ě." Peggy ihned usedla ke stolu, vypůjčila si Dickovo plnicí pero a nakreslila velmi jednoduchý obrázek. Bylo to, jako by se dva z Nancyina rozrušeného zástupu Eskymáků zatoulali jinam. Peggy nakreslila trochu větší figurky a na Tittyino naléhání udělala jedné brýle, jako měl Dick, a druhé dva copánky. Každá figurka držela pravou ruku rovně nad hlavou. Nemohlo být omylu, která písmena představují. „Neměli bychom tam nakreslit také Fram?" ptal se Roger. „Není třeba, aby každý Eskymák věděl, o čem to je." Jakmile byl obrázek hotov, Peggy tuze pospíchala, aby jej odeslala, protože se obávala, aby si to Dick a Dorotka nerozmyslili, jako to udělali její staří spojenci, a nezměnili své úmysly. Věděla také, že je naděje, že zastihnou doktora na jeho objížďce na této straně Ria a že jej přemluví, aby dal zprávu rychle Nancy. Jakmile bude

zpráva odeslána, bude pro kohokoli těžké couvnout.
„Krom ě toho," řekla, „je jen spravedlivé, budou-li tu spát. aby měli loď aspoň nějaký čas pro sebe. Pojďte. Dnes bude Fram jejich a my půjdeme do iglu."
Dorotka se nepokoušela je zadržet. „Ale, Dorotko," vzpomněla si Zuzka, „jak to bude s primusem?" „Mohu vařit vodu na kamnech." „Můžeme je opustit?" váhal Jan. „Nic zlého se nemůže stát," odvětila Zuzka. „Vím," přitakal Jan. „Nemohli bychom zůstat s nimi?" tázala se Titty. „Ne, nemohli," rozhodla Zuzka. „Právě kvůli vám nemůžeme ani
my." „Pojďme," volala Peggy. „Ať nám doktor neujede." Rychle sebrali věci potřebné pro výpravu do iglu. Beckfootské saně byly zase naloženy a nyní Dick a Dorotka stáli sami na palubě Framu a mávali na rozloučenou výpravě badatelů, kteří opouštěli led a mizeli mezi stromy. Odcházející badatelé jim také zamávali a byli pryč. Podobalo se to téměř útěku.
„Šťěstí, že jsem si tu nechal hvězdářskou knihu," povídal Dick, když sestupovali s Dorotkou do své kajuty. Dorotka se nemohla uklidnit tak snadno. Tak jako tak potřebovala procítit, že ona a Dick nejsou jen hosty, ale pány a veliteli lodi. Znala vnitřek Framu tak dobře jako všichni ostatní, leč prohlížela jej důkladně znovu. Podívala se do přídy a na primusy, avšak ani se jich nedotkla. Nahlédla do skříní, kde zbylo velmi málo z bohatých zásob, které tam objevili, když po prvé přišli na loď. Sedm badatelů dovede spotřebovat mnoho zásob v krátkémčase. Přesvědčila se, že je tam zásoba čaje, a byla by ráda věděla, zdali Zuzka nezapomněla vzít nějaký do iglu. Vyndala z batohu láhev mléka a uložila ji do skříně s čajem. Na Framu bylo ještě dost cukru, ale na tom jí nezáleželo. Paní Dixonová jim vždycky ráno zabalila do kornoutku několik kostek, když ráno odcházeli, aby měli vlastní cukr, až Zuzka uvaří čaj. Dorotka nyní přidala svůj cukr k ostatnímu. Nebylo toho všeho třeba, ale ona se snažila vžít se do představy, že má Fram docela pro sebe a Dicka. Konečně šla ke kamnům a pořádně prohrabala oheň, jen aby ukázala, že je doma a že hospodaří. „Dva mezi ledovci." Snad byli sami na lodi již půl roku. Pohlédla k Dickovi, který se posadil za stůl, odšrouboval čočky a rozebral dalekohled na kousky. „Dva mezi ledovci." Mohli by být kdekoli. Nansenova loď Fram se probojovala velmi blízko k pólu. Tento Fram se může dostali i na pól. V povídce, jako je tato, je možné téměř všechno.
Nyní však se vrátila ke skute čnosti a ke kapitánovi Nancy. Odpověď na obrázek kapitána Nancy byl již na cestě. Ona a Dick byli přijati za členy výpravy a nyní měli první spát v obytné lodi. Dorotka se snažila ze všech sil, aby se vyrovnala Nancy v přípravě dobrodružství. Spát na Framu v noci, za tmy, s ledem koldokola? Ovšem, chtěla se toho odvážit.
Dorotka se již vid ěla, jak se ráno probouzí a jak se Dick pohne na lodním lůžku a diví se, kde je. „Vzhůru, pane profesore!" řekne Dorotka. „Vzhůru! Zase den mezi ledovci." Nikdo nebude moci říci, že se její povídky nestaly. Zde byli sami uprostřed povídky, které by' byla ona sama ještě před třemi týdny stěží uvěřila, když pozorovali člun veslující k ostrovu. Zde byli ve vlastní lodi! Jaké pocity by prožívali, kdyby přišli k lodi po ledě a otevřeli si vlastním klíčem? „Pojď, Dicku," zvolala, „přineseme trochu čerstvé vody." „Zrovna teď musíme jít?" zabručel Dick. „Bude to nejlepší." Vzali kotlík a džbán a slezli po žebříku.
Dorotka strčila žebřík na
palubu. „Proč to děláš?" divil se Dick. „Vrátíme se hned." „Vrátíme se, jako bychom tu nikdy nebyli s těmi ostatními." Dick neříkal nic. Navrhla-li Dorotka něco, předpokládal, že je v
tom n ějaký smysl, ačkoli jej v té chvíli nepostřehl. Kráčela rázně na pobřeží. Ani se neohlédla. Teprve když naplnili džbán a kotlík a stanuli na břehu, hotovi k návratu, dovolila si podívat se na Fram.
Stará obytná lo ď tam ležela tak, jako tam ležela od té doby, kdy se kolem ní utvořil led, avšak Dorotka ji viděla jinak a téměř se dusila hrdostí. Její a Dickova loď! Ostatní badatelé byli daleko v Grónsku, tisíce mil odtud. Ona a Dick měli loď docela pro sebe.
Krá čela zpět s rozšířenýma očima. Vylezla na palubu. Dick pospíchal, aby užuž byl u svého dalekohledu. Neuhodl vůbec, že Dorotka vychutnává rozkoše objevů, že otvírá dveře kajuty pomaloučku, protože přišla na loď po prvé a nevěděla, co tam najde.
Ale čas utíkal a Dorotka se musela přizpůsobit i Zuzce, nejen Nancy. Bylo třeba uvařit čaj, aby měli čím zapít oběd. Uvařila vodu v kotlíku na kamnech, a když byl čaj hotov, přinesla dva čisté talíře z přídy. Kdyby jedli obložené chlebíčky

přímo z papíru, vypadalo by to příliš jako na výletě. Jestliže však jedli na talířích nožem a vidličkou, bylo to mnohem podobnější obědu lidí, kteří jsou ve vlastním domě nebo na vlastní lodi. Bylo dost místa pro talíře a dva šálky na konci stolu, kde Dick odstrčil hromadu kůží a šicích potřeb, aby si mohl postavit čočky do řady, čistit je a dívat se při tom do své hvězdářské knihy.
„Ovšem, pozd ěji si musíme dojít do statku pro mléko," řekla Dorotka, když se naobědvali, „a požádáme pani Dixonovou, aby nám dala něco k večeři. Ale nepůjdeme až večer."
„P ůjdu to obstarat teď," odpověděl Dick, „abych neztrácel večer čas." „Nemůžeš jít, dokud není po večerním dojení." „Půjdu potom. V podpalubí na přídě je svítilna, tu si vezmu s
sebou. Není t řeba, abys chodila také." Umyla talíře několika hrstmi sněhu. Nebylo opravdu nutné mýt talíře tak důkladně jako Zuzka, neboť po obložených chlebíčcích vypadaly jako čisté. Trochu vody ušetřila na vypláchnutí šálků. Sestoupila na led a připjala si brusle, avšak nechtěla se vzdálit od lodi. Bruslila chvíli okolo zálivu, potom brusle sundala a vylezla znovu na loď. Dick se v kajutě obíral papírem, tužkou a hvězdářskou knihou. Bylo zbytečné ho vyrušovat. I kdybyste z něho vypáčili odpověď, když je takto zabrán do práce, nebude doopravdy znamenat nic.
Dorotka ud ělala několik lopotných stehů, pokoušejíc se pokračovat v díle, o kterém pracovala Zuzka; připravovala totiž velikánskou houni z ovčí kůže na přikrytí všech zavazadel na beckfootských saních. Ale Dorotka věděla, že se jí šití nikdy nepodaří, a vzdala se toho. Oblekla si zimník, uvázala si šátek okolo krku a vyšla na palubu, aby se rozhlédla po arktické krajině.
Tam stála, dob ře zachoulená, aby jí bylo teplo, a pozorovala vzdálené Eskymáky, kteří bruslili na té části jezera, již bylo možno zahlédnout ze zálivu Houseboatu. Vymýšlela si o nich povídky. Hle, tam ti dva velcí a jeden malý prošli tisícem dobrodružství, dříve než zmizeli. Kdyby tak věděli, co všechno je potkalo! Všechny ty vzdálené tmavé postavy, kmitající se na ledě, půjdou v noci domů, nebožáci, kdežto ona a Dick... Popustila uzdu fantasii.
Potom, když se odpoledne již naklán ělo k večeru a rudé slunce se schylovalo nad západními horami, viděla v dálce u mysu Dlouhého ostrova Eskymáka táhnoucího saně. Ne mnoho Eskymáků bralo saně na led. Dorotka ho od počátku pozorovala se zájmem/Na okamžik si pomyslila, že je to badatel z výpravy, která chce s nimi soupeřit. Ale byl příliš velký a jeho saně byly příliš malé. Zdálo se, že objíždí mys Dlouhého ostrova a jede rychle na bruslích k zálivu Houseboatu. Když se p řiblížil, viděla, že je to velký, tlustý muž v šedých šatech. Něco vezl na sáňkách. Velký kufr s kulatým balíkem, přivázaným k držadlu. Vzhled velkého, tlustého muže, táhnoucího sáňky, připomněl Dorotce knihu, kterou četla o Holandsku. Byly v ní obrázky lidí, kteří v zimě nakupovali tak, že balíky se zbožím naložili na sáňky a táhli je za sebou. Ano, určité je to Holanďan a jeho kufr je asi plný tulipánových cibulí!
P řijížděl do zálivu Houseboatu, přímo k Framu. Snad, myslila si Dorotka, směřuje na vozovou cestu lesem. Ale byl příliš dobrý, bylo by škoda pustit ho a neudělat o něm povídku.
„Vysoký Holan ďan... (ovšem, není vysoký, jen široký, ale nedá se nic dělat) ... vysoký Holanďan se uklonil. ‚Paní,'řekl, ‚vaše záliba v tulipánech se stala v mé vlasti příslovečnou... (Já je mám opravdu ráda)... a já jsem přijel z... z... Amsterodamu... abych vám nabídl malou ukázku...' "
Titul knížky bude: „Brusle a tulipány... Napsala Dorotka Callumová."
Ale muž p řijížděl blíž a blíže. Řekne něco ve skutečném životě? Dorotka se zpola otočila a zamýšlela odejít do kajuty. Ale neměla už čas. „Ať měčert!" zvolal vysoký Holanďan.

Kapitola XX
KAPITÁN NANCY DOSTÁVÁ ZPRÁVU Z FRAMU A DOVÍDÁ SE PŘEKVAPUJÍCÍ NOVINU

Kapitán Nancy čekala na lékaře. Nejhorší při uzdravování bylo to, že lékař přicházel tak Zřídka. A ona věděla dobře, že ho bude potřebovat nejvíc, právě když přestane přicházet vůbec. Od té doby, kdy mu dala onen obrázek, uplynuly tři dni. Snad již byl Fram v noci plující ložnicí, plnou badatelů, vesele hovořících na lodních lůžkách ještě dlouho potom, kdy celý eskymácký svět chrápal ve svých zatuchlých domech.

Sta čilo by, kdyby jí poslali slovo „Všichni", a rozuměla by. Ale žádné slovo nepřišlo. Snad ti tulipáni nedovedli přečíst její zprávu. Nebo ji přečetli a nepochopili, jakou mají báječnou příležitost. Věděla, že Zuzka měla vždycky sklony dívat se na věci jako domorodci. Ale ovšem Peggy mohla něco podniknout. Ach, kdyby jen tam byla s nimi! Každé ráno, procházejíc se vážně v záhradě, nevzdalovala se ani od předních dveří, aby na ně viděla. Kdyby doktor přinesl zprávu z druhé strany jezera, chtěla tam být, aby ji hned od něho přijala a aby se pokusila , ovinout si ho okolo prstu a získat ho za spojence.
Č as utíkal. Bylo třeba zařídit půl tuctu věcí, měl-li být pól tím, co si ona představovala. Nevěděla, jak by jim to oznámila. Kdyby byl doma kapitán Flint, bylo by to snadné, protože však odjel, bylo nutno získat lékaře. Proto Nancy každého rána při procházkách v zahradě dychtivě očekávala zvuk jeho houkačky v zatáčkách silnice.
Celé dopoledne ub ěhlo a lékař nikde. Odpoledne, když ležela v posteli, zaslechla, že přijíždí k domu. Ozval se zvonek a za okamžik slyšela jeho kroky na schodech. Dveře se otevřely. Vstoupil a hovořil, jako by nevěděl, jak toužebně ho očekávala. „Nu, mladá dámo," povídal, „myslil jsem, že ti dám ještě dva dni pokoj, ale potkal jsem na silnici tu tlupu z Holly Howu a musel jsem slíbit Peggy, že ti doručím obrázek. Jsou to ubozí umělci tam na druhé straně jezera. Jejich kresba se ani zdaleka nevyrovná tvé. Žádný pohyb v ní není. Kde to mám? Přece jsem to neztratil!"
Nancy v duchu zu řila, ale nutila se do klidu. Kdyby se rozčilovala, trvalo by to ještě déle. Byla to však pekelná muka sedět Tu se zdvořilým úsměvem na tváři, když doktor prohledával nejprve jednu kapsu a potom druhou, až konečně našel žádaný papírek, který Sklouzl mezi listy bloku na recepty.
„Myslím, že mohli nakreslit n ěco lepšího," řekl lékař a poda1 jí lístek.
Nancy sta čil jediný pohled. Věděla, co chtěla. Hoch a dívka, oba měli pravé ruce zdvižené přímo nad hlavou, oba znamenali D.
„Ach, nemyslím, že je to tak špatné," pravila Nancy a hled ěla na list, jak nejkritičtěji dovedla. „Ovšem, škoda, že nenakreslili víc."
„Jsou to lenoši," odpov ěděl doktor. „Lenoši, a já jsem jim to řekl, když ti poslali jen tohle po tom živém obrázku, který jsi jím nakreslila." „Co říkali?" ptala se Nancy. „Ach, povídali, že by mi udělali něco jiného, kdybych chtěl obraz
na zav ěšení na zeď." Nancy se nerozchechtala, ačkoli měla tisíc chutí, když si představila, jak doktor huboval badatele, že jí nakreslili obrázek k ničemu. Přemýšlela, jak by nejlíp začala hovor o zvláštních úkolech, které bylo třeba provést před výpravou k pólu, když ji doktor s rukou na klice dveří prozradil, že není tak docela slepý, jak se domnívala.
„Tak sbohem," pravil. „Dneska jsem jen posel. Nep řišel jsem, abych ti prohlížel jazyk nebo něco takového. Zdá se, že se příští týden vrátíš k svým podloudníkům nebo pirátům nebo čím všichni jste a já nebudu muset nosit obrázky a početní vzorce. Podle mého rozumu je v nich víc, než co je na nich vidět. Budu rád, že se vás zbavím, než mě přivedete do nějaké kaše."
Nancy opustila odvaha. Ne, pomyslila si, tohle není vhodná chvíle, aby se rozhovořila o dopravě košů a o pytlích uhlí a o tom, že je třeba požádat lidi, kterým náleží severní pól, o dovolení, aby ho výprava směla používat. Snad později v týdnu bude doktor přístupnější. Nechala ho odejít, a když dveře za ním byly bezpečně zavřeny, pohlédla opět na obrázek, jejž nakreslila Peggy.
Odpov ěď na její otázku byla taková, jakou nejméně očekávala. Ovšem, bylo škoda, že tam nespali všichni, ale bylo by to mohlo vzbudit velký rozruch mezi Eskymáky a mnoho řečí a dohadů daleko široko. Nebyla by bývala překvapena, kdyby byla dostala zprávu, že čtyři mladší spali doma na postelích a Jan a Peggy a Zuzka na lodi. Ale ty dvě městské děti z Dixonova statku spaly v houseboatu samy! Výborné, Dicku a Dorotko! Neočekávala, že to budou oni. Spí mezi ledovci. Jak ráda by byla s nimi! Výborně! To, že badatelé spali na Framu, byla dosud největší událost. Ano, přes všechny trampoty, které se vyskytly se severním pólem, jedna věc byla znamenitá: že kapitán Flint byl v zimě v cizině. Asi za hodinu po doktorově odjezdu uslyšela Nancy, sedící na posteli a dosud se chvílemi chechtající obrázku od Peggy, že přijelo jiné auto. Lékař to nebyl. Poznala to podle zvuku houkačky, když auto zahýbalo do vrat. Zvonek se přenáramně rozezvučel, ale návštěvník nečekal, až mu někdo otevře, nýbrž hrnul se rovnou dál. Nancy slyšela, jak v hale bouchají zavazadla. Slyšela hlas a byla téměř jista, že volal: „Molly!" Slyšela vrčení motoru, který byl ponechán v

chodu, protože bylo zima. Vrčení zesílilo, když řidič zase odjížděl. Naslouchala. Dole někdo chodil. Zazněl smích. Za chvilku se přední dveře otev řely a zase zavřely. Slyšela, že její matka běží po schodech. Paní Blackettová přišla vesele do pokoje. „Hádej, kdo to byl!" „Snad ne strýček Jim?" zvolala, a div že se hlasem neprozradila. „Ano," odpověděla paní Blackettová. „Právě on. Vůbec nic neoznámil a přijel. Nevěděl nic o tvých příušnicích. Psala jsem mu, ale nedostal dopis. Myslil, že jste obě ve škole."
„Kde je?" ptala se Nancy. „Musím s ním hned mluvit. Musím s ním mluvit, dříve než se setká s někým z těch ostatních."

Peggyina odpov ěď
„Odejel. Uvidíš ho ráno. P řijde a zavolá tě ze zahrady. Není třeba, aby roznášel příušnice po okolí teď, když už jsi téměř zdráva a když se zdá, že všichni ostatní vyváznou." „Ale bude tu bydlet?" „Bude spát na lodi. Povídal, že mu tam bude dobře, má tam
kamna. Pospíchal, aby do ve čera vyhřál kajutu." „Achich!" zabědovala Nancy. „Jemináčku...! Pro pána Jána... Achich... och... nu, už je pozdě něco dělat." Náhle se otřásla záchvatem divokého smíchu. „Co se stalo?" ptala se paní Blackettová. „Nic, opravdu nic," odpověděla Nancy. „Jsi tím jista? Víš, řekla jsem dnes odpoledne doktorovi, že se mi zdá, že s tebou není něco v pořádku, protože jsi byla tak hodná. A víš, mezi námi, že jsem nelhala. Po celé tyto týdny by pro tebe bylo správné jméno Rut a ne Nancy. Není ti něco?" „Ne, ne, nic," tvrdila Nancy. „Nechtěla bys před svačinou hrát pěkně tiše domino?" Hrály a pokračovaly ve hře po celý večer, ale tentokráte Nancy, která obyčejně matku snadno porazila, prohrávala hru za hrou.

Kapitola XXI
KAPITÁN FLINT SE VRACÍ

„A ť měčert!" povídal vysoký Holanďan. Dorotka se téměř polekala, když ho slyšela mluvit anglicky,
nikoli holandsky. Zastavil se. Saně se zatočily a Dorotka viděla, že velký kufr měl nový jasný štítek a na něm byl nápis v červené, modré a bílé barvě: „Zavazadla pro cestující. Nepostradatelné na cestách." Balík, který viděla, jak se kývá u držadla kufru, vypadal jako bochník chleba. Vysoký Holanďan zadržel saně, usedl na kufr . a začal si sundávat brusle. „Ať měčert!" opakoval. „A — smím se zeptat, kdo jste?" „Dorotka Callumová." „Nikdy jsem o ní neslyšel," povídal vysoký Holanďan.' „Ale zdá se, že je tu jako doma. Nezdá se ti, že je trochu chladno, když tu takhle stojíš na palubě za takového mrazu?"
„Ó ne," odpov ěděla Dorotka. „Víte, když cítím, že mi začíná být chladno, sejdu do kajuty a ohřeji se u kamen, a potom, když je mi uvnitř moc horko, vyjdu zase ven."
„Cože?" zvolal vysoký Holan ďan, který každou minutu začínal být míň a míň holandský. „Ty jsi byla v kajutě? Zatopila jsi v kamnech? Mohl jsem si všimnout, že někdo nasadil komín. A ty jsi teď zatopila. A nepřijde tě nikdo vystřídat? Nevím, co se děje ... Každý v kraji ví... Je vás na lodi víc?" „Jen Dick," odpověděla Dorotka. „Kdo je to Dick?" Vysoký Holanďan vstal a položil brusle na palubu. Zdvihl kufr a postavil jej vedle nich. „Myslím, že vás nesmíme pustit na loď," pravila Dorotka v
rozpacích, „m ěli bychom se napřed zeptat ostatních." „Nu, to je báječné." Stál na ledě připraven vylézt nahoru a díval se na Dorotku s velkým úžasem. Nezlobil se. Nikdo se nikdy nezlobil na Dorotku. Avšak byl nesmírně překvapen.

„Vysoký Holan ďan“ „Kdo je Dick?" ptal se znovu. „A kdo jsou ostatní? Nesmím na palubu! Opravdu, to je báje čné." „Dick je můj bratr," řekla Dorotka. „Pracuje v kajutě." „A ostatní?" „Nu, loď není doopravdy jejich," vysvětlovala Dorotka. „Patří
jejich strý čkovi a oni o ni pečují." „To jsem si mohl myslit," smál se. „Za to mohu asi poděkovat
Peggy... Ne li také Nancy, p říušnicím a tak dále ..." Vylezl na palubu. Dorotka mu podala s úsměvem ruku. „Snad vy jste jejich strýček,"řekla. „Ovšem, to vysvětluje
všechno." Potřásl si s ni rukou. „To jsem rád," řekl. „A teď, když dovolíš, dám tohle do kajuty." „Snad bude lépe, řeknu-li to Dickovi." „Povím mu to,"

odpověděl kapitán Flint. „Hola, co je tohle?" Zpozoroval velký štítek u klíče, který vězel v zámku dveří kajuty. „Tak tohle se stalo s náhradním klíčem. Divil jsem se, že jsem našel jen jeden. Ale co je to pro pána krále F-R-A-M?" „Fram," řekla Dorotka. Loď Fram." Kapitán Flint se rozhlédl po arktické krajině, ledu a zasněžených horách. „To vymyslila kapitán Nancy nebo jsem Holanďan," zamumlal. „To se ji podobá. Nu, smím vstoupit do své vlastni kajuty?"

„Byli bychom ji trochu uklidili, kdybychom byli v ěděli, že přijedete, " pravila Dorotka. Neřekla mu, jaký Holanďan byl v její povídce.

Bylo by jist ě nebylo těžké uklidit trochu kajutu. Tu ležely svazky lískových prutů, zbytky nezdařeného pokusu o výrobu sněžnic. Vedle se povalovala hromada králičích kůží, jak je vysypali na podlahu z pytle tak, aby je mohli brát a vybírat si ty, které se jim hodily na kožišinové čepice. Jinde byly nedokončené rukavice bez prstů. Ovčí kůže ležely všude a ohromnou hromadu kůží bylo také vidět otevřenými dveřmi podpalubí na přídě. V jednom rohu stála veliká pyramida prázdných krabic od konserv. Po pravděřečeno, prázdné plechovky měly být vyhozeny, ale nikomu se nelíbila myšlenka, že by se válely okolo lodi na polárním ledu. Zuzka měla takový plán: chtěla, aby všichni badatelé nastrkali do plechovek nepotřebné zbytky kůží a jiné smetí a potom, v poslední den příušnicových prázdnin, aby je vzali na břeh a zakopali, nebo, kdyby byla půda dosud zmrzlá, aby udělali díru v ledu a ponořili je jednu po druhé na dno arktického moře. Avšak všichni stále zakopávali o protivné plechovky, které tam někdo jiný nechal, až je nakonec uložili v koutě jako pomník dobrého, řádně spotřebovaného jídla.

Všechny tyto doklady polárních výzkum ů, jež byly právě v proudu, kůže, kožišiny a prázdné plechovky, vypadaly podivně pod trofejemi zcela jiných cest, které byly tak vkusně rozvěšeny na stěnách kajuty, pod věcmi z Afriky, Malajska a Jižní Ameriky. Větší část stolu v kajutě byla pokryta šicími potřebami a odřezky kožišin, ale vzdálenější konec u kamen byl čistý a tam houževnatě pracoval hvězdář s brýlemi jen několik centimetrů od knihy.

Kapitán Flint ho chvilku up řeně pozoroval, ale neřekl ani slovo. Dick ucítil studený závan vzduchu z otevřených dveří, ale nevzhlédl.

„Dot," povídal. „Myslím, že už to mám. Ta souhv ězdí totiž. Začnu s Orionem a Blíženci. Obkreslím si to podle téhle mapy. Ale v oběžnicích se nemohu vyznat. Nakreslím si ty, které uvidím, a potom si vyhledám, které to byly. Dnes večer budeme mít čas podívat se na ně pořádně." „Co je to?" zeptal se kapitán Flint. „Astronomie?" „Dicku," vysvětlila Dorotka, „to je jejich strýček. Přijel domů a p řinesl si zavazadla." Dick zdvihl oči, které zprvu sotva viděly. Myslil dosud na to, co četl ve své hvězdářské knize, a na mapu, kterou kreslil. Obrázky souhvězdí plavaly mezi ním a vším ostatním. Hleděl ztrnule na velikého, těžkopádného muže, který si povzdechl nad nepořádkem v kajutě a zůstal stát ve dveřích. Náhle Dickovy oči ožívly, jako by teprve teď po prvé zpozoroval, že tam někdo je. „Poslyšte," zvolal dychtivě, „říkali, že víte o hvězdách všechno. Mám tu n ěco, čemu prostě nemohu porozumět." Posunul knihu na stranu stolu a smetl ovčí kůži se židle tak, aby si tam mohl kapitán Flint sednout. „Je vždycky takový, když o něčem přemýšlí," omlouvala ho rychle Dorotka. „Nesmíte si myslit, že je hrubý." Dick se na ni podíval, ale jako by ani neslyšel, co povídala. „Je to tohle místo," pravil. „Kdyby tu poesii vynechali, bylo by to mnohem lepší. Co na příklad myslí tímhle? Jsem moc rád, že jste přišel," dodal. „Vzdal jsem se už naděje, že porozumím tomuhle podivnému odstavci."

„Nu," povídal kapitán Flint, který zdvo řile ustoupil Dorotce, aby mohla vejít napřed, a nyní za ní zavřel dveře a položil kufr na podlahu. „Zažil jsem už mnoho zvláštních návratů domů, takových nebo onakých, ale tenhle je nejpodivnější. Obyčejně víceméně vím, co měčeká. Ale předně: Nancy má příušnice a já jsem byl vyhnán z Beckfootu a vyzván, abych se zdržoval jinde, a potom přijdu sem a najdu... nu, dobře, dobře. Udělali jste to tady hezké a útulné, na mou duši. Tak co je s těmi hvězdami?"

Odhodil klobouk na hromadu ov čích kůži a přistoupil ke stolu, kde na něho čekal Dick s knihou. V několika okamžicích se Dick a kapitán Flint rozhovořili s takovým zápalem, že na Dorotku oba zapomněli.

Vyhledala si místo, op řela se o loket a usadila se tak, aby na něho dobře viděla. Bylo jen dobře, že se nedostala daleko se svým Mrazem a sněhem. Musela by začít tuto povídku znovu od začátku a udělat ji jinak, aby v ní byl také on.

Bylo také dobré, že se zdálo, že zná dokonale Dicka, ani mu to nebylo třeba povídat. Nebyl jako jiní lidé, kteří jako by nikdy nedovedli pochopit, že Dick je svatosvatě přesvědčen, že pro ně — jako pro něho — hvězdy nebo kameny nebo ptáci nebo chemické pokusy nebo jiná věc, kterou se právě zabýval, jsou důležitější než cokoli jiného na světě.
Bylo by velmi ošklivé, kdyby kapitán Flint byl na p říklad takový jako pan Jenkyns onoho dne, kdy Dick vyrobil sirovodík a na neštěstí zakopl u dveří a celý přístroj letěl do ložnice pro hosty, kde právě spal pan Jenkyns. Zdálo se, pokud se týkalo hvězd, že kapitán Flint byl stejný jako Dick. Dorotka ho pozorovala a uvažovala. Věděl někdo, že se vrátí domů? Snad měl svou neteř Nancy tak rád, že se horempádem vrátil, jakmile se doslechl o její nemoci. Ale ne. Nemluvil vůbec o Nancyiných příušnicích tak, jako by oddaný strýček mluvil o nemoci své milované neteře.
Ti dva u konce stolu v kajut ě hovořili chvíli o drahách nebeských těles a o ekliptice, a proč není možno najít oběžnice na mapě souhvězdí, a že mají vlastní časové tabulky a že je možno najít je v námořním almanachu. Jak to, že Severka vždycky stojí nad severním pólem, ačkoli se svět otáčí okolo své osy a současně obíhá okolo Slunce. „Zdá se, že toho již víš hodně," řekl kapitán Flint. „Jen to, čemu jsem se naučil z této knihy," odpověděl Dick. „A spisovatel, který ji psal, ji moc prošpikoval verši z Longfellowa a Tennysona."
„Snad byl zvyklý p řednášet vznešenému posluchačstvu," usoudil kapitán Flint. „Halo, co je tohle? »Lodní deník Framu«?" Zdvihl sešit, který ležel na stole. „Tak vy jste psali lodní deník? Jak dlouho jste to dělali?"
„Od té doby, kdy jsme dostali klí č a přestěhovali jsme se sem z iglu," odpověděl Dick.
„Iglu byla první základna výpravy," dodala Dorotka, „ale Fram je mnohem lepší."
„Jaké výpravy?" ptal se kapitán Flint. „Asi arktické, když tohle je Fram." „Z Nansenovy knihy jsme získali spoustu podnětů." „Ach, našli jste ji?" Vrhl pohled na poličku, kde na štěstí byly oba
svazky Nansena na svých místech. „Je ten deník soukromý?" „Vůbec ne," odvětila Dorotka. „Psali jsme tam všichni, ale nejvíc
Jan a Titty." Kapitán Flint listoval v sešitu a některé části četl nahlas.
„Barometr 30.I. Slunce svítí. Silný mráz ..." „Měli jsme zaznamenávat teplotu přesně," pravil Dick, „ale já jsem nechal teploměr doma. Nepomyslil jsem, že ho budeme potřebovat."
„Víte, byli bychom tu z ůstali jen týden, kdyby kapitán Nancy nebyla onemocněla příušnicemi..." „Ano… Co je tohle? ‚Volná voda na západě a jihozápadě'." „Když jsme přišli k Framu, nebylo ještě celé jezero zamrzlé,"
vysv ětlil Dick. „Všecko v deníku je naprosto pravdivé." „Tuleni (nebo Eskymáci)," četl kapitán Flint, přišli a klepali na
okna kajuty. Ulehli jsme všichni na podlahu a oni odešli." „To byl Tittyin nápad nazvat je tuleni," řekla Dorotka. „Hned jsem si to myslil," odpověděl kapitán Flint. „Ó, tohle vypadá jako písmo Peggy. ‚Zahnali jsme tuleně s paluby. Seděl tam s bruslemi na nohou a Jan řekl, že by mohl poškrábat palubu. Proto jsme mu řekli, aby odešel, a on slušně odešel.' „Hm," zamumlal kapitán Flint, „vždycky se říká, že pytláci jsou nejlepší hajní."
Obrátil list a četl dále: „D. a D. („To jsme my," vysvětlila Dorotka, „znamená to Dick a Dorotka") se vrátili na loď po úspěšné výpravě k jihovýchodu." („To znamená k paní Dixonové," řekla Dorotka.) Dick se znovu ponořil do svého hvězdářství. „Přivezli na saních náklad jemných kožišin polárních medvědů a lišek. Všichni jsme vyráběli čapky z liščích kůží..." Kapitán Flint se podíval na ovčí kůže a vzal do ruky kousek králičí kožišiny se stolu a nedokončené rukavice. „Polární liška, eh?"
„Ano," odpov ěděla Dorotka. „Ty druhé jsou medvědí kůže, ačkoli potřebují trochu vyprat, aby byly opravdu polární." „Poslyšte," vzpomněl si kapitán Flint, „není čas svačit? Nejlépe bude, dojedu-li do Holly Howu pro mléko. Zapomněl jsem si je vzít z Beckfootu."
„Zbylo nám ho dost," odpov ěděla Dorotka. „Myslím aspoň, že ho bude dost. A je už čas k svačině. Měla jsem si na to vzpomenout. Dovedete zacházet s primusy? Jestli ne, musíme počkat, až se bude vařit voda na kamnech."
„Dovedu zacházet se svými vlastními primusy, jestliže u nich nebyly Nancy a Peggy." „Vařila na nich Zuzka." „Díky bohu za to," pravil kapitán Flint. „Kde jste nabírali vodu,
když je jezero zamrzlé?" Dick zavřel knihu. „Prvního dne jsme rozehřáli sníh se

střechy,
ale nebylo to opravdu dobré." „Nosili jsme vodu od veletoku... totiž od potoka, chci říci. Dneska
jsme s Dickem p řinesli plný džbán a kotlík." „Výborně," pochválil kapitán Flint. „Teď se podíváme, co bychom si vzali k čaji. Sebral jsem v Beckfootu bochník chleba, ale máslo nemám. Musíme se spokojit s jamem." „Bojím se, že tam jam už nebude," řekla Dorotka. Kapitán Flint na ni vytřeštil oči, vstal a přistoupil ke skříni na
zásoby. „Arktičtí badatelé!" zvolal, pohlížeje z jedné poličky na druhou. Byly tém ěř prázdné. „Spíše kobylky, zdá se mi." „Peggy řekla, že byly k tomu, aby byly snědeny," pravila
Dorotka. „To byly," odvětil kapitán Flint. „A taky se to stalo. Ten Budulínek. Spolkla i mou poslední krabici suchar ů." „Jedli jsme je všichni," přiznala se Dorotka. „Nechtěl byste
kousek mlé čné oříškové čokolády? Dostali jsmečerstvou z Ria." Těžko by se dalo říci, kdo byl doma a kdo hostem na čaji v kajutě Framu. Kapitán Flint zapálil primus a Dorotka smetla se stolu další část kůži a připravila koláč, který jim zbyl od oběda a čokoládu z Ria a bochník chleba z Beckfootu, který kapitán Flint přivezl přivázaný k držadlu svého kufru. Neměli máslo ani zavařeninu, ale nevadilo jim to. Chvílemi se kapitán Flint zase zděsil příšerného nepořádku v kajutě, zdvihl oči k nebi, ale už o tom vůbec nemluvil. Byla to veselá svačina. Než vypili poslední šálek čaje a než Dorotka ukázala kapitánu Flintoví, jak umývat nádobí a spotřebovat jen mističku vody (tuto metodu vynalezla Peggy), dověděl se kapitán Flint tolik o tom, co se dělo, jako by se byl všeho zúčastnil.
„Nancyin nápad, ovšem," řekl. „Doufám, že mě také přijme za člena výpravy. Byl jsem už tu a tam na mnoha místech, ale na severním pólu jsem ještě nebyl."
„Víte, kde je?" ptala se Dorotka. „My to nevíme. Aspoň přesně
ne." „Mám dobrý nápad," odvětil kapitán Flint, „kde by to mohlo být, ale musím zítra promluvit s Nancy, abych si tím byl jist. Zdá se mi, že jsem se vrátil v pravýčas."
P ři těchto slovech obrátil listy lodního deníku a náhle uzřel poslední záznam:
— „Viděli jsme krásně severní záři. 9. h. v. Jasný měsíc."
„Cože?" zvolal. „Snad jste tu v noci nespali?" „Ješt ě ne," odpověděla Dorotka. „Tohle bylo včera večer. Nemohli tu spát kvůli Titty a Rogerovi. Ale viděli severní zář. Ovšem, mohl to být ohňostroj v zálivu Rio. Byl krásný. Viděli jsme ho také od paní Dixonové. Ale dosud tu nikdo nespal. My jsme tu měli spát dnes v noci, ovšem, teď tu nebudeme."
„Ne, nebudete," pravil kapitán Flint. „Žádný Eskymák by s tím nesouhlasil, věřte mi, a na takovýchto výpravách je vždycky dobré mít přátelské styky s domorodci."

„Už se hezky setm ělo," upozornil Dick. „Nezáleží na tom, kde spíme, ale podívejme se na ty hvězdy."
„Kup ředu!" vyzval je kapitán Flint týmž tónem, jaký Dorotka znala od Peggy. „Ovšem, nejlépe bude, vezmete-li si na sebe jednu nebo dvě medvědí kůže."
Kapitán Flinta Dick vyšli z kajuty, kde p řed chvilkou kapitán rozžehl svítilnu. Dick měl dalekohled, baterku a přehlednou mapu, kterou si obkreslil z knihy. Kapitán Flint otevřel kufr a vyndal kukátko. Dorotka vystrčila hlavu ven a ucítila studený vzduch na špičce nosu. Chtěla se připojit k hvězdářům, potom však si vzpomněla na něco jiného, vrátila se do kajuty, odházela všecko s jedné pohovky na hromadu věcí, které byly navršeny na druhé pohovce, a udělala místo, aby tam bylo možno spát. Vzala červené pokrývky s obou pohovek a prostřela je na tu, kterou vybrala za lůžko. U vrchní pokrývky zahnula roh, jak to viděla u prošívaných pokrývek doma. Když se hvězdáři vrátili, aby se ohřáli u kamen, vypadalo to, že se kapitán Flint bude moci v houseboatu pohodlně vyspat, ačkoli ho používala arktická výprava.
„Ó!" zvolal. „Jsi opravdu velmi hodná. Oplácíš zlé dobrým. Já jsem vás vypověděl, a ty mi chystáš lůžko. Ted vás doprovodím k paní Dixonové. Bude překvapena, až vás uvidí."
„Nebude," odpov ěděla Dorotka. „Víte, my jsme jí neřekli, že tu budeme spát. Chtěli jsme si dojít pro mléko k večeři a současně jí to povědět." „Nu, snad je dobře, že jste jí to neřekli." Zanedlouho byli všichni na ledě. Vycházel měsíc, proto se kapitán Flint rozhodl, že neponese svítilnu. Dick a Dorotka usedli na saně a připevnili si brusle. Počkali, až si je připjal i kapitán Flint. „Je

všude dobrý led až k Dixonovu přístavišti?" optal se. „Je dobrý na celém jezeře," odpověděl Dick. „Víte, měl jsem skoro strach, že bude obleva, až se vrátím,"
povídal kapitán Flint. Vyrazili. Dick a Dorotka táhli saně, kapitán Flint bruslil vedle nich. Vyjeli ze zálivu Houseboatu, kde měsíc před ně prostíral stíny, objeli mys a mířili k jihu. U mysu se Dorotka ohlédla na ozářená okna Framu. Nebudou tam přece jen spát. Zato tam bude spát kapitán Flint. Vrátil se. Co se teď stane? To ji zajímalo mnohem více než představa, že bude spát na statku místo na lodi a že se ráno probudí a uslyší hlas paní Dixonové: „Jedenáct, dvanáct — tucet!" Jako obyčejně.
Jeli dále. Ona a Dick a vysoký Holan ďan, kterého ještě před několika hodinami neznala.
Jeli dále po jeze ře, blízko Špicberků, příšerných v měsíčním světle, a potom k přístavišti, kde ležel převrácený člun a temně se odrážel od sněhu. Sundali brusle a naložili je na saně. Kapitán Flint se stal psem jako všichni ostatní a pomáhal táhnout saně po příkrém svahu k starému statku, kde v okně zářilo světlo.
P řešli dvůr. Kapitán Flint zaklepal na dveře. Nečekal na odpověď. Oklepal si venku sníh s bot a vstoupil s oběma dětmi. „Dobrý večer, paní Dixonová," řekl. „Přivedl jsem vám dva
tuláky." „Ale to je... Kdy jste se vrátil, pane Turnere? Mysleli jsme, že jste odjel na zimu do ciziny." „Byl jsem tam," odpověděl kapitán Flint, „ale když jsem se dověděl z novin, že jezero zamrzá, nechtěl jsem to zmeškat. Je tomu už dávno, kdy jsme měli takovou zimu jako letos, a možná, že dlouho taková nebude."

„To m ěly jistě v Beckfootu radost, když vás uviděly," pravila paní Dixonová. „Paní Blackettová má starosti, Nancy a Peggy měly jít do školy, byla by si trochu odpočinula, a zatím takové nadělení. Slečna Nancy onemocněla."
„M ěly radost?" ušklíbl se kapitán Flint. „Vyklidily mě, dříve než jsemřekl popel. To si můžete pomyslit, když chudák Nancy má nakažlivou nemoc. A to nadělení jste měla vy také," dodal, pohlédnuv na Dicka a Dorotku. „Nee," odporovala paní Dixonová. „S těmihle není žádná starost." „Nezůstávají na přiklad večer dlouho venku?" „Ne, dnes večer se po prvé opozdili.' Byla jsem jista, že se zdrželi
u Jackson ů, teď však hádám, že je to víc vaše vina než jejich." Kapitán Flint se zasmál. „Nu," řekl, „snad je." „Nepůjdete dál a nepovečeříte s námi, pane Turnere? Večeře bude
hotova v malé chvilce." „Ne, děkuji," odvětil kapitán Flint. „Mám mnoho práce. Ale o něco bych vás prosil, paní Dixonová. Mohla byste mi přenechat půl litru večerního mléka a dvanáct vajíček?" Paní Dixonová spráskla ruce. „Přece vás ani nenapadne spát na lodi v tomhle počasí?" „A proč ne?" ptal se kapitán Flint. „Je tam tak teplo jako tady u
vás v kuchyni, když se zatopí v kamnech." „Mohla bych vám ustlat zde," nabídla paní Dixonová. „Děkuji pěkně, už mám ustláno," odvětil kapitán Flint a po chvilce se vydal s mlékem a vajíčky na zpáteční cestu.
Dorotka a Dick ho vyprovodili v m ěsíčním světle na dvůr a viděli, že nejde brankou na silnici, nýbrž že zahnul na pole na cestu, kterou přišli.
„Nep ůjdete do Holly Howu podívat se na ostatní?" ptala se Dorotka.
„Ne!" odv ětil kapitán Flint. „Dnes večer ne. A mimochodem, nechoďte tam ani vy. Přijďte zítra přímo k lodi, a ne příliš brzy. Peggy mi připravila překvapení.. Zítra překvapím zase já ji."

Kapitola XXII
DRUHÉHO DNE RÁNO

Druhého dne ráno vysko čila Peggy v Holly Howu první z postele. Spěchala přes chodbu k pokoji, kde spaly Zuzka a Titty. Byl to onen hořejší pokoj ve štítě domu, z něhož byly po prvé zpozorovány signály na Mars. Zaklepala bouřlivě na dveře, vpadla dovnitř a šla přímo k oknu. Zuzka a Titty na ni hleděly rozespale z lůžka a divily se, co to znamená. „Výborně," zvolala Peggy, „spali tam opravdu." „Jak to víš?" ptala se Zuzka. Ona sama byla téměř jista, že Dick a Dorotka změnili svůj úmysl a vrátili se domů. Očekávala již včera odpoledne, že přijdou do iglu. Ale zdálo se opravdu, že ti dva se příliš netrápili věcmi, které tak často dělaly těžkou hlavu jí a Janovi.

„V čerejší značka je dosud na stodole," povídala Peggy. „Byli by ji spustili, kdyby se byli k hvězdárně dostali. A včerejší noc byla jasná. Kdyby byli nezůstali na Framu, byli by jistě pozorovali hvězdy a současně by byli spustili značku. Vstávejte, vy dvě. Ať jsme brzo hotovi se snídaní. Jdu vzbudit ostatní."

Ale ostatní už byli vzbuzeni boucháním na Zuz činy dveře a odpověděli ihned, jakmile Peggy přistoupila k jejich dveřím, aby zabouřila také na ně. „Už vstáváme," volal Jan. „Spali tam," hlásila Peggy. ,. „Škoda, že jsme to nemohli udělat
my," litoval Jenda. Zazněl bublavý zvuk a potom bleptavé volání Rogerovo. „Slyšíš, jak bublám? Cvičím potápění. V umyvadle. Zdvíhám pod vodou knoflí ček z límce. V zubech." Peggy však již nečekala. Pospíchala do svého pokoje a snažila se, aby byla co nejdřív hotova s mytím a oblékáním. Kdyby jim jen byla včera víc důvěřovala! Kdyby byla bývala jista, že Dick a Dorotka zůstanou opravdu na Framu, mohla zůstat s nimi a přidat ještě jednu figurku na obrázek, který poslala Nancy, figurku s levou paží rovně vzhůru a s pravou paží upaženou a ztrnulou jako u hastroše. A kdyby byla Nancy uzřela toto P vedle dvou D, byla by věděla, že se její první důstojník ničemu nevyhýbá. Ale dnes v noci zůstane na Framu určitě. Ach, natáhla si punčochy obráceně. Dolů s nimi, musí je obrátit. Kdyby to zpozorovala Zuzka, smála by se. Ať je, jak chce, všecko se začíná dařit. Bude-li ona i Dick a Dorotka spát na Framu, budou tam nakonec spát i ti ostatní. K čertu! Proč se tkaničky vždycky přetrhnou, když lidé nejvíc pospíchají?
Svázala konce a kroutila uzlíkem tak dlouho, až nebyl p říliš patrný a netlačil ji, jestliže tkaničku příliš neutáhla. Dvěma skoky seběhla se schodů a trápila paní Jacksonovou, aby jim připravila jídlo na celý den. Tím vším chtěla ušetřit co nejvíce času.
Než p řišli ostatní, nacpala do batohu zásobu jitrnic a máslo, aby je na něm mohli opéci, a přemluvila pani Jacksonovou, aby jim dala zvláštní příděl mléka. „Posp ěš si, Zuzko," pobízela, „a hleď, aby i Roger byl jednou brzo hotov se snídani. Posádka Framu na nás bude čekat a nemají také mléko na kaši."
„Nev ěřím, že by Dorotka byla někdy zkusila vařit ovesnou kaši," namítla Zuzka. „Na Framu ve spíži je ovesných vloček habaděj." „Nevyzná se moc ve vaření," řekla Titty. „Hoďte sebou a jezte!" volala Peggy. „Pak půjdeme a uvaříme jim snídani." Ten nápad se jim všem zamlouval. Nespali na Framu sami, Dick a Dorotka je zastali. Chtěli pomoci, jak nejlíp dovedli. A budou-li tam vařit snídani, bude to skoro, jako by tam byli strávili celou noc. „Můžeme si nechat v žaludku místo a snídat na lodi po druhé," navrhoval Roger. „Není třeba, aby sis ty nechával místo," namítl Jan. „Nevěřím, že ses pořádně najedl." „To záleží na tom, co máme," odpověděl Roger. „Což abychom tam spali dneska všichni?" navrhovala Titty. „Když mohli oni, proč ne my?"
I hladový Roger byl rychlejší než jindy. Brzo se nasnídali. Potom vyrazili. Rozhodli, že pomocná výprava má jít k Framu po ledě, a nikoli vozovou cestou a lesem.
Nyní hovo řili jen skoupě. Sotva viděli rané bruslaře na ohromné ledové hladině, ozářené sluncem. Vlaštovky přemýšlely, jaké pocity měla posádka Framu, když se probouzela. Peggy měla plnou hlavu plánů pro dnešní večer, kdy také ona zůstane na lodi a bude spát na zamrzlém moři. Jen fošna ji bude oddělovat od polárního ledu.
„Ovšem," podotkl Jan, „nebyl bych ani dost málo p řekvapen, kdyby si to byli rozmysleli." „Nemohli si to rozmýšlet víc než my," řekl Roger. Vtom právě minuli severní výběžek zálivu Houseboatu a před nimi ležel Fram, pevně v ledu, a z malé komínové roury na střeše kajuty stoupal k zimní obloze stálý pramínek kouře.
„Hurráá!" vyk řikla Peggy. „Věděla jsem, že tu zůstali. Třikrát sláva Dickovi a Dorotce! Kupředu!"
„Halo!" zvolal Jan. „Co znamená ta tabule?" Na boku Framu těsně u žebříku bylo upevněno veliké prkno. Na něm velkými černými písmeny bylo napsáno slovo VSTUP. Když bruslaři přijeli blíž, rozeznali i druhou řádku, na niž bylo drobnějším písmem: ZAKÁZÁN POD TRESTEM OBĚŠENÍ A když byli již přímo u Framu, mohli číst i třetí řádku ještě menším písmem: jako se už stalo dvěma vetřelcům. „To je drzost!" vyhrkla Peggy. „Možná, že se nějací tuleni zase pokoušeli vniknout na loď,"
mínila Titty. „I tak je to drzost," rozhořčovala se Peggy, „dát sem takovýhle nápis. Takové věci může dělat kapitán Nancy, ale ne Dick a Dorotka."

„No, byli ve služb ě na lodi," řekl Jan. „Proč by to nemohli udělat?"

Chvatn ě odšroubovali brusle. Několik hlasitých úderů zazvučelo na chladné fošny Framu, jenž celý zářil vrstvičkou droboučkých ledových krystalků. Ale z lodi se neozvala odpověď.
Nezazn ěly výkřiky na uvítanou. Neozval se vůbec žádný zvuk. . Ani když nahlédli okny, nespatřili známky života.
„M ěli asi hlad a odešli k Dixonovům na snídani," hádala Zuzka. „Nečekali na nás."
„Proto tu nechali tuhle tabuli," dodala Titty, „kdyby n ěkdo přišel, než se oni vrátí."
„Nebyl to nejhorší nápad," řekl Jan. „Ale vyhrožovat pověšením je trochu silné. A neměli nechat spuštěný žebřík." Peggy byla první na palubě. Zalomcovala klikou u dveří kajuty. „To je k zlosti!" vykřikla. „Měla jsi pravdu, Zuzko, odešli pro mléko a klí č vzali s sebou." „Musíme na ně počkat," pravila Zuzka. Na chvilku se rozhostilo ticho. Někteří badatelé pohlíželi tam, kde vozová cesta z lesa vyúsťovala na břeh, a druzí vyhlíželi ze zálivu, jako by se Dick a Dorotka měli objevit v příští vteřině. Vtom Peggy zaslechla, že se cosi v kajutě pohnulo.
„Pst!" napomenula je. „Poslouchejte!" Všichni slyšeli, že něco upadlo na podlahu kajuty. Peggy zatřásla klikou u dveří a zabouchala na výplně dveří. „Hej!" volala. „Mrskněte sebou a otevřte. To jsme my!" Žádná odpověď. „Tak dělejte!" volala znovu. „Nebo naházíme rampouchy do komína a uhasíme vám oheň v kamnech! Rychle! Přestaňte dělat hlouposti. To není žert!" A právě tehdy se dveře otevřely. Peggy zděšeně ustoupila. Brada jí klesla. Uklouzl jí podivný udivený sten. „Nazdar!" zvolala Titty radostně. „Je to kapitán Flint!" „Nazdar, kapitáne!" řekl kapitán Flint. „Nazdar, první námořníku. A důstojníku. A plavčíku!" Potom se obrátil k neteři.
„Ale u všech všudy, Peggy, ty p ěkně dáváš pozor. Byli tu asi lupiči. Obrátili všecko nohama vzhůru, snědli všecky zásoby a nacpali sem špinavé ovčí kůže a vůbec tuřádili jako tajfun. A to ještě není to nejhorší. Polapil jsem dva ptáčky přímo při činu. Žili zde. Když jsem se vrátil, našel jsem tu hocha a dívku, samozřejmě úplně neznámé, byli tu ubytováni a chystali se spát v mé kajutě tak klidně, jako by se to samo sebou rozumělo. Nu, netrvalo dlouho a vyřídil jsem si to s nimi."
„Strý čku Jime," přiznala se Peggy, „to všecko jsme udělali my. Aspoň Nancy a já. Mysleli jsme, že budeš rád, vyvětráme-li pořádně loď a budeme-li o ni pečovat, když zamrzla. Kromě toho byla škoda, aby byla zůstala nevyužita, když jezero zamrzlo a ty jsi byl pryč a nikdo v ni nebyl."
„Jakže?" zvolal kapitán Flint. „Snad nechceš říci, že ty ses sem vetřela a udělala tu takové příšerné smetiště?"
„Nebyla to Peggy sama," vmísil se do hovoru Jan. „Byli jsme to my všichni."
„Byli bychom zase před odjezdem všecko uklidili," dodala Zuzka. Kolem očí kapitána Flinta se objevil náznak úsměvu, ale jenom se kmitl a hned zmizel. „Doufám," řekl, „že se mohu spolehnout na prvního důstojníka Zuzku, že na tohle dohlédne. Ale myslím, když je vás tu tolik, že jste si mohli všimnout, zdali jsou dveře na noc řádně zamčeny, a nenechávat je otevřené, abych tu našel párek loupežných bídáků a musel se s nimi při návratu potýkat. Asi jste odešli a nechali klíč ve dveřích, jinak by se sem nikdy nebyli opovážili vloupat. Nemohlo se to jinak stát, protože jsem našel klíč ve dveřích a ty dva pobudy,... kteří se tu chovali jako doma. Nu, teď už loupit nebudou... Na to můžete vzít jed."
„Ale," řekl Jan, „byla to naše vina, že tu byli. Nikdy by byli nepřišli, kdybychom je nebyli přivedli." Peggy vzplanula. „Strýčku Jime! Byli to naši přátelé. Nechali jsme je tu samotné. Co jsi s nimi udělal?" „Četli jste výstrahu, ne?" odpověděl kapitán Flint. „Naložil jsem s nimi jako s vet řelci." „Nemohl je pověsit," pravil Roger. „Snad je uvěznil v podpalubí." „Propusťte je ihned!" žádala Titty. „Už se to nedá napravit," řekl kapitán Flint. „Přistihl jsem je tady uprostřed tohohle vandalského zpustošení a zacházeli s mou lodí, jako by byla jejich. Jak jsem mohl tušit, že jsou to vaši přátelé?"
„A ty jsi je vyhnal!" zvolala Peggy. „Je to nejbídn ější čin, který jsi spáchal. Nebyla to vůbec jejich vina. A Dorotka nikdy nepochopí, proč jsi jednal tak surově..."
„Kde jsou?" ptal se Jan. „Je nám velice líto, jestliže jsme nem ěli vstupovat na

vaši loď, ale ti dva za to vůbec nemohou. Kde jsou? Musíme jim to hned vysvětlit."
„Na lodi nejsou," hlásil Roger, který proklouzl za kapitánem Flintem a proběhl kajutou a nahlédl do podpalubí na přídě. „Ovšem, nejsou," potvrdil kapitán Flint. „Jestli jsi jim udělal něco strašného, nebudeme s tebou už nikdy mluvit," vyhrožovala Peggy. „Vůbec mě nemrzí, že jsme vnikli na tvou ohavnou loď. Škoda, že jsme z ní neudělali docela kůlničku na dříví. Nezasloužíš si vůbec, abys měl loď, jestli jsi na ně byl ošklivý. Jen počkej, až o tom uslyší Nancy..."
Peggy byla tak rozzlobena, že m ěla slzy na samém krajíčku. Nepodobala se v té chvíli ani pirátovi, ani polárnímu badateli.
„Poj ďte všichni!" křičela. „Nechte ho tady. Nikdy se nevrátíme. Půjdeme hned k Dixonovům."
Ale v tom okamžiku zazn ěl na ledě veselý hlahol. Dick a Dorotka přijeli na bruslích k Framu. Za sebou táhli saně.
„Nazdar!" volala Dorotka. „Nazdar, Zuzko! Snídal už kapitán Flint? Paní Dixonová mu posílá několik řízků slaniny, jestli si ji snad zapomněl obstarat."

Kapitola XXIII
K ČEMU JE STRÝČEK?

Dorotka nikdy zcela neporozum ěla tomu, co se přihodilo toho jitra. Všichni tak divně, úzkostlivě pohlíželi na Dicka a na ni. Totiž všichni kromě kapitána Flinta, který se zdál docela jist svou věcí, usmál se velmi přátelsky a děkoval jí za slaninu, kterou mu přinesla od paní Dixonové.
Jan a Zuzka jako by byli n ěčím zarmouceni. Titty a Roger na ni vytřeštili oči téměř tak, jako by byla duchem. A Peggy, jíž kapitán Flint doopravdy náležel, protože to byl její strýček, vypadala skoro, jako by taktak zadržovala slzy a jako by byla zahanbena a uražena současně.
„Poslyš, Dorotko," řekla Peggy. „Byl hrubý? Co se stalo, když se vrátil?"
Všichni na ni up řeně hleděli. I kapitán Flint. Bylo to, jako by i vzduch byl nabit otázkou. Dorotka se snažila vzpomenout si přesně, co se stalo po příchodu vysokého Holanďana.
„Pili jsme čaj," povídala, „a potom kapitán Flint a Dick pozorovali hvězdy."
„Tak pro č jsi předstíral, že jsi takový bídák?" obrátila se Peggy zuřivě k strýčkovi.
Dorotka naslouchala s vážným zájmem. Zdálo se ji, že je to podivný způsob hovoru se strýčkem, ačkoli — protože ona a Dick strýčka neměli — neměla ani osobních zkušeností, jak se s ním zachází. Nicméně v několika minutách rozhostil se všeobecný mír. Zuzka na přídě opékala kapitánovi slaninu a všichni ostatní slibovali, že hned všecko uklidí, a pochutnávali si zatím na pomerančích, jichž — jak se zdálo — měl kapitán velikou zásobu. Jedno bylo hned jisté, že Dorotka měla pravdu, když s ním nezacházela včerejšího odpoledne jako s obyčejným Eskymákem. Ostatně, nebylo to ani možné, když jeho vlastní lodi bylo použito jako Framu a když ona měla vysvětlit, jak k tomu došlo, že se jeho kajuta stala skladištěm arktické výzbroje. Když o tom později uvažovala na lůžku, měla starost, zdali mu neřekla příliš mnoho, ale dnes ráno po urovnání nepřátelství bylo zřejmo, že všichni ostatní se předháněli, aby mu řekli ještě více.
„Nu," promluvil kone čně, když se nasnídal, kouřil dýmku a uslyšel všecko, co mu chtěli říci, „nejlepší bude, půjdu-li a promluvím si s hlavním pachatelem a uvidím, co opravdu... Ne... nezapomenu, že má tvář jako meloun,... promiň, Rogere,... jako tykev, když se ti to líbí víc ... A teď mi někdo doskočíte na břeh pro sáňky. Najdete je vpravo od staré vozové cesty. Ano... Schoval jsem je včera večer, aby se to dnes ráno hned neprozradilo. Veta za vetu — překvapení za překvapení, ne, Peggy?"
„Kde jsi našel sá ňky?" ptala se Peggy. „Nancy a já jsme je marně všude sháněly. Našly jsme jen ty velké."
„Kde jsem je našel! Tam, kam jsem je dal," odpov ěděl kapitán Flint. „Poslední dva roky byly na trámu pod střechou v kolně na uschováni lodí a vy jste pěkný párek slepýšů, když jste je nenašly samy." „Proč je chceš teď?" „Musím jít nakupovat," odvětil kapitán Flint. „Chudí psi jako já pot řebuji kosti, zvláště když jejich spíže byly vyjedeny do dna." Všichni ho ujišťovali, že je to hrozně mrzí, ale on se jim jenom smál. Řekl jim, že by měli zůstat, aby mu uvařili oběd, až se vrátí, a odjel.
Jakmile se vzdálil, zmocnila se Zuzka úpln ě velení a na Framu byl proveden

pravidelný jarní úklid, třebas to bylo uprostřed zimy. Plné saně s nákladem arktické výzbroje a se zbytky a odstřižky, které zbyly při výrobě těchto potřeb, byly dopraveny do Holly Howu a tam uloženy, ačkoli nebyly uvítány příliš nadšeně. Na saně Dickovy a Dorotčiny byly naloženy věci, které měly být vráceny na Dixonův statek. Na beckfootské saně právě nakládali druhou pyramidu, když se kapitán Flint vrátil. Jel na bruslích a táhl sáňky se zásobami, které měly nahradit ty, jež badatelé snědli. „Viděl jste Nancy?" ptali se všichni. „Viděl," odpověděl kapitán Flint. „Ale byl jsem moc zklamán. Zdá se, že jsem přijel pozdě, abych ji viděl v plném rozkvětu. Nemá tvář o nic tlustší než jindy."
„Mluvil jste s ní?"
„Z jednoho konce trávníku na druhý. Většinou semaforovými značkami." „My nesmíme ani to," řekla Peggy. „Musím si zopakovat signalisování," pokračoval kapitán Flint.
„Signalisuje pro mne p říliš rychle." „Signalisovali jsme celé prázdniny, dokud nedostala příušnice,"
povídala Peggy, „byla jist ě velmi ráda, že se s někým pocvičí." „Vysílal jsem z počátku pořád ‚Pomalu!' a ‚Opakuj!', až jsem ji
kone čně přiměl k rozumné rychlosti." „Ano, ano, ale co říkala? Co budeme podnikat?" Jeho odpověď nebyla zcela určitá. Zdálo se, že se Nancy zprvu zajímala hlavně o to, co se stalo předešlého dne, když našel ve své obytné lodi cizince. Potom ovšem mluvili o pólu.
„Potíž je v tom," pravil kapitán Flint, „že v dnešní dob ě všecko někomu náleží, dokonce i severní pól." „Polárním medvědům," poznamenal Roger. „Ano," pokračoval kapitán Flint. „Chtěl jsem vědět, zdali nám tito
zvláštní polární medv ědi půjčí klíč." „Klíč?" žasl Dick. „Klíč k severnímu pólu?" „To je v pořádku," upokojovala ho Peggy, „počkej, až pól uvidíš, a porozumíš." „A jak je s Nancy?" ptal se Jan. „Řekla, že jí doktor slíbil, že jí příští týden dovolí stáhnout vlajku
nákazy a p řipojit se k nám." „A zbývá nám ještě deset dní, než půjdeme do školy," podotkla
Titty. „Nedostane-li příušnice ještě někdo jiný," řekla Zuzka. „Pak bychom m ěli další měsíc." Nastalo všeobecné otvírání a zavírání úst, aby se přesvědčili, zdali
jim netuhnou dásn ě. „Mráz tak dlouho nevydrží," poznamenal kapitán Flint. „Ale bude moci Nancy jít k severnímu pólu i tehdy, jestliže nikdo neonemocní?" ptala se Titty. „Bude-li mít štěstí, pak ano," odvětil kapitán Flint. „Ovšem, nepřijde-li obleva. Při první známce oblevy máme ihned vyrazit, chceme-li výpravu vůbec uskutečnit."
Dick a Jan pohlédli úzkostliv ě na tlakoměr. V té chvíli stál vysoko, byl pevný a předpovídal pěkné počasí. Zprvu se obávali, že návrat kapitána Flinta bude znamenat, že houseboat už nebude Framem a že se badatelé musí vrátit k životu na souši. Leč nebylo tomu tak. Kapitán Flint se vrátil, aby si zabruslil a potěšil se pohledem na jezero zamrzlé od jednoho konce k druhému, jak to viděl, když byl chlapcem. Avšak bruslení je vždycky lepší, má-li nějaký cíl, a když po onom ranním setkání s badateli byl kapitán Flint vyzván k účasti na SEVERNÍ POLÁRNÍ VÝPRAVĚ, vrhl se ihned do arktických výzkumů tak směle jako všichni ostatní.
Lo ď byla nyní mnohem upravenější než dříve, avšak byl to stále Fram. Obědvali tam téměř denně. Jediný rozdíl byl v tom, že po návratu kapitána Flinta se obědy stávaly téměř hostinami. Kapitán Flint si dal také z Beckfootu propašovat svou harmoniku, která tam byla uschována, aby netrpěla vlhkem. Potom bylo někdy v kajutě Framu tak hlučno a na palubě srdečné poskakování, že badatelé už neměli právo si stěžovat na výtržnosti Eskymáků, tančících v zálivu Rio.
Kapitán Flint se musel také vydat k iglu a obdivoval je nesmírn ě, ačkoli řekl, kdyby někdy stavěli jiné, že by přijal s povděkem, kdyby udělali větší vchod.
Jednou večer on a Dick vzali kukátko a dalekohled a vydali se k hvězdárně. Vrátili se pozdě k Dixonovům na večeři. Paní Dixonová, která znala kapitána Flinta, ještě když byl chlapcem, poznamenala, že někteří lidé se nepolepší, i když zestárnou a udělají cestu kolem světa. V těchto dnech byl slabý vítr, tak slabý, že nestačil ani pro jachty na led a byl by nepohnul ani beckfootskými saněmi. Ale kapitán Flint si je prohlédl a ukázal Janovi lepší stěžňové zápory. Pověděl mu také, že na saně je nejvhodnější plachta ráhnová, čím víc jí svou plachtu přizpůsobí, tím že to bude lepší. Dick poslouchal a pozoroval, a když přišel večer domů, hovořil o tom s panem Dixonem.
Všichni v ěděli, že kapitán Flint je stále v nejužším spojení s kapitánem Nancy.

Každého dne odjel na bruslích do Beckfootu. Paní Blackettová ho nepustila do domu, dokud doktor neřekl, že už není nebezpečí, aby se nákaza mohla přenést. Proto se Nancy a kapitán Flint radili oknem nebo v zahradě. Stáli na opačných stranách zahrady a tiše vysílali semaforové značky nebo se dorozumívali prsty řečí hluchoněmých. Křičet nemohli, neboť tím by byli prozradili svoje tajemství.

Nancy se velmi zlobila, když shledala, jak zeslábla, protože strávila delší dobu s příušnicemi na lůžku, ačkoli to nebyla žádná pořádná nemoc. Ted zuřivě trénovala, aby opět rychle nabyla sil. Z počátku se snažila jen přimět doktora, aby jí pomohl připravit výpravu k severnímu pólu pro ostatní. Avšak nyní, když se vrátil kapitán Flint a pomáhal jim a když jí doktor sliboval volnost v několika dnech, bylo by hrozné, kdyby jí jen slabost zabránila, aby se nemohla vydat na sever s ostatními.
Den za dnem se výprava k pólu stávala bližší. Den za dnem se Nancy procházela nahoru a dolů po pěšině v zahradě, potom na konec mysu a zpět a konečně každého jitra sešla na led a znovu si zvykla na brusle.
Plány pro kone čnou výpravu se rýsovaly stále zřetelněji. Bylo pevně rozhodnuto, že budou tři oddíly výpravy. Měli nyní troje saně a nebylo by rozumné, jak zdůraznil kapitán Flint, kdyby vyrazili všichni najednou, neboť pro Nancy by bylo příliš mnoho jet po jezeře k Framu a potom téhož dne závodit na konec jezera. Nebudou závodit. Prostě v určený den se všichni vydají k severu, velké beckfootské saně s pěti bujnými psy, Dick a Dorotka se svými saněmi a kapitán Flint s Nancy. Všichni pojedou tak rychle, jak mohou, a setkají se u severního pólu. „Ale co když jej nepoznáme ?" ptal se Dick. „Všichni jej poznáte, až jej uvidíte," odpověděla Peggy. „Je přímo u hořejšího konce jezera na nejsevernějším výběžku Arktidy, jen několik metrů od ledu. Nemůžete se zmýlit."
„A jakmile tam první skupina dorazí, vzty čí vlajku," řekla Titty. „Karanténní vlajku, neboť budeme stále ještě jako nakažení, dokud se nevrátíme do školy."
Peggy jediná z badatel ů, kteří se setkali na Framu, viděla severní pól, ale to bylo už dávno a málo se na to pamatovala. Ani ona nevěděla, co kují Nancy a kapitán Flint. Jedna nebo dvě zvláštní příhody jim mohly hodně prozradit o tom, co se chystá, ale Peggy řekla:
„V ěci, které známe skrz naskrz, ztrácívají půvab." Proto neútočili otázkami příliš naléhavě, a bylo-li třeba, dívali se badatelé jinam. Věděli na příklad všichni, že kapitán Flint po oné první rozmluvě s Nancy jel přímo na konec jezera, aby navštívil polární medvědy, o nichž mluvil. Avšak když se vrátil, nezmínil se nikdo o tom ani slovem.
Asi za dva dni potom zmizel na dlouhou dobu. Po jeho návratu prohlížel Roger jeho saně a ptal se, proč jsou celé od uhelného prachu. Kapitán Flint se na něho podíval a zavřel obě oči a ostatní hned volali, že nechtějí nic vědět. „Týká-li se to pólu, ani já to nechci vědět," řekl Roger. „Dobře," odvětil kapitán Flint.
Dni plynuly. Všichni věděli, že cesta k pólu je velmi blízko. Nastalo všeobecné čištění bruslí a sanic a důkladné mazání bruslařských bot. Dick byl stále zoufalejší, protože dosud nebyl hotov se stěžněm a s plachtou. Zdálo se, jako by si Eskymáci na Dixonové statku sotva uvědomovali, jak naléhavě by mohl těch věcí potřebovat. A potom jednou ráno, když Peggy a Vlaštovky po snídani vyjížděly na bruslích ze zálivu Holly Howu cestou k Framu, uzřely blízko břehu Dlouhého ostrova kapitána Flinta. Jel k Riu. Vydaly se vesele za ním, objely mys, minuly opuštěné přístřešky na čluny. V zálivu Rio, jenž se hemžil bruslaři, ho docela ztratily.
Dívaly se po jeze ře k Beckfootu, nikde však po něm nebylo ani stopy. Věděly, že musí být někde v zálivu, který se černal tuleni a Eskymáky. Pět badatelů jezdilo sem tam a pátrali po něm. Konečně se rozjeli k přístavní hrázi, kde nově příchozí seděli v řadách a připevňovali si brusle. „Nu, prostě zmizel," prohodila Titty. „Propadl se otvorem v ledu," dodal Roger vesele. Vtom však ho uviděli. Přicházel od vesnice a táhl za sebou saně. Saně již nebyly prázdné. Spočívala na nich ohromná bedna. Jeli mu naproti ke břehu. Usedl na dřevěnou bednu, aby si připjal brusle, a překvapeně vzhlédl, když ho obklopili.
„Nazdar!" zvolal. „Co tu d ěláte? Máte přece druhý klíč od kajuty, můžete tam tedy jít sami. A už zmizte. Nečekejte na mne s obědem. Ale až se vrátím, budu chtít čaj." „Co je v té bedně?" tázal se Roger. „Vešel by ses do ní, viď?" zažertoval kapitán Flint a postavil se na brusle. Za okamžik klouzal od pobřeží a naložené saně táhl za sebou. „Kam jedete?" křičel Roger. „Dělejme všichni psy a pomozme mu," navrhla Titty. „Děkuji pěkně," odpověděl kapitán Flint, „dnes

ne." Zvýšil rychlost a ujížděl dál doprostřed davu bruslařů. „Pojďme za ním!" zvolal Roger. „Ne," zarazila ho Peggy. „Jeďme jinam." Jan a Zuzka souhlasili s Peggy. Opustili záliv Rio a vydali se k Dlouhému ostrovu. Na okamžik zahlédli kapitána Flinta se saněmi a velkou bednou. Ubíral se stále na sever. Obrátili se k jihu a dospěli k Framu právě včas, aby vrátili Dorotku a Dicka, kteří nalezli Fram prázdný a zamčený, a proto šli ke břehu, neboť se domnívali, že snad si zmýlili signál a že všichni jsou v iglu. „Kde je kapitán Flint?" ptala se Dorotka. „Někde v Arktidě," odvětila Peggy. „Vrátí se po obědě." „Má někdo z vás nějaký plán?" ptal se Jan. „Půjdeme dnes brzy domů," řekl Dick, který chtěl odpoledne strávit s Eskymáky. Pan Dixon mu slíbil, že zkusí upevnit vpředu na saních stěžeň, a paní Dixonová, která to odkládala den za dnem, povídala, bude-li Dick doma a ukáže jí, co vlastně chce, že mu dodělá plachtu. „Proč chcete jít brzy domů?" ptala se Peggy. „Co budete dělat?" volal Roger. Dick tonul v rozpacích. Umínil si, že o tom neřekne ostatním nic, dokud se nep řesvědčí, jak se plachta osvědčí. „Má nějakou práci," řekla Dorotka. „Tajemství?" ptala se Titty. „Je to na výpravu," pravil Dick. Potom už je nikdo nezdržoval. Konečně v takovýchto případech č ím více tajemství, tím lépe. Proto bylo do denního programu zařazeno cvičení na bruslích. I rozjeli se všichni plnou rychlostí přímo po jezeře, minuli Špicberky a Podkoví mys, kde vyčnívalo ostré skalisko, na němž kdysi ztroskotala Vlaštovka, vrátili se k ostrovu Kormoránů, přejeli záliv Žraloků a dospěli k Dixonovu přístavišti. Tam se rozdělili. Dick a Dorotka se vydali po poli ke statku, kdežto zbytek výpravy spěchal k Framu na oběd.

Odpoledne Roger, který m ěl právě hlídku na palubě, uzřel kapitána Flinta, jenž se unaveně vracel na bruslích. „Už je tu!" volal do kajuty. „A ta bedna zmizela." „Nevyzvídejte na něm, kde byl," nařizovala Peggy. Hleděli se zájmem na prázdné saně i na kapitána Flinta, který byl uhřátý i špinavý, avšak jedinou otázku, která mu byla dána, vyslovila Zuzka po deseti minutách, když všichni seděli v kajutě kolem stolu. Otázka zněla: „Kolik kostek cukru si přejete do čaje?"

„Na mou v ěru," odpověděl kapitán Flint, „mám takovou žízeň, že bych jej snad vypil se čtyřiceti anebo docela hořký. Dej mi tři pro štěstí."

Avšak zdálo se tém ěř, jako by si toho dne kapitán Flint přál, aby se ho ptali. Poprosil o trochu vody, aby si mohl umýt ruce, držel je černé a umazané a ptal se: „Co myslíte, proč je mám tak špinavé?" Zuzka na ně pohlédla a řekla: „Rozdělával jste oheň." „Zuzko," odpověděl, „ty bys mohla dělat Sherlocka Holmesa. Ano, právě to jsem dělal. A ještě něco. Vymetal jsem komín, který byl přímo ucpán kavčími hnízdy." Všichni na něho zírali udiveně. „Vy mi nevěříte," pravil, „ale je to pravda. A teď myslím, že je všecko připraveno a že se mohu těšit na prázdniny. Když jsem se vracel, protože jezero zamrzlo, netušil jsem, jaká lopota měčeká. Haló, co je s Dickem a Dorotkou?" „Dělají něco doma," odpověděl Jan. „Připravují něco," dodala Peggy. „Přijdou zítra určitě k Framu nebo tam musím dnes večer zajít?" „Vyvěsíme-li značku, přijdou určitě." „Dobře. Vyvěste ji," řekl kapitán Flint, a když dopil třetí nebo č tvrtý šálek čaje, vysvětlil proč. „Zítra dostane Nancy svobodu," oznámil. „Smí zase do světa." „Třitisíckrát sláva!" vzkřikl Jenda a všichni vyskočili a jásali. „Okamžik," žádal kapitán Flint. „Ticho všichni!" nařídila Peggy. „Rogere, nedělej hlouposti." „Nevíme ještě, kdy to zítra bude. Napřed bude provedena desinfekce, vykuřování a všechno ostatní. Řekla, že to nejdříve bude hotovo v poledne. Doktor tam zajede hned ráno. Jakmile se doví Nancy jistotu, vytáhne vlajku na mysu. Bude-li bílá, bude to znamenat, že dostane dovolení přijít až příštího dne. Bude-li červená, bude to znamení, že smí přijít sem na oběd a zůstat tu odpoledne. Budeme obědvat trochu později, neboť Nancy — ať je, jak chce — může startovat teprve ve dvanáct nebo v půl jedné. Potom všecko ujednáme na poradě a pozítří, bude-li slušné počasí, vyrazíme k pólu." * Byl to pěkný a promyšlený plán. Konečná porada měla určit podrobnosti a potom, příštího dne, se měli vydat na pochod k severnímu cípu jezera a objevit pól. Kdyby se to bylo zdařilo, bylo by toto zvláštní objevení severního pólu bývalo nejúspěšnější arktickou výpravou v dějinách. Avšak plánovali trochu příliš mnoho. .

P říštího jitra Peggy a Vlaštovky vytáhly značku „Přijďte k Framu". Potom spěchaly po poli nad Holly Howem a viděly dalekohledem, jak právě stoupá velká červená vlajka na stožár na Beckfootském mysu. Radovaly se, že kapitán Nancy je zase volná a připojí se k nim toho dne při poradě. Nikdo z nich nevěděl, že téměř před měsícem si Dick zapsal pečlivě do zápisníku (Nancy se mu přitom

dívala přes rameno): „Vlajka v Beckfootu = cesta k severnímu pólu." Kapitola XXIV
ČERVENÁ VLAJKA

Snídan ě byla toho jitra pozdě, protože paní Dixonová vypravovala také muže, který ji měl dovézt v mlékařském vozíku do Ria, aby si obstarala týdenní nákupy. Pan Dixon něco dělal se Silasem v kravíně, až paní Dixonová prohlásila, že se její muž hodí ještě tak k tomu, aby chodil plašit vrabce, ale jinak není k ničemu. Všecko bylo opožděno. Mnohem později než jindy si Dick zapjal krátký kabát, zastrčil dalekohled do vnější kapsy a vydal se na konec ke staré stodole. „Než se vrátíš, budu připravena," volala za ním Dorotka. Protože Dick vyšel z teplé kuchyně, bylo mu zima. Sebral cestou
nahoru hrst sn ěhu a třel si nos, kdyby mu snad namrzl. Zdálo se, že je důkladně chladno, avšak Dick nebyl s počasím zcela spokojen. Včera večer, když se pokoušeli upevnit podklad pro stěžeň, řekl mu pan Dixon, aby užil saní, dokud může, protože mráz se chýlí ke konci.
Dnes ráno, a čkoli vysoké hory na severu se třpytily v sluneční záři, na jihu byly mraky. Dickovi se to nelíbilo a divil se už po sté, jak Dixonovi vydrží bez tlakoměru. Vždyť i ve škole ho měli v hale. Tam se na něj Dick nedíval tak často jako doma, avšak obyčejně přece aspoň pohlédl, zdali stoupá nebo klesá.
A práv ě teď na počasí opravdu záleželo. Bylo by hrozné, kdyby se počasí zhoršilo, právě když si nejvíce přejí tuhý mráz a jasnou oblohu.
Vystoupil ke stodole a pohlédl k Holly Howu. Na štít ě domu visela značka, táž jako včera, čtverec nad jižním směrem: „Přijďte k Framu." Podíval se na svou vlastní značku, která visela na zdi stodoly. Nebylo třeba ji vyměňovat. Včera večer byl příliš zaměstnán stěžněm a plachtou, takže nemohl jít k hvězdárně, a značka, kterou tam vytáhl minulého dne, visela dosud.
Jako oby čejně jen na okamžik vyběhl po kamenných schodech na půdu a pohlédl velkým oknem na jezírko a potom do dáli vlevo na nádherný obraz vysokých hor na konci zamrzlého jezera. Tam byly ostrovy Ria a za nimi na druhé straně jezera se skrývalo ústí řeky Amazonky a Beckfoot, kde hrdinný kapitán Nancy prožila mnoho dní s příušnicemi na lůžku. Náhle se zarazil. Kde byl malý vlajkový stožár, který mu kapitán Nancy ukázala tehdy, když nakreslila do jeho zápisníku semaforové značky, zatím co ostatní bruslili na jezírku? A co byla ta temná skvrna, která se na mysu odrážela od sněhu? Ta tam přece nikdy nebývala!
Vytáhl dalekohled. Ruce se mu p řitom třásly. Nebylo to chladem, neboť se zahřál cestou do kopce. Nařídil dalekohled na mys a našel onu skvrnu. Ano, není pochyby. Na malém stožáru vlála v lehkém větru ohromná červená vlajka, příliš velká na tak malý stožár. Kapitán Nancy konečně signalisovala.
V ěděl okamžitě, co signál znamená, přece však vyňal zápisník, " aby to viděl černé na bílém. A tam na dolním okraji stránky četl: Vlajka v Beckfootu = cesta k severnímu pólu. „Start k pólu! Dnes. Ted!" Znamená to, že je Nancy volná a že půjde také, anebo to znamená, že myslí, že se počasí změní a že nemají déle čekat? Ty mraky vypadají hrozivě.
Podíval se znovu k Holly Howu. Ta zna čka „Přijďte k Framu" tam visí asi od včerejška, jako visela jeho. Pravděpodobně si myslili, že na ničem jiném nezáleží, když spatřili vlajku v Beckfootu. Snad již vyrazili. Anebo počkají?
Jaká smůla, že právě dnes přišel k hvězdárně později než jindy. Bohudíky, že jsou připraveni. Stěžeň a plachta čekají a směr větru je příznivý. Ted — ať ti druzí jsou jakkoli nedbalí — on změní signál, aby ukázal, že viděl a porozuměl. Nebylo třeba, aby se díval do zápisníku, avšak udělal to přece, z obavy, aby neprovedl nějakou chybu. Vzpomněl si, jak Janřekl, že trojúhelník obrácený vrcholem nahoru znamená, že od severu přichází bouře a že je tedy správné použít ho jako signálu „Severní pól".
Ano, zde to je: severní sm ěr nad diamantem: „Přijďte k severnímu pólu."
Horempádem seb ěhl po schodech, stáhl značku, vyměnil ji za ' severní směr nad diamantem a znovu ji vytáhl. Pohlédl k Holly Howu a uzřel Titty a Rogera. Ujížděli s větrem na saních po poli pod statkem. Snad přece ještě není tak pozdě a chytí je. Ještě jednou se podíval dalekohledem za Rio přes jezero k Beckfootskému mysu. Ano, vlála tamčervená vlajka. Pochod k pólu začal.
Vecpal dalekohled do kapsy a b ěžel, jak nejrychleji mohl bez nebezpečí, že se převalí na kluzké cestě, po svahu s kopce, přes silnici a do dvora statku. Mlékařský vůz, který tam dříve stál, již odjel. Dixonovi byli již na cestě k Riu. Dorotka připravila saně u kuchyňských dveří. Právě přicházela s batohem.

„Dot," křičel, „jsou pryč! Dneska jdeme!" „Cože?" „Vyrazili k pólu. Rychle. Kapitán Nancy vyvěsila ohromnou vlajku na Beckfootském mysu. Řekla, to že bude signál." Ukázal jí záznam ve svém zápisníku. „Dnes?" zvolala Dorotka. „Zrovna v den, kdy jsme se tak opozdili," povídal Dick. „Ale také oni se teprve vydali na pochod. Viděl jsem Titty a Rogera, sjížděli na sáňkách po poli. Rychle. Přines naše medvědí kůže a ostatní výzbroj. Já zatím připravím stěžeň a plachtu. Ach ano, budeme potřebovat taky naši vlajku."
Dorotka nemarnila čas otázkami. Vřítila se do domu a vrátila se s ovčími kůžemi na saně a s dvěma páry rukavic z králičích kožišin. Kožišinové čapky již měli natažené na hlavách. Dick spěchal po schodech pro hvězdářskou knihu. „Vždyť ji nepotřebuješ," namítla Dorotka. „Potřebuji. Budeme se třebas vracet, až budou hvězdy svítit. Ach,
svítilnu si také musíme vzít. Kde je Silas?" „Někam odešel." „Nu, nebude se zlobit. A já vím, jak se do ní nalévá petrolej." Vzal svítilnu, s níž chodívali večer k hvězdárně, odšrouboval víčko po straně a nalil do ní petrolej z velké baňky, která stála na podstavci v kolně. „Což jídlo?" optal se, když se vracel se svítilnou. „Máme dnes hovězí závitky místo obložených chlebíčků." „Dobře. To nám stačí. A k pití?" „Láhev mléka. Paní Dixonová myslila, že Zuzka uvaří čaj jako
oby čejně. Snad bychom si měli vzít kotlík a čaj..." „To necháme," odvětil Dick, „záleží na každé minutě." „Počkají na nás," povídala Dorotka. „Proč by to dělali? Když o tom posledně mluvili, řekli, že
p ůjdeme v samostatných oddílech." „Ale nenajdeme-li pól?" namítla Dorotka. „S ostatními půjde Peggy. Ví, jak pól vypadá. My jej můžeme vůbec minout, když je neuvidíme."
„Posp ěšme si tedy," pobízel Dick a připravoval lana. „Čím rychleji pojedeme, tím spíše je chytneme."
V n ěkolika minutách byly saně naloženy. Malá žlutá karanténní vlajka byla přivázána k hůlce, neboť jí používali, když se cvičili v signalisování. Dick ji nyní přivázal na vrchol stěžně, udělal to dost pevně, ale takovým způsobem, který by žádný námořník neschválil. Ovčími kůžemi přikryli batohy a velké klubko šňůry na prádlo, kterou jim dala paní Dixonová místo alpského lana. Docela navrch přivázali stěžeň a plachtu.
„Jejich st ěžeň a plachta jsou asi hezčí,"řekla Dorotka. „Musíme přivázat také svítilnu," pravil Dick. „Silas tu bude co nevidět," poznamenala Dorotka. „Bude lépe, když počkáme a dáme mu sbohem. Víš, když jdeme k severnímu pólu to není, jako když jdeme do iglu nebo k Framu."
„Mineme je úpln ě, nevyrazíme-li hned," namítl Dick a vytáhl saně ze dvora na pole. „Nechceš přece, abychom je potkali, až se budou vracet, abychom ani severní pól neviděli."
Dorotka, sedíc v čele naložených saní, pohlížela přes rameno. Doufala, že se Silas objeví v poslední minutě. Ale Dick vzkřikl: „Všichni na palubu!" po námořnickém způsobu, kterého užívali při sáňkování Titty a Roger, odrazil saně, usedl na ně vzadu a dotekem nohy tu na té straně, tu na oné je řídil, jak sviš těly po sněhu a na led na stezku vysekanou v rákosí. Saně letěly po ledě k ostrovu tak daleko, že polárníci mohli dosáhnout rekordu s tím zatížením, které měli. Dnes však bylo třeba myslit na jiné věci. „Zabrzdi! Zabrzdi!" křičel Dick a opřel se pevně oběma nohama. „Není třeba, abychom jeli příliš daleko."
Dorotka také zabrzdila. San ě se zastavily. Dick a Dorotka vytáhli brusle, ukryté pod ovčími kůžemi, a v příštím okamžiku arktičtí badatelé a zároveň jejich vlastní psí spřežení se vydali k dalekému severu, pevně se odrážejíce bruslemi od ledu.
„Nepojedeme p říliš rychle," řekl Dick. „Máme před sebou ohromnou cestu. Musíme pokračovat takovým tempem, o němž víme, že je vydržíme pořád. Nakonec je přece dostihneme. Nemohou jet rychleji než Roger." „Nepoužijeme plachty?"
„Ne, dokud vítr nezesílí," odv ětil Dick, pohlédnuv přes rameno na mračna na jihu. „Vane správným směrem, ale je slabý. Není silnější než tehdy, kdy nepohnul beckfootskými saněmi." „Kdyby tak zafoukal!" přála si Dorotka. Netoužila po plachtění, avšak domnívala se, že ostatní již jsou daleko na cestě, a v duchu si již malovala obraz jejich příchodu na vzdálený sever. Tu plachtí po ledě Vlaštovka a Peggy s velkými beckfootskými saněmi, na stěžni se třepotá vlajka. A tam, trochu později, avšak rychle za nimi se blíží sáňky s plachtou ze starého plátna. Také jejich vlajka se míhá. Přála si, aby ti druzí uviděli, co Dick dokázal.

„Co je to tam v dáli na led ě?" ptali by se. „Plachta. Saně. Dick a Dorotka mají konečně plachetní saně!"
A potom by malé san ě zastavily vedle velkých, badatelé by seskočili, dupali by na led prokřehlýma nohama a potřásali by si rukama v kožešinových palčácích a společně by vykonali poslední úsek cesty k pólu. Byla by hrozná škoda, kdyby ti druzí byli už příliš napřed.
Fram ležel v ledu a vypadal opuštěný, když míjeli záliv Houseboatu. Obyčejně u něho stály aspoň jedny saně a jeden nebo dva badatelé pobíhali po zadní palubě. Dnes nebylo vidět živé duše. Ani saně tam nebyly. Z komína na střeše kajuty nevystupoval kouř a žebřík nevisel na obvyklém místě. „Kapitán Flint šel také,"řekla Dorotka. „Zavřel dnes Fram." „On a Nancy pojedou spolu," odvětil Dick, „dovolí-li jí doktor." V několika minutách minuli severní výběžek zálivu a obytná loď jim zmizela z dohledu. Nespatřili hustý oblak kouře, který se vyvalil z komína, když Zuzka přihodila uhlí do kamen, která téměř vyhasla, protože kapitán Flint myslil na něco jiného. Nevěděli, že kapitán Flint teprve před půl hodinou přenesl žebřík na lodní bok, který byl blíže břehu, aby nebyl tolik na očích zvědavým tuleňům na jezeru. Nemohli uhodnout, že dvoje saně ležely vedle žebříku, skryty za lodí.
Bruslili dál, minuli Darien s temnými borovicemi na jeho skalnatém útesu a dychtivě zahnuli okolo něho do zálivu Holly Howu. Doufali, že přece jen beckfootské saně a pět badatelů
bude tam na n ěčekat. Záliv byl opuštěný. Jen uprostřed dva tuleni prováděli na ledě figury, jako by na ničem jiném na světě nezáleželo. „Jeli rovnou dál," řekl Dick. „Přesvědčíme se," navrhla Dorotka. „Třebas jsou dosud na statku.
A i kdyby byli odjeli, možná, že nám nechali zprávu." „Ano," souhlasil Dick. „Zajeď se saněmi pomalu do zálivu, já se
pustím nap řed, doběhnu do statku a vyzkoumám to." Odjel jako vítr, tak rychle, že i bruslaři, kteří cvičili figury, se otočili a pozorovali ho. On však o tom neměl ani tušení. Ze všech sil se hnal k přístavní hrázi, projel rákosím ke břehu, sundal brusle a utíkal po poli do kopce. Bylo marné snažit se vyčíst ze stop, co ti druzí dělali, protože tam bylo stop příliš mnoho. Lapaje po dechu, vstoupil do statku a otevřel dveře kuchyně.
„O je, p řišel jsi pozdě," povídala paní Jacksonová. „Dneska měli zvlášť naspěch. Po snídani šli na kopec a vrátili se se zprávou, že slečna Nancy signalisovat z Beckfootu. Vyvěsila prý tam vlajku. Tak si sbalili svých pět švestek a zmizeli jako pára, tak rychle jako nikdy jindy." „Myslel jsem si to," řekl Dick, těžce oddychuje. „Děkuji pěkně." Opustil statek a úprkem se vracel k jezeru. „Paní Jacksonová povídala, že vyrazili, jakmile uzřeli signál," hlásil.
„Kupředu, Dot. To je jedno. Peggy řekla, že nemůžeme pól minout. Ostatně vztyčí tam vlajku, jakmile tam dojdou, a my ji uvidíme." „Nemohou být o tolik napřed, když jsi viděl Titty a Rogera." Vyjeli znovu — levá, pravá, levá, pravá — ze zálivu Holly Howu, mezi Dlouhým ostrovem a pevninou, minuli loděnice a potom bruslili přes jezero u bóje pro parníky a podél skalisek zvaných Slepice a Kuřata.
V zálivu Rio byly toho dne ještě větší davy lidí než jindy. Vypadalo to, jako by se všichni báli změny počasí a využívali ledu do posledka. Půl tuctu gramofonů hrálo současně různé písně. Dick a Dorotka museli zvolnit jízdu, aby se nesrazili s tuleni. Dvakrát nebo třikrát se jim zdálo, že zahlédli kožišinové čapky badatelů, ale po každé jim něco zakrylo výhled — skupina hokejistů nebo nenadálý shluk bruslařů.
„Na tom nesejde," upokojoval se Dick. „Víme, kam jet. A můžeme je uvidět, až se vymotáme z tohohle mraveniště."
Jakýsi muž si z řídil stánek s kávou na saních a tahal je od jedné skupiny bruslařů ke druhé. Dick a Dorotka ho míjeli tak blízko, že viděli šálky horké kávy a malé paštiky, z nichž se ještě kouřilo. „Co abychom si něco koupili?" ptal se Dick. „Kávu ne," odpověděla Dorotka. „Ne," souhlasil Dick. „Trvá to dlouho, než se vypije, Je-li opravdu horká. A museli bychomčekat, abychom vrátili šálky. Což paštiky? Bude dobře, ušetříme-li své zásoby, jak možno nejdéle." „Koupím dvě," rozhodla se Dorotka. „Vezmi můj provaz." Může trvat dlouho, než se budou moci zastavit, aby poobědvali. Horké paštiky mohou sníst bez zastavení. Dorotka měla v kapse kabátu peněženku a v ní sixpence a několik mědáků. Rozjela se k prodavači. „Horké masité paštiky, kus po dvou pencích!" vyvolával muž. Koupila dvě. „Dnes je pravý den na horké paštiky, slečno," povídal muž. „Co prodáváte, když je horko?" ptala se Dorotka. „Zmrzlinu,"

odvětil muž. „Pravý opak." „Ano," řekl muž. „A místo kávy limonádu. V létě najdete můj
stánek u p řístaviště parníku." Dick jel se saněmi stále kupředu, ale Dorotka ho lehce dostihla a
ujala se op ět postraňku. Bruslili a pojídali horké paštiky. „Docela dobré," pochválil Dick. „Ano," kývla Dorotka. Vzpomínala, jak Titty, pohlížejíc na neklidné davy bruslařů, pravila: „Můžeme je považovat za tuleně." Ale od tuleňů nemůžete kupovat horké masité paštiky. Proto Dorotka přemýšlela raději o bruslařích jako o lidských bytostech, jichž jsou tu veliké, převeliké zástupy, kteří však myslí jen na svoje záležitosti a vůbec netuší, že ona a Dick jsoučleny severní polární výpravy, že vezou na saních medvědí kůže, že mají svítilnu a alpské lano a hovězí závitky a všecko ostatní, čeho je třeba. Byla by ráda věděla, co by si myslili o hlavní výpravě s pěti psy a s velkými saněmi. Měla téměř na jazyku, že se zeptá prodavače kávy, neviděl-li první oddíl, ale — jestliže ho ti druzí považují za tuleně — nebylo by snad správné klást mu takové otázky.
Vypletli se z davu a octli se t ěsně u ostrůvku, kde zanechali zprávu, že tam stanuli „nejdále na sever".
„Snad nám tu nechali vzkaz," řekla Dorotka. Soudila, že také Dick myslí na listinu v láhvi od zázvorové limonády, když se ostrov stále blížil.
„Sta čí minuta, abychom se podívali," pravil Dick, „a bud jak bud, musíme tu nechat zprávu, že jsme tu byli."
Zastavili se na okamžik. San ě nechali na ledě a namáhavě, protože měli brusle, klopýtali přes vřes, sníh a skály k hromádce kamení, v níž byla ukryta láhev. Dick otevřel skrýš a vyňal láhev.
„Št ěstí, že je zátka volná," pravil a za okamžik vytahoval papír úzkým hrdlem. Byli zklamáni. „Zapomněli na to," řekl. „Měli asi hrozně naspěch." „Třebas tu byla spousta Eskymáků a oni jim nechtěli ukazovat
skrýš, aby se do ní nevloudili po jejich odchodu," mínila Dorotka. Pohlédla na papír. Nebylo na něm připsáno nic nového. Byl tam jen původní záznam. Dostihli jsme tohoto stupn ě severní šířky dne 28. ledna. SEVERNÍ POLÁRNÍ VÝPRAVA. Vlaštovky a Amazonky, Dick a Dorotka.
„Co my napíšeme?" ptala se Dorotka. „Minuli jsme ostrov Ukryté zprávy cestou na sever dne 10.
února." „Nic jiného?" pravila Dorotka lítostivě. „Což kdybychom se už nikdy nevrátili?" Dick na ni udiveně pohlédl. Ta Dorotka má zvláštní nápady! Dorotka napsala krátký, prostý záznam a oba se podepsali velkým D. Dick stočil papír, strčil jej do láhve od zázvorové limonády, zazátkoval ji a ukryl ji znovu mezi kameny.
„Až se budeme vracet, řekneme jim, aby se na to podívali," pravila Dorotka.
„Pojďme," pobídl Dick, „ztratili jsme zase minutu nebo dvě." Dobelhali se na led, zapřáhli se do saní a opět ujížděli — levá,
pravá, levá, pravá, jako p ředtím. Nyní ležela před nimi celá Arktida, zamrzlá, bez ostrovů. Prohánělo se tam méně bruslařů, dosud však jich bylo tolik, že Dick a Dorotka nemohli prožívat opravdovou arktickou samotu. Snad přece jenom měla Titty pravdu, myslila si Dorotka, když je považovala za tuleně. Ale kde byla Titty a ostatní?
Nad jezerem vystupovaly vysoké hory, jejich svahy jasn ě zářily. Úžlabiny, v nichž se slunce neodráželo od sněhu, tvořily modré stíny. Dick a Dorotka upírali zraky do dálky, pátrali tu i tam od jednoho břehu jezera k druhému i daleko dopředu až pod hory. Hledali saně s pěti psy nebo plachetní saně se stěžněm a se žlutou vlajkou, jakou měli i oni u stožárové čnělky, nebo dvoje saně jedoucí společně. Ale ať se dívali, jak mohli, nespatřili na rozlehlé ledové ploše ani stopy po hlavním oddílu výpravy.
Na Beckfootském mysu na vzdálen ějším břehu jezera dosud vlála Nancyina červená vlajka.
„Kdybychom se jenom nebyli dnes ráno opozdili," litoval Dick, „a kdybych byl viděl Nancyin signál včas. Jsou už asi na konci jezera."
„M ěli by tam být první," odpověděla Dorotka, „když je s nimi Peggy, která ví, kde to je. Ráda bych věděla, zdali kapitán Nancy šla také. Ona a kapitán Flint by mohli být již u pólu. Ale to je konečně jedno, jen když tam dojedem, než se budou vracet."
„Te ď fouká silnější vítr," upozornil Dick. „Neměli bychom zkusit plachtu?" Dorotka nem ěla chuť se zastavovat. Dokud jeli na bruslích, neztráceli čas.

Zastaví-li se, aby vytáhli plachtu, budou ji muset za chvíli možná zase spouštět. Bylo by ji potěšilo, kdyby byl Dick přijel za ostatními na saních s plachtou a kdyby to oni viděli. Nyní, když ostatní byli tak daleko vpředu, záleželo hlavně na tom: jet za nimi co nejrychleji. Ovšem, nebylo pochyby o tom, že vanul trochu silnější vítr než v několika posledních dnech. „Jsem jist, že je vítr dost silný," řekl Dick po nějaké době stálé jízdy. To již byl Beckfoot daleko za nimi a octli se na té části jezera, kterou viděli jen z Grónského pohoří. „Jen se ohlédni, Dot. Přijde ještě silnější vítr. Jan by to potvrdil. Podívej se na ten mrak." Dorotka pohlédla přes rameno. Bylo zřejmé, že se něco blíží. Nad vrcholky hor visel hustý šedý mrak a táhl se mezi nimi od jednoho břehu k druhému na jižním cípu jezera. Bylo to jako dva různé světy: před nimi zářilo slunce a odráželo se od svahů zasněžených hor, za nimi jako by nad jezerem visela jemná šedá záclona. I na této druhé straně byly ostrovy a vrcholky hor, avšak za nimi jen šedá stěna. „To bude asi sníh," hádala Dorotka. „Vítr také," odvětil Dick. „Je to cítit. Pojď, vytáhneme tu plachtu hned. Nač bychom se byli jinak trápili se stěžněm a se vším? Pojedeme dvakrát rychleji. Vzpomeň si, jak jejich saně letěly, když byl vítr."
„Nu dobře, nestačí-li vítr," pravila Dorotka, „spustíme zas hned plachtu a pojedeme dál jako psi." „Ano. Vpravo, vlevo vytočit a zabrzdit, teď!" Přestali bruslit. Saně projely mezi nimi a zastavily se. „Tak do toho!" zvolal Dick a rychle odvazoval plachtu a stěžeň. „To je štěstí, že jsme jeli tak rychle a zahřáli jsme si ruce; byla by to ošklivá práce, kdyby byly zmrzlé." Stáhl si velké kožišinové rukavice.
Pokoušel se postavit stěžeň, brzo však poznal, že s ním nic nesvede, dokud má brusle na nohou. Usedl na saně a v okamžiku brusle sundal. „Musíš je zase přišroubovat," povídala Dorotka. „Pojedou-li saně s plachtou, nebude to třeba," odpověděl Dick. „A
měly by jet." Vítr sílil. Dorotka poklekla na saně, aby Dickovi pomohla. Dick vzal stěžeň a zarazil jej do otvoru, který připravili Dixon a Silas. Na obou stranách upevnil stěžňové zápory a potom zápolil s plachtou, která se prudce zmítala kolem něho, když se ji snažil vytáhnout na stěžeň.
„Ted nemůžešříci, že je slabý vítr," volal, těžce oddychuje. „Dot, sedni si teď na všechny ty věci a táhni za tohle lano."
Dorotka usedla ke stěžni a táhla za lano, které předtím držela. Na štěstí vítr na chvilku ustal a Dick zatím zdvihl plachtu k velkému kroužku od záclony, upevněnému na vrcholu stěžně.
Nyní už měl vyhráno. Ráhno, které se snažilo tlouci ho do hlavy, konečně se uklidnilo, a plachta, která se snažila otočit se kolem něho, visela zcela pokojně. „Hleď," upozorňovala Dorotka, „všichni opouštějí led." Avšak Dick neviděl bruslaře spěchající ke břehu. Co mu bylo po tom, že každým okamžikem ubývalo na jezeře lidí? On myslil jenom na svou plachtu. Ted má příležitost! Upevnil lana od konců ráhna, jak to viděl na obrázcích Nansenových. Všecko bylo připraveno. Leč vítr úplně ustal. Dick pohlédl zpátky. Dělal to všecko nadarmo? Šedá clona oblaku byla teď mnohem blíže. Ostrovy u Ria už
nebyly jasné a ozářené sluncem, ale zamžené, jako za závojem. „Je to sníh," zvolala Dorotka. „A zde přichází vítr," vykřikl Dick. „Ted!" Nařídil saně přímo po jezeře. Vítr náhle naplnil plachtu a vzdul ji jako balon. Nic se nestalo.
Dick odrazil saně. Plachta se znovu zatřepala a mrtvě klesla. Za okamžik se napjala s ostrým tlesknutím. Dick právě zastrkával brusle pod ovčí kůže. Ucítil, že se saně pohnuly. „Jedou! Jedou!" Saně se vzdalovaly od něho. Rychleji. Rychleji. Vítr zesílil. Dickovi uklouzly nohy. Jedna rukavice se skutálela se saní a zůstala za nimi. „Zastav! Zastav!" křičela Dorotka. Nastal zoufalý okamžik. Dorotka ho uchopila za rameno. Dick se vytahoval na saně, nejprve se přitiskl na ovčí kůže bradou, potom žaludkem. Rukavice byla ztracena. Nemohli si pomoci. Zajistil druhou. Modrošedý led ubíhal kolem nich rychleji a rychleji. „Kupředu, Dot!" volal Dick. „Jedeme." A v té chvíli na ně dopadly první sněhové vločky. Zmizely šedé strašidelné drobné postavy bruslařů ujíždějících k pobřeží. Nebylo vidět hory na březích jezera. Tentam byl Beckfootský mys. Daleko nad jezerem ostrůvek slunečního jasu ozařoval vrcholky zasněžených hor. Za vteřinu i to zmizelo. Dick a Dorotka na saních, se vzdutou plachtou v čele a malou žlutou karanténní vlajkou třepetající se přímo před stěžňovou čnělkou, byli sami v hustém mraku vířícího letícího sněhu. Neviděli nic kromě sněhových vloček a několika metrů sněhu klouzajícího pod nimi. Se sněhem přišel velký vítr a hnal je po jezeře jako suchý list. „Kde jsme teď?" ptala se Dorotka. „Věděl jsem, že

se plachta osvědčí, bude-li vítr," pravil Dick.

„Jedou! Jedou!" „Ale kde jsme?" opakovala Dorotka. „Jen do toho!" volal Dick. „Přitiskni se na saně, jak můžeš nejvíce. Nevěřím, že Janovy saně jely někdy rychleji. Jen poslouchej!" A sáňky se s lomozem řítily po ledě a letěly v bouři k severu.

Kapitola XXV
PORADA NA FRAMU

„Ach ti lenoši!" zlobila se Peggy na Dicka a Dorotku. Potom si vzpomněla, co by asi řekla kapitán Nancy, a dodala: „Měli by být podvlečeni pod lodní kýl a pověšeni na ráhno. Přijdou pozdě na poradu." „Ale oni nevědí, že je porada," řekla Titty. „Jste jisti, že jste vyvěsili správnou značku?" ptal se kapitán Flint. „Ó ano," odpověděl Jan. „Připravovali něco pro výpravu," připomněla Zuzka ostatním.
„Snad to v čera nedodělali." „Někdo by tam měl dojít a popohnat je," navrhovala Peggy. „Dejme jim ještě půl hodiny," doporučoval kapitán Flint. „Nancy tu nebude dřív než v jednu hodinu. Dovolí jí odejít z Beckfootu až po dvanácté. Vsadil bych se, že tam dělají náramnou desinfekci a že Nancy bude vonět jako apatyka." Roger odešel na palubu, aby dával pozor, nejdou-li již, avšak bylo mu chladno, proto se vrátil do kajuty a znovu se kochal pohledem na stůl s hromadou pomerančů a sčokoládou a velkým dortem. Na dortu byla bílá poleva, dokonalé sněžné pole, na němž se osm malých Eskymáků s trojími saněmi kupilo kolem vysoké svíčky, představující severní pól.
Kapitán Flint cht ěl uspořádat hostinu na počest Nancyina návratu. Peggy a Titty loupaly brambory. Zuzku zlobil vařič, Kapitán Flint jí ukazoval, jak se rozšroubuje pumpa a jak se připevní nový píst na nořidlo, to je na tu část vařiče, kterou se pumpuje z nádrže petrolej. Jan si prohlížel knihu Severní pól, kterou napsal badatel Peary; doufal, že v ní najde něco užitečného pro zítřejší cestu.
Uplynula p ůlhodina, uplynula druhá i třetí. Zprvu se zdálo, že Dickovo a Dorotčino zpoždění nebude vadit, protože porada měla začít až po Nancyině příchodu. Avšak jak ručičky na hodinách v kajutě zvolna kroužily, stávala se celá věc vážnější.
„Poslyš, Jeníku," řekl konečně kapitán Flint, když viděl, že se kuchařky chystají dát švestkový puding na největší kastrol. „Poslyš, Jeníku, co abys doběhl k Dixonovům a popohnal ty dva? Nancy ještě nepřijde, ale my bychom nechtěli, aby tu byla dřív než oni. Myslil jsem, že jí půjdeme naproti. Měla najít celou výpravu shromážděnou a připravenou pozdravit ji." „Přivedu je jedna dvě," odpověděl Jan. Uchopil brusle a odešel.
Uplynulo deset minut, čtvrt hodiny a potom Titty, která oloupala svůj příděl brambor a naposledy prohlížela Nansenovu knihu Na daleký sever, poznala, že ani nemůže číst. „Je hrozná tma," pravila. „Už jsou tu!" zvolal v témž okamžiku Roger, neboť zaslechl, jak
kdosi hodil brusle na palubu a stoupal po žeb říku. Ale byl to Jan sám. „Nejsou na statku," oznamoval. Nevstoupil do kajuty. „Pojďte se
podívat na oblohu," řekl. „Proč? Co je s ní?" ptala se Peggy. „Jen se
podívejte!" opakoval Jan. Všichni se vyrojili ze dveří. V Janově hlase bylo
něco, co přimělo
i Zuzku, aby na okamžik opustila kucht ění. „Sníh," prohodil kapitán Flint po jediném pohledu na šedý mrak,
který se táhl p řes malý záliv a zachmuřil celou oblohu. „Hleďte, jak všichni berou nohy na ramena," volal Roger. Bruslaři u mysu Dlouhého ostrova, které viděli z Framu,
pospíchali k Riu. Ve chvilce nebyl na led ě téměř nikdo. „Už to začíná," pravil kapitán Flint. „Okamžik, dám stříšku na
komínovou rouru, aby nám neuhasl ohe ň." Prošel kajutou a po chvíli vylezl předním poklopem s černým kovovým kotoučem, který zadržuje sníh, aby nepadal do kamen. Upevnil stříšku na komín a potom obešel kajutu zvenčí, aby se dostal na záď. „Tamhle, kde jezero začíná, se čerti žení," povídal. „Co jsi říkal o
t ěch dvou?" „Nejsou na statku," opakoval Jan. „Nu, ať jsou kdekoli, doufám, že se schovají," odpověděl kapitán
Flint. „Halo, sněhová vločka," křičel Roger. „Spousta vloček!" dodala Titty.

Kapitán Flint vešel do kajuty a pohlédl na hodiny. „Nu, jedno je jisté," řekl. „Ta mela začala dřív, než Nancy vyšla z domu. Není ještě dvanáct hodin a ona má dost rozumu, aby se nevydávala do téhle činy. Ostatně matka ji nepustí."
První vlo čky se zdály neškodné, ale téměř dříve, než Roger měl čas zachytit jedinou do ruky, vzduch se jimi úplně zabělal a nesnášely se jako peří, ale byly hnány ze stran prudkým větrem. Sníh šlehal do palub, vnikal do všech skulin a vršil se u stěn kajuty. Dral se do Tittyiných vlasů i do Rogerova kabátu. Peggy potřásala hlavou, když ucítila, jak jí sníh roztál za krkem a jak jí voda z něho stéká po krku. Všichni se skláněli, aby vydrželi prudké nárazy větru.
„Tohle asi nep řestane," pravil kapitán Flint. „Dnes kapitána Nancy neuvidíme."
„Nebude porada!" zvolala Titty. „Nebude hostina!" dodal Roger. „Ó ano, hostinu si uspořádáme," odpověděl kapitán Flint, „a pro Nancy p řipravíme jinou." „Bude řádit jako tajfun, nebude-li moci dnes přijít," řekla Titty. „Nu, jen se na to podívej," vyzval ji kapitán Flint. „Nenanoste hromadu sněhu do kajuty," napomínala je Zuzka.
„Poj ď dovnitř, Rogere. Nejdřív setřepej sníh, jak nejvíc můžeš." V těch několika okamžicích utvořil sníh na kabátech a svetrech kruný ře. Roger zkusil odloupnout svůj najednou. „Ostrov není vidět," volal.
„Není vidět ani břehy zálivu," řekla Titty. „Je to horší než mlha," povídala Peggy. „Rychle," pobízela je Zuzka, „ať můžeme zavřít dveře." Bylo poledne, ale ona rozsvítila kajutní lampu a divoká vichřice ji znepokojovala i v kajut ě. „Doufám, že ti dva mají dost rozumu, aby se ukryli, než to přejde," pravil kapitán Flint, podupávaje nohama a stíraje si sníh s holé hlavy, když se naposled rozhlédl a vstoupil do kajuty. „Tohle může trvat hezkou chvilku. Nancy v Beckfootu bude dobře, ale o ty dva mám strach." „Jsou velmi rozvážní," řekla Titty. „Nu, doufám, že nejsou venku," povídal kapitán Flint. „Tohle je blizzard, sněhová bouře nebo něco moc podobného, a potrvá-li déle, budou cesty zaváty a nedá se nikam jít ani jet bez sněhového pluhu. Kdo byl na statku, Jeníku?"
„Paní Dixonová — zrovna se vrátila z Ria a povídala, že se připravovali k odchodu hned po snídani. Aspoň Dorotka byla připravena, Dick běžel ke staré stodole ..." Kapitán Flint se plácl do kolena. „Vidí od hvězdárny Beckfoot?" ptal se. „Mohli zahlédnout Nancyinu vlajku radosti?" „Snadno," odpověděl Jan. „Dick vždy používá dalekohledu." „Tak to bude," pravil kapitán Flint. „Uviděli signál nebohé Nancy a vydali se p římo tam, aby se dověděli, co chce." „Ano, to asi udělali," souhlasila Titty. „Tvoje maminka nebude příliš potěšena," povídal kapitán Flint Peggy, „ale snad je nechá aspoň běhat po zahradě nebo něco takového, než bude po desinfekci."
„Nancy bude mít ohromnou radost, že s nimi bude moci mluvit," řekla Peggy.
„Tak to bude," opakoval kapitán Flint. „Sedí klidn ě s Nancy v Beckfootu a vedou čilý rozhovor tak, že každých deset minut pronesou slovíčko. Neuvidíme nikoho z nich, dokud se bouře nepřežene, a proto uděláme nejlépe, dáme-li se do jídla. Přece kvůli nim neumřeme hladem."
„Porada se rozdvojila," řekla Peggy. „My jsme všichni zde a Nancy s Dickem a Dorotkou v Beckfootu. Řekne jim všecko, proto ty můžeš také prozradit všecko nám."
„Dejme se do jídla," navrhoval kapitán Flint. Byl mnohem šťastnější při myšlence, že ty dvě nepraktické děti, Dick a Dorotka, nejsou někde v nebezpečí, ale že sedí v Beckfootu, obědvají a baví se s Nancy.
Dort, pokrytý sn ěhem, s osmi badateli kolem cukrového pólu, byl tesklivou připomínkou, že se všecky plány nezdaří, jak byly zamýšleny. Leč Peggy a čtyři Vlaštovky usedly s kapitánem Flintem a přesvědčily se, že hostina nebyla zmařena. Ať venku zuřil blizzard, ať celý svět vířil a byl oslepen létajícím sněhem, v kajutě Framu plápolal oheň v kamnech. Studený krocan a vánoční švestkový puding, který kapitán Flint postavil na oheň v přídním podpalubí a který vítězoslavně přinesl hořící na míse, šálky horkého čaje a pomeranče a jemná vůně pečených kaštanů s vůní pudingu naladily všechny příjemně.
Bylo smutné, že tolik badatel ů chybělo, jednou stranou však bylo dobře, že ti dva dělali Nancy společníky, takže ji tolik nemrzí, že sněhová bouře zkazila její první volné půldne.
Konec konc ů nedalo se nic dělat. Zítra pojedou saně po ledě, na němž nebude lidské stopy. Zítra si budou jako badatelé neúnavně razit cestu k pólu. Zítra jako psi napnou statečně postraňky. Dnes ve vyhřátém a bezpečném Framu uprostřed

zuřící sněhové bouře seděli a hodovali a dělali plány nebo raději poslouchali, jaké plány připravila Nancy s kapitánem Flintem. Nebylo vážných nedorozumění. Pojedou trojí saně: velké beckfootské saně, řízené Peggy a Vlaštovkami, saně z Dixonova statku, řízené Dickem a Dorotkou a sáňky kapitána Flinta pod velením Nancyiným, s kapitánem Flintem jako pomocníkem.

Hlavní část hostiny byla skončena. Roger vysával šťávu z pomeranče a povídal: „Nancy bude mít nejsilnějšího psa." „Děkuji pěkně," řekl kapitán Flint. „Je to tak správné," pravil Jan. „Jen si vzpomeňte, jak dlouho jsme se cvi čili my." „A kdy dojedeme k pólu?" ptal se Roger. „To se dovíš, až tam budeš," odpověděl kapitán, „dojdeš-li tam . . . dojde-li tam vůbec někdo z nás . . . Bude-li takhle, nemůžeme se tam vydat," dodal, hledě z oken kajuty na bílý letící sníh.

Sn ěhová bouře zuřila celé odpoledne. Teprve když se začínalo šeřit a Zuzka již úzkostlivě pohlížela na hodiny, přestal padat sníh a vítr ochabl. Kapitán Flint vyšel na palubu, rozhlédl se a řekl, že bude nejlíp, využijí-li příležitosti a vrátí se nyní do Holly Howu. „Vítr vám zametl led," povídal, „ale na břehu budou hluboké závěje. Půjdu s vámi, abych viděl, jak se dostanete do kopce po poli. Potom se podívám do Beckfootu, abych potěšil nebohou Nancy a dovedl Dicka a Dorotku domů."

Led byl temný, protože se již še řilo. Sníh byl sfoukán divokým větrem. Avšak stromy na severním mysu u zálivu Houseboatu vypadaly, jako by se brodily sněhem. U skal Darienu se navršila veliká závěj, ale stezka vedoucí po poli od loděnice ke statku byla na štěstí chráněna a nebyla zaváta. Jen na vrchu museli trochu šlapat sněhem, aby se dostali k zahradní brance. Ve statku je očekávala rozpálená kamna, lampa již byla pro ně rozsvícena a voda na čaj se vařila.

„To byla bou ře!" volala paní Jacksonová. „Měli jste velké štěstí, že jste nebyli venku v nejhorším." „Nebyly tu ty dvě děti z Dixonova statku?" ptal se kapitán Flint. „Jenom ráno, pane Turnere," odpověděla paní Jacksonová. „Vůbec jsem je nespatřila od té chvíle, kdy ten chlapec strčil nos do dveří a hned zase zmizel, když jsem mu řekla, jaký poplach tu způsobila vlajka slečny Nancy."

„Neviděla jste, kam šel?" ptal se kapitán Flint. „Neviděla," zněla odpověď. „On jen vstrčil hlavu do dveří u kuchyně a byl tentam." „Budou ještě v Beckfootu," povídal kapitán Flint. „Dojdu tam hned." Nic ho nemohlo zdržet, nečekal ani na šálek čaje. Bez otálení opustil statek a sp ěchal k jezeru. Paní Jacksonová jim připravila důkladnou svačinu, která byla zároveň večeří. Ačkoli hodovali na Framu, měli všichni hlad, ale nejvíc hovořil Roger, Titty a Peggy. Jan a Zuzka zpozorovali, že kapitán Flint odkvapil téměř tak, jako by se zase počínal o Dicka a Dorotku bát. Což jestli Dick a Dorotka vůbec nejeli do Beckfootu?

A potom vzal Jan svítilnu a vyklouzl do tmy. Sv ěřil jen Zuzce, kam jde.

„S t ěmi dvěmačlověk nikdy neví, na čem je," povídal. „Mohli být celou tu dobu v iglu a dát se zavát nebo takového něco." „Vždyť se tam teď nedostaneš!"

„Dostanu," odpověděl Jan, „půjdu podél zdí, které ohraničují pozemky. A vezmu si dlouhou hůl, abych mohl zkoušet hloubku závějí." „Nemohl by s tebou jít také pan Jackson?" „Není doma, shledává ovce." „Vezmi mě s sebou." „Nezůstaneš-li u nich, abys je upokojila, vydají se Roger a Titty za námi. Vzpome ň si na tu noc na Framu." Zuzka váhala. Vzpomínka na tu noc nebyla příjemná. Jan odešel. Zuzka pozorovala svítilnu stoupající pevně po poli, ne po cestě, nýbrž těsně podle zdi. Pozorovala ji, jak se houpá a zdvíhá a mizí, když Jan přelezl přes zeď na silnici. Objevila se zase, když Jan přelezl zeď na druhé straně silnice. Ztratila se a znovu zazářila a šla zvolna po svahu vzhůru k lesu.

Zuzka vzdychla. Doufala, že Jan ví lépe než ona, co má d ělat. Avšak přála si, aby Dick a Dorotka měli lepší smysl pro poslouchání rozkazů a aby byli přišli k Framu. K čemu bylo signalisování, jestliže lidé nedělali, co jim bylo řečeno?

Vrátila se do statku a pomáhala Rogerovi a Titty, kteří mazali brusle a připravovali svou arktickou výstroj na ráno, kdežto Peggy dělala soupis věcí, které nesmějí zapomenout. Byl právě asi čas, aby mladší badatelé šli do postele, když se ozvalo dupání v p ředsíni a uslyšeli hlas kapitána Flinta. „Paní Jacksonová," povídal cestou, „nemohla byste mi půjčit svítilnu? Jdu k Dixonov ům a nerad bych sletěl po hlavě do závěje." Peggy a Roger vyběhli, aby ho vyzpovídali. „Kde jsou Dick a Dorotka?" volali. „Nenašel je,"řekla Titty. „V Beckfootu nebyli," odvětil kapitán Flint. „A co Nancy?"

ptala se dychtivě Peggy. „Té se daří dobře," pravil kapitán Flint. „Už se vzpamatovává z toho, že musela být celý den doma, kde se desinfikovalo, pálilo, vyhlazovalo. Kdybyste to viděli, řekli byste, že tamřádila tlupa pirátů."
„To je hloupé," volala paní Jacksonová, vracejíc se. „Nemohu tu svítilnu najít."

„Ach," řekla Zuzka, „Jan si ji vzal." Zarazila se, potom však si pomyslila, že už to nemůže uškodit, a pokračovala: „Šel se podívat do iglu, nejsou-li tam Dick a Dorotka." „Chlapík!" pochválil kapitán Flint. „A nás vůbec nevzal!" vykřikl Roger. „Zrádce!" dodala Peggy. „Máme ještě jednu svítilnu," pravila paní Jacksonová, „jen ji
trochu ot řu." „Na tom nezáleží," odvětil kapitán Flint. „Doufám, že se ti dva už
vrátili k Dixonov ům, ale chci být jist." „Hrozně pospíchá," povídala Titty, když zaslechli, jak za ním
bouchla vrátka. „Kdyby tu už byl Jenda!" zatoužila Zuzka. Kapitán Flint jistě nebyl ještě ani na silnici k Dixonovu statku, když Jan bez dechu vpadl klopýtavě do světnice, pokrytý sněhem, jak zapadal do závějí.
„Rychle, Zuzko!" volal. „Rychle! Nesmíme ztrácet ani vte řinu. Musíme okamžitě vyrazit. Naliji jen trochu petroleje do svítilny." „Co se stalo?" „Dostal jsem se šťastně do iglu. Nebyl tam nikdo. Pak jsem si vzpomněl na jejich stodolu. Byla to perná práce vyškrábat se tam. Ani ve stodole nebyl nikdo, avšak viděl jsem jejich značku. Spustil jsem ji, abych byl jist. Musela tam viset celý den."
„Jaká značka? Co to bylo? Co hlásili?" „Přijďte k severnímu pólu," odpověděl Jan. „Vydali se tam." „Ráno tam byla značka ‚Přijďte k Framu'," řekla Titty.
„Kdy ji
mohli zm ěnit?" „Co se stalo?" ptala se paní Jacksonová. „Dorotka a Dick byli venku v tom blizzardu. Šli k... Peggy ví, kam šli. Kupředu, Peggy. Musíme hned za nimi. Prosím vás,řekněte kapitánu Flintovi, totiž panu Turnerovi... řekněte mu, že se ti dva vydali sami na sever a že my jim jdeme na pomoc. Potřebujeme přilít petrolej do svítilny. Došel mi, když jsem se vracel. Kupředu, Peggy, ty znáš to místo."
„Jestliže je chytla ta sn ěhová bouře," strachovala se Zuzka, „může to být zlé." Mimovolně pohlédla na Titty a Rogera a byla ráda, že aspoň ti dva byli v bezpečí doma.
Nepromarnili ani vte řinu. Jan naplnil svítilnu a vysvětlil paní Jacksonové, proč odcházejí. Peggy naložila na saně ovčí kůže. Kdo ví, jak budou ti dva promrzlí? Zuzka naplnila tři termosky horkým čajem. „Budou mít možná hlad," povídala, „a zdá se, že si Dorotka neumí pomoci."
Paní Dixonová by je asi nebyla pustila. Ale mysl paní Jacksonové pracovala trochu pomaleji.
„Necho ďte příliš daleko," napomenula je. „A nebuďte tam dlouho."
„Vrátí-li se sem strý ček Jim, řekněte mu: Severní pól," řekla Peggy. „Porozumí tomu." „Ale co budete dělat?" ptal se Roger. „Záchranná výprava," odpověděl Jan. „Přivedeme je zpátky.
Posp ěš si, Zuzko. Musíme sejít na led. Cesty jsou hrozně zaváté." Odjeli. „Měli nás vzít s sebou," řekl Roger. „Naše věci jsou zcela připraveny," odpověděla Titty. Paní Jacksonová uklízela po večeři, chodila mezi pokojem a kuchyní. „Nu," pravila nyní, „neměli byste vy dva jít na kutě?" Žádná odpověď.
„To je divné, že jsem je neviděla odcházet," povídala si. „Ale se
sle čnou Zuzkou se jim nestane nic zlého." Kapitán Jan a důstojníci Peggy a Zuzka táhli saně po svahu k jezeru, sklouzli s nimi na led, připjali si brusle ve světle svítilny a vyrazili.
Vyjeli ze zálivu u Holly Howu a pokra čovali v cestě blízko břehu. Míjeli kolny loďařů, když za sebou zaslechli slabý výkřik: „Počkejte! Počkejte!" Ohlédli se a uzřeli světelnou jiskru, která se kmitala sem tam. „No tohle!" zvolala Zuzka.
„Rogerova baterka! Měla jsem si od
nich vyžádat slib, že p ůjdou do postele a zůstanou tam." Museli na ně počkat.
„Zastavte se na chvilku," žádal Roger, když k nim přijeli. „Srovnám si brusli. Připínal jsem si ji moc rychle a Titty nedržela baterku klidně." „Co tu vůbec děláte?" ptala se Zuzka. „Jděte hned domů." „To není správné," bránil se Roger.
„Mohlo se stát všelicos," řekla Titty. „Sami jste povídali. Snad
bude t řeba pomoci nás všech." „Nezdržujte nás," pravil Jan. „Snad budete potřebovat všecky psy, které budete moci sehnat,"
pokra čoval Roger. Zuzka se ohlédla do tmy. Kdyby je nyní poslala zpět, musela

by jít s nimi, aby se přesvědčila, že opravdu došli domů. Dokud byli všichni pohromadě, nebylo třeba mít starosti. Bylo dost zlé, že se ztratili Dick a Dorotka. Ale kdyby také Roger a Titty byli bývali sami venku a... „Nevím, co by tomuřekla maminka," pronesla konečně.
„Ale Dick a Dorotka se ztratili," odpov ěděla Titty. „Musíme je najít. Víte, že tatínek vždycky říká, když jde o život a smrt, že neplatí žádná pravidla."
„Poj ďme," rozhodl Jan. „Peggy ponese nyní svítilnu. Ostatní čtyři potáhnou saně."
Titty a Roger shodili batohy a p řipoutali je na saně. Řemínek od jednoho batohu provlekli pod provaz, který přidržoval ovčí kůže, a k němu připjali řemínek od druhého batohu. Chopili se postrojů a byli připraveni.
„Peggy, necho ď příliš daleko od břehu," upozorňoval Jan. „Nevíme, kde je zastihl blizzard, a jistě hledali úkryt. Nejlíp bude, když se budeme držet hezky blízko břehu, abychom je neminuli."
V zálivu Rio nezá řily ani hořící hranice, ani ohňostroj. Bylo tam méně světel než jindy. Sněhová bouře zahnala bruslaře s ledu a toho večera se již nevrátili. Veliké závěje zatarasily cesty. Tu a tam na břehu u přístaviště parníků dobývali ze sněhu vozy. Všude ležel na zemi sníh a místy navršil hluboké závěje. Na jezeře však jako by bylo pracovalo tisíc metařů. Na hladkém ledě se sníh ve větrné bouři neudržel. Vítr hnal sníh před sebou a led byl dost čistý, aby se na něm mohlo bruslit. Byl však opuštěn. Nikdo neviděl, jak ZÁCHRANNÁ POLÁRNÍ EXPEDICE vyrazila ze zálivu a zmizela v severní noci. Bylo to velmi krušné pro Nancy, když se v poledne chystala odejít k Framu, aby se znovu setkala s členy výpravy, pro něž svým utrpením získala měsíc prázdna, a když se právě vtom přihnala taková vánice, že nebylo na krok vidět.
Paní Blackettová řekla, že není ani pomyšlení, aby se Nancy vydala na cestu, dokud se mrak nepřežene. Avšak bylo to horší a horší a Nancy téměř zapomněla na své zklamání, protože se začala obávat, aby na konci jezera nebyly takové závěje, že by ještě jednou museli odložit cestu k pólu, kterou chystali právě na zítřek.
Trochu se uklidnila tím, že se zu řivě vrhla do práce s desinfekcí. Byl již večer, když ustal vítr a bouře se přehnala. Bylo již příliš pozdě jít na poradu. Nancy si nasadila kožišinovou čapku a natáhla si kožišinové palčáky, s nimiž si konečně dneska mohla dělat, co chtěla, a vydala se do zahrady. Brodila se tam sněhem, až (doufala, že se to stane!) její spojenec kapitán Flint přijel na bruslích na řeku.
„Halo," volala na temnou postavu, která si na b řehu sundávala brusle. „Měli jste válečnou poradu?Řekl jsi jim, že zítra půjdeme? Půjdeme určitě, ne?"
„Nazdar! Kde máš Dicka a Dorotku?" „Vůbec jsem je neviděla." „Kde u všech všudy jsou?" pravil kapitán Flint. „Kde je
maminka?" Nancy spěchala za ním domů. Kapitán Flint běžel po schodech nahoru, volal její matku. Nancy slyšela rychlá, rozčilená slova. „Ano. Jestliže byli v té bouři venku, je to vážné. Je tam Sammy? Zajdi tam a řekni mu to. Já se hned vrátím a podívám se, nejsou-li už doma." Hnal se zase jako vítr se schodů. „Dick a Dorotka se ztratili?" ptala se Nancy. „Zatím!" odpověděl kapitán Flint a byl tentam. Nancy utíkala za ním, on si však připjal brusle, a než se dostala k lod ěnici, zmizel po ledě. Ztratili se? Dick a Dorotka se ztratili? Nancy vzpomínala, jak se rozpoutala ta strašlivá bouře a jak se hnala nad jezerem, když ona s matkou zapalovaly sírové svíčky a zalepovaly okna a dveře ložnice, která byla nemocnicí. Představovala si, že jsou všichni v útulném Framu, zatím co nad nimiřádily vichřice a sníh. A Dick a Dorotka tam nebyli! Kde byli? V iglu? Nebo u stodoly a nemohli pak domů? Pomaloučku, tápavě kráčela Nancy po břehu od kolny na člun k mysu. Bylo nyní tma, jen odraz bílých zasněžených kopců ji zmírňoval. Také chladno bylo. Nancy měla hrozný strach, aby se sněhem nepřišla náhlá obleva.
Mrzelo ji, že se Dick a Dorotka ztratili a že kapitán Flint tak utekl a neřekl jí nic, co se stalo na poradě. Jinak bylo všecko připraveno, jen bude-li zítra příznivé počasí. Stála na mysu a hleděla do tmy. Tam někde v dáli byl pól, který měli objevit podle jejích plánů. Víc než jindy doufala, že se jim to podaří, protože návrat kapitána Flinta jí velice pomohl. Jen kdyby tam nebyly příliš hluboké závěje.
Vid ěla řadu světel, která se kmitala pod horami, světla z vesnice za jezerem, asi půl míle nebo míli na druhé straně od pólu. Vtom náhle Nancy prudce vydechla. Co bylo tohle? Uzřela světlo, které bylo níže na obzoru a blíž než ona

vzdálená světla z vesnice. Světlo na břehu na hořejším konci jezera? Tam přece nebyl žádný dům! Přístavní hráz parníku a přístaviště člunů byly dále vpravo. Nebylo tam nic, jen ...
Nancy po druhé zatajila dech... Nevnikli tam domorodci a nezni čí všechno, co kapitán Flint připravil? A potom světlo zmizelo ... blesklo ... zhaslo ...
blesklo a zhaslo zase ... Co to znamená? Jsou to snad signály? Nancy pozorovala záblesky. Krátký. Krátký. Přestávka. Krátký. Dlouhý. Krátký. Přestávka. A potom znovu krátké a dlouhé záblesky v témže pořadí jako předtím.
„Hromy a blesky!" k řičela Nancy. „U všech ráhen a kosatek! U pečeného kozla! „S. P.... S. P.... Jsou to oni. Ovšem! Morseovy značky. Nemůže to být nikdo jiný. Jsou u severního pólu! A šli tam v té hrozné bouři!" Utíkala horempádem k domu, klopýtala po kolena ve sněhu. „Maminko! Kde je maminka?" „Vaše matka odešla," řekla jí stará kuchařka. „K paní
Lewthwaitové." Paní Lewthwaitová byla matka strážníka Sammyho. Nancy ani na okamžik neotálela. I ona měla připravený batoh na příští den. Podnikla útok na špižírnu. Koláč se jí zdál nejvhodnější. Vstrčila jej do batohu. Popadla brusle.
Na kousek papíru načrtla:
„Jsou u severního pólu. Jdu tam také. Řekni to strýčkovi Jimovi. Nancy." A nechala to na stole. „Ale, slečno Nancy!" volala kuchařka. „Vzala jsem si jen koláč,"řekla Nancy a dveře se za ní zabouchly. „To jsem osel, že jsem si nevzala baterku," bručela, když si zapínala řemínky bruslí po tmě jen podle hmatu. Pomalu, opatrně vyjela. Světlo tam dosud zářilo. Zhaslo. Pak se objevilo znovu. „Dokud nezhasnou, nemohu zabloudit," řekla si Nancy. „Ach, u všech rohatých, škoda, že to nevědí ostatní!" Potom stálými stejnými rázy ujížděla tichou Arktidou. Oči upírala do tmy pod oněmi šerými horami a v této tmě na světlo, slabé, blikavé světlo, které nemohlo být ničím jiným než severním pólem.

Kapitola XXVI
SEVERNÍ PÓL

Sn ěhovou bouří letěly sáňky. Na nich na ovčích kůžích a batozích leželi přitisknuti Dick a Dorotka, jak mohli nejpevněji. Modřínový stěžeň se ohnul a vrzal. Plachta, vzdutá jako balon, kývala se ze strany na stranu a saně se kývaly s ní. Lana bzučela. Železné sanice řinčely po ledě. „Jedeme hrozně rychle," řekla Dorotka. Dick viděl, že pohybovala rty. „Co?" křičel. „Hrozně rychle," křičela Dorotka. „Tisíc mil za hodinu." „Snad třicet." Třicet mil byla pěkná rychlost větru, to Dick věděl
a san ě nemohou jet rychleji než vítr. Zdvihl hlavu a pokusil se pohlédnout zpět do blizzardu. V okamžiku pokryla jeho brýle vrstva sněhu. Chtěl je utřít, ale saně náhle vyskočily, jak sanice na cosi narazila, snad na kousek volného ledu nebo na kámen nebo snad jen na trhlinu. Saně poskočily a Dick, který se držel jen jednou rukou, skutálel se na stranu. „Nespadni!" téměř zaječela Dorotka. „Neboj se!" volal Dick a zachytil se opět pevně oběma rukama.
Jeho brýle musely po čkat. Neviděl nic. Jen jak saně ujíždějí. Dorotka nebyla oslepena jako Dick, avšak neviděla o mnoho víc. Zde byla plachta, prohnutá dopředu a napjatá, jako by chtěla prasknout nebo zdvihnout saně do vzduchu. Po obou stranách letěl led. Sníh vnikal do všech záhybů šatů a ovčí kůže, a kdykoli se pokusila promluvit, dral se do jejích úst mokrý a vlhký. Ale na ledě sníh nezůstával, hnal se dále a saně se hnaly s ním.
„Kam jedeme?" k řičela Dorotka a Dick zdvihl hlavu s dvěma bílýma očima, ohromnýma — jako jeho brýle, ovšem neviděl ji. „Přímo k hořejšímu konci jezera ... Tak je to správné." „Jak to víš?" „Na obou březích jsou hory," křičel Dick. „Vítr může jít jen mezi nimi. Jako by foukal rourou. Jako v brkové bouchačce. A my jsme v té bouchačce zátka, která letí."
Dick se tiskl k saním jako klíšt ě, slepý, ale šťastný. Nikdo nemohl říci, že tohle nebylo plachtění. Jeho stěžeň a plachta, kterou zhotovil s pomocí paní Dixonové, se opravdu osvědčily. Dokud vál vítr, doháněli každou minutu, co zameškali ráno pozdním odchodem. „Kde jsme teď?" křičela Dorotka. „V Arktidě!" volal Dick. A náhle si Dorotka uvědomila, že se bojí. Kde jsou? Neviděla nic ani před sebou, ani za sebou, ani po stranách saní — jen letící sníh. „Arktida!" Ano, všude byla Arktida. Mohli být kdekoli. Nebo nikde. Jako by rovnou vyklouzli ze světa obyčejného do světa jiného, kde nebylo nic kromě nich. A ujížděli s lomozem dál a dál po ledě, ve vířícím, oslepujícím sněhu. Saně byly bílé. Dick na nich ležel, tiskl se k nim, také celý bílý. Snad se na ni díval, ale místo

očí měl jen ty dva bílé kotouče sněhu. Jeho ruka, ta, s níž ztratil rukavici z králičí kůže, byla mokrá a promodralá v kotnících. Pokusila se přikrýt ji záhybem ovčí kůže. Nepohnula se přitom ani o vlásek víc, než mohla. Také sama začínala pociťovat chlad. Dokud jeli na bruslích a táhli saně, bylo jim teplo. Nyní však, když leželi na saních a byli hnáni větrem, cítila, že zima proniká vším, co ji mělo zadržet. Uvažovala, co se stane dále, bylo to však méně příjemné než jindy ... Zatřásla Dickovým ramenem. „Zastav saně!" křičela. „Ted! Hned!" Dick holou rukou seškrábal sníh s jednoho sklíčka brýlí. Jedno oko nejasně vyhlíželo tím místem, s něhož byl sloupnut sněhový povlak. „Zpátky nemůžeme," řekl. „Pojedeme-li dál, musíme se někam dostat." Dorotka třásla jeho ramenem téměř zlostně. Jak mohla vědět, že se Dick snažil vypočítat, jak rychle jedou, a byl zvědav, kolik má odpočítat na tření na ledě, jestliže rychlost větru byla třicet mil za hodinu? Kromě toho měl velikou radost, že jeho saně jedou jako Janovy. Zastavit? Na to ani nepomyslil. Zima? Ano, bylo chladno a nevěděl, kde jsou, ale jeli správným směrem. Proč Dorotka tiše neleží? Není třeba se něčím znepokojovat. Aspoň zatím ne... Pokusil se odstranit více sněhu z brýlí.

Vtom se saně prudce zdvihly, vylétly do vzduchu, narazily na něco tvrdého, poskočily ... Ostrý sníh naplnil jeho ústa. Čepice mu ulétla. Saně zmizely. Měl sníh v rukávech. Až k loktům. Propadal se hlouběji a hlouběji, zmítal se ve sněhu jako pes, tonoucí ve vodě. Něco ho udeřilo do ucha. Brýle mu byly strženy s obličeje, ale uvázly za jedním uchem. Druhé ucho ho bolelo. Zdvihl ruku, aby se přesvědčil, je-li celé! Trochu krvácelo. Snad ho škrábly brýle. Štěstí, že brýle nerozbil... Co se stalo? Kde jsou saně? Kde je Dorotka? „Dot!" vykřikl do letícího sněhu. „Dicku! Dicku!" Odpověď zazněla nedaleko, nemohlo to být víc než několik kroků, ale Dick neviděl nic, jen sníh, sníh, hnaný šikmo větrem, a sníh, který se zdvihal jako pěna na hřebeni vlny a byl unášen kupředu i dozadu. „Dot!" Tápal k ní. Stála v hluboké závěji zády proti větru. „Nestalo se ti nic?" křičela a téměř k němu padla ve sněhu.

„Neublížil sis?" Smála se nyní nějak roztřeseně a držela Dicka za ruku, jako by se bála, že od něho bude odtržena. Dick na ni pátravě hleděl brýlemi, na nichž se zase již usazoval sníh. „Dot!" zvolal. „Snad nepláčeš?" „Je to jen sníh," řekla Dorotka, „ale nevěděla jsem, co se s tebou stalo, když se saně převrátily a stěžeň se zlomil..." „Stěžeň se zlomil?" zvolal Dick. „Jak to víš?" „Je tady," pravila Dorotka — „aspoň tu byl." Ale nenašli jej. Zato našli plachtu, na které už ležela těžká závěj sněhu, a malou žlutou karanténní vlajku na hůlce, upevněnou k stěžňové čnělce. „Saně jsou tu také," hlásil Dick. „Pojď sem, Dot, než je docela ztratíme." Převrácené saně byly pokryty sněhem, několik provazů se přetrhlo, když se zlomil stěžeň, avšak jedna stěžňová zápora dosud držela, takže horní část stěžně nebyla ztracena.

Sníh jim vnikal za krk a do rukávů a znovu a znovu oslepoval Dicka, usazuje se mu na brýlích, když tahali a strkali saně, aby je vydobyli ze sněhu a obrátili. Ztratili mnohem méně, než očekávali, protože ovčí kůže chránily jejich zavazadla. Byly tam Dickovy brusle, zastrčené dospod, a na štěstí vynořila se ze sněhu i svítilna, dosud přivázaná k řemínku od batohu.

Jeden batoh zmizel, ten, v němž měli jídlo. Byl jistě někde blízko, ale nemohli jej najít. Když po něm Dick hmatal rukama, našel svou čapku z králičí kožišiny. Vytřepal z ní sníh a nasadil si ji na hlavu. Potom se snažil složit nějak plachtu, aby měla přijatelnou velikost, a přivázat ji se zlomeným stěžněm na saně na zbytek zavazadel. Byl-li batoh pryč, byl pryč. Nemohli dále mařit čas.

„Co budeme dělat?" ptala se Dorotka. „Jsme asi přímo na hořejším konci jezera," odpověděl Dick váhavě. „Ostatní musí být docela blízko nás. Jen kdybychom viděli. Peggy řekla, že severní pól není daleko od břehu." „Kdyby tu byla Peggy!" zatoužila Dorotka. „Nevěděla by o nic líp než my, kudy se pustit do těchhle závějí," pravil Dick. „Musíme někam jít. Je to pořád horší." Vánice běsnila. Dorotka mrzla víc a víc a pozbývala odvahy. Přála si, aby metelice aspoň na několik vteřin ustala, aby viděli, kde jsou. Náhle cítila, že se v Dickovi něco změnilo. Vzchopil se. Věděl, co udělají. Hledal něco vpředu na saních pod zmrzlými ovčími kůžemi. „Co hledáš?" „Alpské lano," odpověděl Dick. Vytáhl velké ošklivé klubko staré šňůry na prádlo, která se zdála tak ubohou náhražkou horolezeckého lana, jež měla druhá skupina badatelů.

Ztroskotání

„Není dost silné," pravila Dorotka. Byla strašliv ě zklamána. Domnívala se zprvu, že Dick má opravdu nějaký dobrý nápad, a zatím se zdálo, že zamýšlel jenom spravit výstroj saní.

„Není moc silné," souhlasil Dick, „ale poslouží nám. Nem ěla by sis sundat brusle?" Nemyslil tedy na spravování výstroje. Uvolnil klubko, položil je navrch na saně a konec šňůry přivázal k
zlomenému st ěžni. „To je proto, abychom mohli podniknout výzkum a neztratili se

jeden druhému," povídal. „Kup ředu. Drž se druhé strany saní." „Ale kam půjdeme?" ptala se Dorotka. „Trochu dále na sever. Tím směrem, kterým letí sníh. Potom budu pátrat nejprve na jedné straně, pak na druhé a budu se přidržovat konce provazu, abych se vždycky mohl vrátit k saním. Ti druzí musí být někde docela blízko." „Což abychom zavolali?" „Můžeme to zkusit." Zavolali haló! oba najednou, třikrát nebo čtyřikrát, jak mohli nejhlasitěji. Leč bylo to, jako by křičeli do husté bavlny. Věděli, že tou vánicí je nikdo neslyší. Nikdo jim neodpověděl. „Pojďme!" rozhodl Dick.

Vysoká vrstva sn ěhu se usazovala na jejich saních. Táhli je kupředu, stopu za stopou tím směrem, kterým vál sníh.

„P ůjdeme-li dost daleko, snad přijdeme na cestu, ne?" těšila se Dorotka.

Dick neodpov ěděl. Stačilo, když klopýtali se saněmi v hlubokých závějích prvních deset metrů, aby poznal, jak malou mají naději, že by se dostali na silnici, která vedla okolo hořejšího cípu jezera na druhou stranu od polárních končin.

Prodírali se dalších deset metr ů, potom ušli téměř dvacet, tu však již Dorotka věděla, mají-li jít takto dál, že jim nezbude nic jiného než opustit saně. To by ovšem byl hrozný nezdar. Již ztratili zásoby. A hlavní oddíl výpravy již dosáhl pólu před nimi. A teď, když dospěli až na konec jezera a překročili Polární ledy, měli by si těžce razit cestu k nejbližší silnici, ani pól nespatřit a dobelhat se domů i bez saní... To bylo horší než obyčejný nezdar. A byla tak jista, že to Dick nějak rozluští... Viděla tak jasně, jak mu druzí poklepávají na rameno, a slyšela kapitána Nancy, jak mu zvučným, veselým hlasem říká, že si zaslouží být pirátem nebo takového něco...

Ale i kdyby opustili san ě, odhodili všecku přítěž a brodili se vpřed sami, mohou spoléhat na to, že se proderou k silnici, po níž jeli s doktorem, když je vezl z Beckfootu toho dne, kdy Nancy onemocněla příušnicemi? Dorotka ve svém srdci věděla, že se tam neproderou. „Zůstaň zde," pravil Dick. „Já si teď vezmu provaz a budu dělat
výzkumy, jak daleko mi sta čí. Nemohu se ztratit." „Nepusť se ho!" volala Dorotka a cítila, že už teď jsou ztraceni. „Kdyby bylo třeba, škubni provazem a já ti odpovím také škubnutím," řekl Dick. „Jako potápěči. Jen neškubej příliš silně. Není to moc pevné alpské lano."

Vzal klubko, snažil se chránit své brýle p řed sněhem a klopýtal vpravo. V okamžiku zmizel, vánice ho pohltila.

A čkoli Dorotka věděla, že Dick je vzdálen jen několik kroků, trhla šňůrou. Odpovědělo jí dvojí škubnutí a za okamžik se Dick prodíral bouří k ní. Usilovně si utíral brýle.

„Ó, necht ěla jsem, aby ses vracel," řekla Dorotka. „Myslil jsem, že jsi snad něco viděla."

Vydal se znovu do vánice, avšak tentokrát pronikal vlevo. Vpravo cítil prázdnotu a beznaděj, proto — ačkoli to bylo naprosto nevědecké — chtěl raději zkusit nejprve druhý směr.

Sotva zmizel v sn ěhové bouři, zatoužila Dorotka zoufale přesvědčit se, že je ještě pořád na konci provazu. Avšak nedovolila si škubnout za provaz. Uplynuly dvě minuty. Tři. Snad více. Provaz sebou trhl, asi jak s něho spadly kousky zmrzlého sněhu. Dick na jeho konci zvolna obcházel kolem. Dorotka položila ruku na provaz, jen aby cítila, že není sama. Náhle ucítila trhnutí, druhé, potom tři nebo čtyři za sebou. Slyšela výkřik.

Vánicí

Dick se prodíral zp ět. Už jej viděla. Provaz nechal ležet na sněhu, aby jim ukazoval cestu. Namáhavě klopýtal k saním. Hmatal tam, kde sníh provaz zakryl, ale dělal to opatrně, aby jím nepohnul.

„Je tam d ům," oddechoval těžce. „Viděl jsem jej. Pojď." Znovu vyrazili. Brodili

se sněhem, dřeli se se saněmi a zdvíhali provaz, který je vedl.
„Vid ěl jsi jej jistě?" ptala se Dorotka, když se octli na konci provazu.
A Dick tam stál, konec provazu držel v ruce, rozhlížel se, ale viděl jen poletující sněhové vločky.
„Ur čitě jsem jej viděl," tvrdil Dick. A v tom okamžiku vítr na chvilku ochabl, sníh nepadal tak hustě a oba uzřeli temný šedý obrys malé budovy. Nebyla vzdálena ani deset metrů, stála trochu nad nimi.
T ěžce k ní klopýtali. Každý krok byl nyní horší předešlého. Sanice se bořily hluboko do sněhu a také jejich nohy zapadaly hlouběji a hlouběji, jako by tam nebylo nic pevného, oč by se mohla noha opřít.
Šedý obrys budovy na okamžik zmizel v náhlém sn ěhovém příboji, potom se vynořil přímo nad nimi. Budova byla menší, než se Dick domníval, když po prvé spatřil, že tam před ním je něco jiného než sníh. Měla podivný tvar a stěží mohla být považována za dům. Ta část, která k nim byla nejblíže, vypadala, jako by byla celá ze skla, podobala se vypouklému oknu, velikému vypouklému oknu, na jehož tabulkách vězela vrstva sněhu. Budova byla jen přízemní. Vzadu byl malý komín. Na střeše leželo plno sněhu a nad střechou trčel do výše opuštěný stožár na vlajku.
Budovu obklopovala záv ěj. Posledních několik kroků by bývalo bylo nejhorších, kdyby jim budova nebyla dodala nové naděje. Dorotka se vděčně opřela o zeď pod okny. Dick ji tam nechal a razil si cestu dále. Nemohla tam všude být jen okna. Našel schody a dveře. Zabušil na ně. Žádná odpověď. Stiskl kliku. Dveře se otevřely dovnitř a Dick téměř padl do malé místnosti.
P řed více než sto lety vystavěl tuto chatu starý muž, aby z tohoto zátiší mohl za každého počasí a v každé roční době pozorovat měnící se obraz jezera a okolních hor. Tam mohl sedět a pohodlně za okny pozorovat jezero v bouři. Za letních veder bylo možno okna otevřít. Byl tam také krb, aby se nemusel obávat chladu v zimě. Téměř před sto lety zemřel, ale Vyhlídka, jak byl dům dosud jmenován, byla udržována, aby se nerozpadla.
Do této budovy doklopýtal Dick. Ovšem, nev ěděl nic o její historii. Bylo to přístřeší a to bylo vše, po čem on právě toužil.
„Dot!" zavolal a za okamžik byli oba pod st řechou. Zavřeli dveře před bouří, stáli uvnitř a těžce oddychovali po té námaze. „Dicku, Dicku, podívej se!" vykřikla Dorotka. „Okamžik," odvětil Dick. Utíral si brýle, které byly opět pokryty sněhem. Stál, mžoural, neviděl skoro nic. Dorotka ukazovala na velikou bednu. Dick si nasadil brýle a rozhlédl se.
Bylo to zvláštní místo. Kolem zdi, pod okny i po obou stranách malého krbu stály lavice z příček. Uprostřed kolem sloupu, který nahoře nad střechou končil vlajkovým stožárem, bylo šest sedátek do kruhu, jako bývá kolem starých stromů v parcích.
Bylo tam již p řipraveno dříví na rozdělání, čekalo jen na zápalku a krabička ležela po ruce. Vedle byl malý špinavý pytel, pravděpodobně s uhlím. Na ohništi stál kotlík plný vody, která zmrzla. Mezi sloupem a krbem byla ohromná bedna, ledabyle převázaná provazem jako na cestu. Na vrchu bylo napsáno velkými černými písmeny: SPV Dick neměl kdy uvažovat, co písmena znamenají, neboť na jedné straně bedny, obrácené ke dveřím, četl: „SEVERNÍ POLÁRNÍ VÝPRAVA Vlaštovky, Amazonky, Dick a Dorotka" A na konci blízko sloupu: „OTEVŘE, KDO PRVNÍ DOJDE K PÓLU." „Pól musí být někde docela blízko," řekla Dorotka. „Kapitán Flint sem bednu schválně dopravil. Ale proč ji neotevřeli?"

U pólu „Připravil tu i kladívko a klín," upozornil Dick. „Ale kde jsou ostatní?"
„Snad musíme jít ještě dále. Budu zase pátrat s lanem." „Ohřejme se napřed," navrhla Dorotka. V té chvíli oba zpozorovali list papíru, připevněný trochu vysoko na vlajkovém stožáru, který jako by vyrůstal z podlahy a prorůstal střechou. Dick klekl na sedátko a přečetl velký nápis tiskacími písmeny: „SEVERNÍ PÓL." „Dot!" vykřikl a pleskl rukou do sloupu. „Tady je to! Tohle místo myslili. Tohle je pól. Proto je tu ta bedna. Věděl jsem, že nás vítr žene správným směrem. Zvítězili jsme. Dostali jsme se sem. A nejsme poslední..." „Ale kde jsou ostatní?" volala Dorotka. „Nemohli tu být a odejít." „Snad jsme je minuli, když jsme plachtili. Rád bych věděl, zdali je na tom vlajkovém stožáru n ějaké lano." Sklouzl se sedátka a otevřel dveře.
Do malé místnosti okamžitě vpadl vítr a nad podlahou tan čil vír vloček. „Zavři rychle!" křičela Dorotka. „Nevycházej!" Ačkoli Dorotka dovedla vymýšlet povídky lépe než kdokoli jiný, v

opravdovém životěčasto vzpomněl Dick na věci, na něž Dorotka zapomněla. Jakmile jednou měl nějaký nápad, nic ho nedovedlo zastavit. Dosáhli pólu. Dosáhli ho první. Kde byla karanténní vlajka?
Spadl se schod ů do sněhu, ale sebral se zase. Saně byly téměř zaváty sněhem, on však věděl, kde najde konec zlomeného stěžně se zbytkem lan a s malou žlutou vlajkou. Několik minut za větrem v domku vrátilo trochu života i té ruce, která ztratila rukavici. Našel vlajku a odvázal ji. Potom klopýtal podle stěny chaty. Bylo to lepší, než doufal. U jednoho okna bylo nové, pevné zdvihací lano, které vedlo od vrcholu vlajkového stožáru a bylo dole volně přivázáno k dřevěnému kloubu. Kapitán Flint věděl, že objevení severního pólu by nebylo ničím bez vztyčení vlajky. Chladnými, ztuhlými prsty setřel Dick sníh se žlutého hedvábí, upevnil vlajku na lano a zdvíhal ji. Dorotce stačilo několik minut samoty v chatě a měla jich dost. Vyšla do sněhu, aby se podívala po Dickovi.
Malá žlutá vlajka se t řepala, jako by se chtěla rozletět na kousky, když stoupala výš a výše v sněhové bouři až k vrcholu stožáru. Potom Dick uvázal zdvihací lano. Jeho uzly by byli neschválili ani kapitán Nancy, ani kapitán Jan. Dorotka hleděla na proužek bledé žluti v chumelenici sněhových vloček a cosi ji zalechtalo v krku. Jak to přijde, že Dick, který vždycky vypadal, jako by byl spadl s měsíce, pomyslil na takovéto věci? „Dicku, to je krásné!" vykřikla.
„Co?" volal Dick. „Ta vlajka!" křičela těsně u jeho ucha. Dick zoufale stíral sníh nalepený na jeho brýlích jako koláče. „Ovšem, museli jsme ji vztyčit," řekl a obrátil se k saním, aby složil náklad. „Pojď, Dot. Jsme u cíle. Musímečekat na ostatní. Dáme věci dovnitř."
Odnesli spole čně do chaty svou výstroj, ovčí kůže, s nichž cestou setřásli sněhu, co nejvíc mohli, batoh, v němž byla hvězdářská kniha, brusle, a šňůru na prádlo, která byla tak prospěšná. Kdesi v hlubokém sněhu na okraji ledu ztratili batoh s jídlem. Dick neměl rukavici. Stěžeň byl zlomený. Na zpáteční cestě nemohli použít plachty, i kdyby se změnil vítr. Avšak hlavní bylo, že našli přístřeší a pól. Na ničem jiném nezáleželo.
Postavili san ě ke zdi a naposled se brodili sněhem po schodech a do chaty. Chvíli zápolili s dveřmi. Sníh napadal mezi dveře a prážek. Když nosili dovnitř svá zavazadla, zanechaly jejich boty na podlaze hodně sněhových nášlapků. Když jej odstraňovali, navál tam vítr nový sníh skoro tak rychle, jako jej oni čistili. Konečně však dveře zavřeli a stáli uvnitř a usmívali se na sebe z pouhé radosti, že už nejsou na větru, že se mohou vzpřímit a nemusejí se krčit, aby snáze odolali náporu vichřice, že se mohou dívat, kam chtějí, bez obavy, že se jim studený sníh nalepí na obličej a oslepí je.
„Vím, co se stalo," řekla Dorotka. „Viděl jsi, jak všichni Eskymáci utíkali ke břehu, aby unikli sněhové bouři? Zuzka ji viděla přicházet a nechtěla, aby Titty a Roger byli venku v bouři. Snad ji zpozorovala mnohem dřív než my a ukryli se v lesích na pobřeží. A my jsme přelétli kolem nich, když jsme plachtili, a nemohli jsme nic vidět. Přijdou, jakmile přestane bouře, proto bude nejlíp, když všecko připravíme." Dick přemítal o velké bedně, svázané provazem. „Otevře, kdo se první dostane na pól," četl nahlas. „Kdybych
nem ěl tak zmrzlé prsty." Svíral je a dýchal na ně. Tříti je nemohl, to příliš bolelo. Ale uzly bylo třeba rozvázat. Znal Jana a Titty dost dlouho, aby věděl, že by nikdy nesouhlasili, kdyby člen polární výpravy přeřezal dobré provazy.
„Zatopím," rozhodla se Dorotka. „Byla by nám ješt ě větší zima než dosud, kdybychomČekali takhle."

Kapitola XXVII
ZÁCHRANNÁ VÝPRAVA

A čkoliv světel v zálivu Rio bylo méně než jindy, bylo jich dost, aby se zdálo, že je černá noc. Jakmile však záchranná výprava vyjela ze zálivu a světla zůstala za ní, brzo přivykli tmě a shledali, že mohou vidět matné bílé obrysy pohoří, sněhový poprašek na ledě a skupiny holých stromů, jež značily ostrovy. Jan řekl, že pojedou poblíž břehu, protože blizzard asi donutil Dicka a Dorotku, aby hledali úkryt v lesích, jež se tu a tam táhly k okraji jezera. Ale pohled na ostrovy, matné, šeré v slabém přísvitu od sněhu, připomněl mu něco jiného.
„Nejlíp, když se přesvědčíme," rozhodl. „Psí spřežení doleva!" „Proč?" ptala se Peggy, která jela na bruslích vpředu se svítilnou, rozhlížela se, kde bylo na ledě mnoho sněhu, a vedla výpravu, jak to nejlíp dovedla, tam, kde vítr sníh smetl. „K ostrovu Ukryté zprávy," řekl Jan. „Třebas tam nechali vzkaz." „Neměli

se ukryté zprávy dotýkat," pravila Zuzka. „Měli tam nechat zprávu," namítla Titty, „jestliže chtěli vykonat
cestu po řádně." „Nedělali ji vůbec pořádně," zabručela Peggy. „Najednou se rozjeli a na nikoho jiného nepo čkali. Nevím, co tomuřekne Nancy." „Nancy by se jistě podívala na ukrytou zprávu," tvrdila Titty.
„Poj ďme tam." „Kupředu!" zavelela Peggy. Psi a sáňky sotva zahnuli doleva k šerému ostrůvku, dříve než Peggy, v té chvíli vůdce výpravy, vyrazila na bruslích před ně a svítila jim na cestu kývající svítilnou. Ano, Titty měla pravdu. Kapitán Nancy by nikdy nelitovala času jít a otevřít láhev, když v ni může být zpráva.
Ve chvíli, kdy san ě a psi přirazili k ostrovu, Peggy již klečela na kolenou ve sněhu a hrabala pod hromádkou kamení v malé mohylce. „Už ji mám," zvolala. „Zde je, kapitáne." Za denního světla by to bylo jiné, zvláště když Peggy jediná znala severní část ostrova. Ale v noci přirozeně měl velení Jan. Proto bylo jeho právem, aby se podíval, byla-li tam ponechána nějaká zpráva.
„Byli zde," řekl, jakmile pohlédl na láhev ve světle svítilny, kterou Peggy zdvihla do výše. „Nebo někdo jiný. Já jsem určitě takhle zátku nezarazil."
Zátka byla tém ěř v jedné rovině s okrajem láhve. Jan vzal za její okraj zuby. Ale nebylo to nic platné a rty mu téměř přimrzly k chladnému sklu. Musel zátku zvolna dobývat dychtivými, spěchajícími prsty. Konečně ji vytáhl. Rozvinul papír. Tu byl jejich první záznam, jak jej tam zanechali. Ale co bylo pod ním připsáno slaběji tužkou?
„Nep řečte to, nebudeš-li držet svítilnu klidně," řekla Zuzka. „Pomohu ti." „Je tam něco napsáno?" ptala se Peggy. „Kdo má baterku?" Dvě baterky bleskly současně — Rogerova a Tittyina. Jan četl: „Minuli jsme ostrov Ukryté zprávy cestou na sever. 10. února.
D. a D." „To potvrzuje naši domněnku," pravil Jan. „Jeďme dále." „Ani slova o tom, proč se tam vydali," zlobila se Peggy. „Museli tu být dřív, než začalo sněžit," soudila Zuzka. „Když jsme všichni seděli na Framu a čekali na ně," povídala
Titty, „a slunce svítilo do oken kajuty — než se tak setm ělo." „Bouře přišla brzo," pravil Jan. „Nedostali se daleko, než je to chytlo. Můžeme je najít každou minutu. Jistě utíkali s ledu, jak začala vánice."
„Jen jestli m ěli rozum," řekla Zuzka. „Ale oni ho nemají, aspoň v takovýchto případech ne. Nemělo by být dovoleno vychovávat děti v městech."
„Zuzko, te ď je řada na tobě," zvolala Peggy, podávajíc jí svítilnu. „Který je tvůj provaz?" „Okamžik," pravil Jan. „Neměli bychom něco napsat?"

Ostrov Ukryté zprávy „Uděláme to zítra pořádně," odvětila Zuzka. „Pojďme teď dále,
abychom je našli." „Pro případ, že bychom je minuli," řekl Jan a narychlo načrtl: „Záchranná výprava minula ostrov Ukryté zprávy dne 10. února." — „Kolik je hodin? Nevzal jsem si hodinky." „Strašně dlouho," odpověděla Zuzka. Jan připsal: „V noci," složil papír, zastrčil jej zpátky do láhve, zarazil zátku, přelezl skály a ukryl láhev pod kamení. Než se vrátil na led, byly saně otočeny a ostatní psi s nosičem svítilny čekali připraveni. „Jeď k pobřeží, Zuzko," zvolal Jan a pokračovali v cestě. „Húú!" vykřikl Roger na poloviční cestě mezi ostrovem a břehem. „Húúú - úú!" Nic jiného neřekl a nebylo ani třeba. Všichni věděli, co tím myslil. Zimu a samotu a ještě něco. Byli venku na rozlehlé ledové ploše, nic živého nikde neviděli; všichni rozuměli tomu sovímu pláči. Svítilna se kmitala a kývala před nimi, jak se Zuzka stále ubírala vpřed. Viděli jeden druhého ve tmě jen nezřetelně; podobali se průvodu duchů. Všude vládlo úžasné ticho. Neozval se žádný zvuk, jen svištění jejich bruslí a saní. Jan hlasitě udával tempo: „Jedna, dvě, jedna, dvě." „Dickovi a Dorotce je hůře," prohodila Titty, „jsou docela sami." „Možná, že umírají hlady," dodal Roger. „Nikdy nepamatují na čokoládu." „Ty taškáři!" zvolala Peggy. „Svůj dnešní příděl jsi už dostal," řekl Jan. „Ano, to byl příděl na den, ale což na noc?" namítal Roger. Všichni se zasmáli, ačkoliv doopravdy nikomu do smíchu nebylo. Titty si vzpomněla, jak se s Rogerem ztratili v horách v letní mlze. To bylo dost zlé. Ale být ztracen v zimě a v sněhové bouři, to bylo mnohem horší.
„Poznají, že jim jdeme na pomoc my, jakmile uvidí naši svítilnu," řekla.
„Nejsou-li docela tulipáni," zabručela Peggy. Jeli dál a dál a stále doufali, že uslyší ze tmy volání. „Kdy ten blizzard přestal?" zeptal se náhle Jenda. „Až když se stmívalo," odvětila Peggy. „Když jsme šli domů po poli," povídala Titty,

„sotva jsme viděli a
vyšli jsme z Framu, jakmile se bouře utišila." „Nu, jakmile se dostali na břeh, jistě dál nešli," soudil Jan. „A po bouři nemohli jít domů po silnici. Musí se vrátit po ledě. A jistě zvolili cestu blízko břehu, aby nezabloudili. Ale proč u všech všudy nejeli přímo k Beckfootu, jakmile zpozorovali, že se žene vánice?"
„Nev ěděli, že Nancy je už volná," řekla Zuzka. „My jsme se to dověděli teprve včera odpoledne."
„Poslyšte," vzpomn ěla si Peggy, „neměli bychom zajet do Beckfootu, povědět to Nancy a vzít ji s sebou? Až se o tom doví, bude ji moc mrzet, že se nemohla zúčastnit." Jan chvilku váhal. Tam někde na druhé straně jezera, kde se veliká bílá Kanchenjunga svažovala a přecházela vřadu skalnatých pahorků, tam někde bylo ústí Amazonky — a Beckfoot a Nancy, která připravovala všecko pro výpravu a nyní už neměla příušnice a nemohla se zúčastnit porady, protože se přihnala sněhová bouře.
Sed ěla tam a netušila, že první oddíl expedice již vyrazil a ztratil se a že záchranná výprava ujížděla rychle tmou k severu. Podobalo se to trochu zradě. Ale věděl, že záleží na každé minutě. Myslil na městské děvčátko Dorotku, které nebylo tak otužilé jako oni a celý den strávilo venku v té oslepující bouři. Myslil na Dicka, který měl plno výtečných nápadů, ale skoro vždycky se zabýval tím nepravým. Oba nádherně bruslili, ale bylo možno se spolehnout na to, že věděli, co dělat v tom počasí, jako bylo toho dne? Potom si znovu vzpomněl na kapitána Nancy, a že by všichni už dávno byli ve škole, nebýt jejích příušnic.
„Ahoj, Zuzko!" zavolal. „Ahoj!" Svítilna se zastavila, potom se k nim rychle vracela. „Co je? Jsou ti dva unaveni?" „Myslím na Nancy," odvětil Jan. „Neměli bychom pro ni zajít a
vzít ji s sebou?" „Snad už leží," mínila Zuzka. „Poslali ji asi na lůžko brzo po

ve čeři. Byla nemocna. Nedovolili by jí vůbec odejít v noci." „Na to jsem zapomněl," řekl Jan. Zuzka měla pravdu. Mařili by čas, kdyby jeli přes jezero přímo do Beckfootu, jen aby se dověděli, že Nancy je už v posteli. A někdo by musel zůstat na této straně jezera, aby neminuli Dicka a Dorotku, kdyby se vraceli domů. To by znamenalo rozdělit výpravu, a kdykoli se to stalo, bylo vždycky nebezpečí, že se něco pokazí. Bylo dost na tom, že se ztratili Dick a Dorotka, a což kdyby měli ještě starost, co je s jinými.
Byli zv ědavi, zdali světlo, které viděli v dálce před sebou, je světlo z Nancyina okna. Peggy soudila, že asi je. Bylo jim velmi líto, že nejede s nimi, ale nedalo se nic dělat. Náhle světlo zhaslo.
Jeli dále. Nyní nesl svítilnu Jan, potom ho zase vyst řídala Peggy. Starší zpozorovali, že Titty a Roger mluví méně a méně, a počali se obávat, že budou unaveni, dříve než najdou Dicka a Dorotku. Proto nejprve Rogera a potom Titty uložili na saně a místo psů byli cestujícími.
Bylo však p říliš chladno, takže nikdo nevydržel dělat cestujícího dlouho. Jeli stále blízko b řehu, až narazili do závěje, která se utvořila proti nízkému ostrohu, jenž vybíhal daleko do jezera. Potom se trochu vzdálili od pobřeží, avšak ne příliš daleko, aby slyšeli halekání, kdyby na ně někdo zavolal. A po celou tu dobu pozorovali bílá pole, která lemovala jezero, a temné obrysy lesů, jež se táhly někde až ke břehu. Stále doufali, že uzří nějaké znamení o Dickovi a Dorotce.
„Nem ůžemečekat, že by je napadlo rozdělat oheň," pravila Zuzka, „a nevěděli by ani, jak jej rozdělat v sněhové bouři. Pravděpodobně nemají ani zápalky."
Roger si poklepal na kapsu, aby se p řesvědčil, že v jeho krabičce zápalky chřestí. Byl to příjemný pocit, že aspoň on je řádně vyzbrojen. „Nevěřím, že by se mohli dostat takhle daleko, než začala
vánice," řekl Jan. „Umějí bruslit hrozně rychle," namítla Titty. „Nebyli přece takoví hlupáci, aby jeli dále v sněhové bouři,"
pravila Peggy. „Nemohli vidět, kam jedou," podotkl Roger. „My jsme neviděli ani b řeh jezera, když jsme se dívali z Framu.“ „Ale co dělali?" zvolala Titty.
„Něco museli podniknout. Snad se pokusili vrátit a zbloudili cestou... Chodili kolem dokola jako my v mlze." „Jak daleko je k hořejšímu konci jezera?" ptal se Jan. „Ještě hezky daleko," odpověděla Peggy. „Nu," řekl Jan, „nemělo by smyslu jet tam nyní rovnou. Pojedeme nejprve při této straně a vrátíme se podél druhého břehu, jestliže se s nimi nesetkáme."
Bruslili dále a dále. Titty a Roger už dávno nemluvili. Jan vážn ě udával tempo: „Jedna, dvě, jedna, dvě."

Jejich nad ěje poklesla. Zasněžené hory jako by se na obou stranách uzavíraly. Rozptýlená světla v řadě daleko před nimi ukazovala, kde ležela vesnice nad koncem jezera pod skalnatými kopci. Světel ubývalo. Lidé šli spát. Nejhorší bylo to, že čím dále pronikali na sever, tím hůře se bruslilo. Na ledě tam bylo tolik sněhu, že unavení psi každou chvíli klopýtli.
„Stát!" zvolal kone čně Jan. „Tady už se nedá bruslit. Raději brusle sundáme." Bylo to lepší. Titty již dlouho byla zv ědava, vydrží-li ještě bolest dole v holeni, která byla téměř tak zlá jako v těch prvních dnech, kdy začínali bruslit na jezírku. Odepjali brusle, svázali je řemínky po dvou a naložili je na saně. Namáhavě se vlekli dále. Nebyla to snadná chůze. Led byl pod sněhem kluzký, ale všecko bylo lepší než bruslit ve tmě a nevědět, kdy narazí na sněhový násep navátý větrem a natáhnou se jak dlouzí tak širocí.
Posléze napravo od nich ustoupil zalesn ěný břeh a oni zahnuli do hlubokého zálivu. Na břehu se objevilo světlo. „To nejsou oni, že ne?" ptala se Titty.
„Nevím," odpověděl Jan. Vlekli se těžce stále podél břehu zálivu. Nechtěli se vzdálit od pobřeží, protože pořád očekávali, že by dvě zoufalé, čekající postavy mohly volat o pomoc. Náhle se napravo před nimi vynořila ze tmy vysoká černá přístavní hráz parníků.
„Už vím, kde jsme!" vyk řikla Peggy. „Jsme skoro na konci jezera. Nemohli dojít o moc dál. Hlavy vzhůru, miláčkové. Kdyby to bylo za denního světla, uviděli bychom pól v několika minutách."
Titty a Roger siln ě mrkali, aby se jim oči docela nezavřely. Byli u pólu! Ted nesměli usnout. Pól. V dohledu. Zcela blízko!
„S tím te ď nebude nic," řekl Jan. „Obejdeme konec jezera a potom se vrátíme po druhé straně k Beckfootu." „Nemohli jsme je snad dosud minout," pravila Zuzka. „Musíme se podívat i tam, kde se do jezera vlévá řeka. To je přímo tamhle na druhé straně,"řekla Peggy. „Kapitán Flint tvrdí, že tam jezero nikdy opravdu nezamrzne. Je tam špatný led. Jít na led do ústí řeky je nebezpečné."
Všem bleskla najednou hlavou d ěsivá myšlenka. Co kdyby byli v sněhové bouři Dick a Dorotka jeli oslepeni stále vpřed a nevědouce o tom, opustili pevný led jezera a ...?
Vzdalovali se od p řístavní hráze a malého zálivu, který byl v létě přístavem. Namáhavě škobrtali dál podél nejasných bílých břehů, u nichž se kupily hluboké závěje. „Je tamhle to dům?" zvolal náhle Jan. Uviděli jej všichni současně, jakmile minuli mys, který jim jej až dosud zakrýval. Nedaleko okraje ledu nad nimi ve sněhu zářilo veliké světlo, osvětlené okno, nápadně veliké, podobající se téměř majáku.
„Ale tady nejsou domy!" zvolala Peggy. „Jen u p řístavní hráze. Není tu nic kromě ... Jeminá čku! Kupředu, hlupáčkové! Kupředu! Vždyť je to pól! Nemůže to být nic jiného. A někdo je tam ..."
Všichni okamžit ě okřáli. Únava s nich spadla. Rozběhli se o závod ke břehu. Zoufale se belhali s ledu a brodili se hlubokým sněhem. Před nimi zářilo světlo.
„Hleďte! Hleďte!" křičela Titty. Byla nalevo od saní a ve světle svítilny, kterou se Jan snažil držet nad hlavou, uviděla cosi před sebou ve sněhu. Stopy, hluboké, neohrabané stopy ve sněhu. Šly řadou přímo k světlu. „Je to jen jediná stopa," pravil Jan. „Nemohou to být oni." „Dovíme se to za chvilku," odpověděla Zuzka. „Držte se saní," volal Jan. „Sníh je hlubší a hlubší. Držte se pevn ě. Je to jen několik metrů. Co je to tady, ten dům?" Zdvihl svítilnu, avšak jeho oči byly oslněny světlem svítilny a
sv ětlem, jež vycházelo z oken. „Kde jsou baterky?" „Zde." „Zde." Titty a Roger vrhli světlo svých baterek na budovu, která byla nyní přímo nad nimi ve sněhu. Zdálo se, že průčelí tvoří jediné veliké okno. A tam? Co je to? Nejsou na tom dřevěném kloubu zdvihací lana? Světlo baterek bylo namířeno do výše. Střecha pokrytá sněhem. Zdvihací lana jdou nad ni. Vlajkový stožár a ... co znamená ten bledý proužek na vrcholu? Celý záchranný oddíl náhle radostně vykřikl: „Hurrá! Hurrá! Jsou zde!" Závan větru totiž na okamžik rozvinul bledý proužek visící nad střechou chaty a všichni, hledíce do tmy, uzřeli malou žlutou karanténní vlajku. Třepetala se ve světle elektrických svítilen. Kapitola XXVIII
ARKTICKÁ NOC

Plynula hodina za hodinou. Krátký zimní den skon čil. Dorotka a Dick byli dosud sami u pólu. A venku dosud silné poryvy větru naplňovaly vzduch vířícím sněhem. Vnit řek chaty se velice změnil. Již nebyl pustý jako tehdy, když do něho Dick po prvé dovrávoral. Na krbu pod syčícím kotlíkem plápolal veselý oheň. Dick

strávil odpůldne rozpouštěním sněhu, který nabral pod okny, aby bylo dost vody, až přijdou ostatní. Velký kastrol (byla to první věc, kterou vzali z bedny) stál na ohništi, naplněn k okraji. Dorotka vybalila věci z bedny a rozložila je na lavici i podél zdí. Bylo tam tolik potravin, že by byly stačily pro tucet lidí na celý den: dvě studená kuřata a vánoční puding a bůh ví co všecko, kromě nožů, vidliček, lžic a šálků. Dorotka nádobí a příbory hned spočítala a zjistila, že všech bylo po devíti. To znamenalo, že přijde také Nancy a kapitán Flint, který si to ovšem zasloužil, jak Dorotka soudila, když udělal takové pečlivé přípravy.

Bednu obrátili, aby jí použili jako stolu, a jeden roh chaty vypadal skoro jako spíž. Dorotka doufala, že ani Zuzka neprohlásí její polární hospodaření za nejhorší.
Nejprve se domnívala, že se bou ře brzo přežene a že přijde hlavní oddíl výpravy, nechtěla se proto dotknout zásob potravin. Ale Dick měl hlad a ona také, proto konečně povzbuzeni nápisem na vnější straně bedny, uvařili si trochu čaje, otevřeli konservu kondensovaného mléka a paštiku, vzali si k tomu několik sucharů a po dvou švýcarských žemlích (později si dovolili vzít ještě jednou po dvou).
„Už se tak nechumelí," pravil kone čně Dick pozdě odpoledne, „ani vítr už není tak silný."
„Vyrazí, jakmile budou vid ět na cestu," soudila Dorotka, „možná, že jsou již blízko nás."
Avšak poslední p ůlhodinka denního světla minula a chatu obklopila tma. Chvíli předtím zapálili svítilnu. Hukot větru ustal a Dick otevřel okno, aby vyhlédl do tmy. „Ted už přijdou brzo," řekl. „Přestalo sněžit. Pověsíme svítilnu na n ějaké dobré místo." Nikdo předtím nepomyslil na použití Vyhlídky v noci, a nebylo tam proto nic na zavěšení svítilny, avšak Dick vytáhl hřebík z víka bedny a zatloukl jej do sloupu uprostřed chaty, jak nejvýše mohl.
„Bude ji vid ět všemi okny," pravil. „Nemohou zabloudit, ať jsou kdekoliv."
„Zpáte ční cesta potmě bude mnohem snadnější," utěšovala se Dorotka, „ale přijdeme hrozně pozdě."
P řistoupila s Dickem k otevřenému oknu a dívala se ven na svůj vlastní stín a na stín Dickův, které svítilna vrhala na sníh. „Výborně," zvolal náhle Dick. „Hvězdy. Tamhle je Orion." V dálce na jihu na jasném pruhu oblohy se objevily hvězdy a mezi nimi byly tři jasné hvězdy Oriónova pasu. Dick vylezl na okno a skočil do sněhu. „Sahá mi až k pasu," volal vesele. „Kam jdeš?" „Podívat se na Severku. Ovšem, nebude opravdu nad hlavou, ale
p řece..." Brodil se těžce kolem rohu chaty. „Vrať se, Dicku!" křičela Dorotka.
„Vrať se! Vrať se!" „Co se stalo?" Namáhavě se dovlekl zpět pod otevřené okno.
„Nic vážného," odpov ěděla Dorotka, trochu zahanbena. „Ale musíme zavřít okno. Nesmíme pustit do chaty zase zimu. A v tom pytli není nijak moc uhlí."
„M ůžeš okno zavřít," řekl Dick. „Obejdu chatu a odhrabu sníh od dveří, abychom je mohli otevřít a aby se nám zase spousty sněhu nedostaly dovnitř."
Odešel. Slyšela ho, jak škrabe u dve ří a odhazuje sníh. Potom vstoupil.
„To je, jako když člověk plave. Přímo u dveří," povídal. „Pořádně hluboká závěj. Severku jsem neviděl. Všude jsou tam mraky. Ale to nevadí. Meč Orióna ukazoval chvíli jasně sever a jih. Bylo dobře vidět, že jílec ukazoval přímo k nám."
Uplynula další p ůlhodina. Dorotka uvařila novou dávku čaje a vzali si další dvě žemle (celkem tedy šest) a několik sucharů. Nyní konečně začali uvažovat o tom, že něco vážně není v pořádku. Kde jen ti druzí vězí? „Nikdy se toho nevzdají," řekl Dick. „Možná, že s nimi byl kapitán Flint," mínila Dorotka. „A Nancy také. Kapitán Flint je p řiměl, aby šli domů, když sníh přestal padat." „Nešli by," odpověděl Dick. „Nenechali by nás tady." „Vyrazili první," namítla Dorotka, „nečekali na nás." Dick chvíli mlčel. Šel zase k oknu a vyhlížel (teplem v místnosti roztál sníh na okenních tabulkách) na vzdálená světla na březích jezera.
„Snad si myslí, že jsme se nemohli dostat tak daleko," pravil. „Nevěděli, že máme plachtu."
„Tak je to," odpov ěděla Dorotka. „Neváhali a vrátili se, když si myslili, že jsme někde za nimi."
Dick se prudce obrátil od okna a pohlédl na svítilnu a na ohe ň, který vysílal kmitavé stíny na stěny.
„Povíme jim, kde jsme," rozhodl. „Postavíme bednu p řed oheň, aby nebylo vidět světlo od něho a potom můžeme signalisovat svítilnou." Jak?" „Jako jsme to

dělali kdysi. Jenomže tentokrát můžeme vysílat
skute čné značky." Vyňal zápisník a našel si stránku s Morseovou abecedou.
„Stačí, budeme-li vysílat S-P-Severní pól. Pochopí to hned. Tři tečky znamenají
S - a P je tečka, dvěčárky a potom opět tečka. Porozumí tomu hned a nikdo jiný
se nic nedoví."
Jejich nad ěje oživly. Dorotka si vzpomněla na úspěšné signalisování s Marsem.
V n ěkolika minutách byl oheň zastíněn bednou a Dick a Dorotka se střídali u
okna, ukazovali svítilnu a pak ji zakrývali ovčí kůží. Tři krátké záblesky ...
Krátký záblesk, dlouhý, dlouhý, krátký ... Opět a opět byl signál S-P vrhán do
noci.
„Když je tu tolik oken, je to jako maják," pravil Dick. „Jist ě to uvidí,
jsou-li tu někde."
Chvílemi p řestali, aby viděli, zdali jim ve tmě neodpovídají záblesk em jiné
svítilny. Ale nebylo ani známky, že by někdo byl zpozoroval jejich signály.
Konečně byli unaveni. „Museli to už vidět," pravil Dick a pověsil zase svítilnu
na hřebík. A potom náhle se Dorotka rozhodla, že musí hned pól opustit. Čas
rychle plynul. Ať se těm druhým stalo cokoliv, oni sami musí podniknout
svízelnou pouť sněhem a dlouhou cestu k domovu ve tmě. Nesmějí čekat ani minutu.

„Dicku," řekla a pohlédla na pěknou spíž, „uložíme zase všecko zpátky do bedny.
Půjdeme domů."
„Nem ůžeme přece jít domů teď, když jsme signalisovali," namítal Dick. „Oznámili
jsme jim, že jsme zde. Oni se sem vydají a ve tmě bychom je určitě minuli."
Bylo to horší než kdy jindy. Dorotka nev ěděla, co má dělat, aby to bylo
správné. Nebylo to jako v povídkách, které si vymýšlela, kde bylo možno děj
obrátit jinam nebo se vrátit stránku, dvě a začít znovu, jestliže se něco
zašmodrchalo. Nezáleželo by na tom tolik, kdyby jenom byli nechali zprávu u
Dixonů, že se možná vrátí pozdě. Vzpomínala na paní Dixonovou, pana Dixona a
starého Silase. Noc už dávno nastala a v kuchyni jsou u stolu prázdná místa ...
Dick nikdy takto neuvažoval. Avšak co mohou d ělat? Byli na severním pólu.
Ostatní jsou asi někde v arktické noci. Vysílali jim signály. Nyní bylo pozdě
signály odvolat. Dick měl pravdu. Nezbývalo jim nic jiného než čekat.
Vzdala se. Byla velmi unavena a Dick nemén ě. Rozprostřeli své ovčí kůže na
podlahu, opřeli se zády o bednu, usedli a pozorovali oheň.
*

„Ahoj!" Dorotka se pohnula ve spánku. Je čas vstávat? Vynalezla paní
Dixonová nový budí ček? „Ahoj!" Zase to zaznělo z dálky. Dorotka otevřela oči.
Kde to je? Oheň dohasínal, ale viděla červenou zář uhlíků nedaleko svých nohou.
Škubla nohama, aby je odtáhla, potom však viděla, že to nebylo třeba. Ted už
věděla, kde je. Ta tvrdá věc za jejími zády je bedna kapitána Flinta. Jsou u
severního pólu. Pohlédla na Dicka, schouleného na ovčích kůžích, s bradou
položenou na pěsti. Má ho probudit? Nebo se jí jen zdálo, že někdo volal? Musí
přihodit uhlí na oheň. Pohnula se a potom uslyšela volání, tentokrát trochu
blíž. „Ahoj!" Svítilna, visící na vlajkovém stožáru uprostřed chaty, dosud
hořela. Za okny byla tma, jen místy světlo zevnitř ozařovalo okraje sněhu
přimrzlého na skle. Venku byla černá noc, a svítilna ji dělala ještěčernější,
než byla. „Ahoj! Ahoj!" Cosi s měkkým žuchnutím narazilo na okno a rozpláclo se
to.
Vznikla tak na tm ě bílá skvrna. „Ahoj! Ahoj, vy tam! Severní pól, ahoj!"
„Přišli!" křičela Dorotka. „Přišli!" Zatřásla Dickovým ramenem. Probudil se s
leknutím, mnul si oči, a potom, když slyšel volat Dorotku: „Přišli!" a když se
další sněhová hrouda rozplácla na okně, vyskočil a otevřel dveře. Studený dech
nočního vzduchu se vedral do chaty a pruh světla od svítilny padl šikmo přes
sníh.
„Jd ěte přímo ke dveřím!" volal Dick. „Bylo to strašně hluboké, ale teď už to
není tak zlé."
„Tady je to dosud hluboké dost," zazn ěl ze tmy jasný, veselý hlas. „Prodírala
jsem se tím celé věky. Neslyšeli jste mě vřískat? "
Dick a Dorotka up řeně hleděli do noci a konečně uzřeli postavu, která se
lopotně vlekla sněhem. Za okamžik kapitán Nancy s bruslemi pověšenými na řemínku
okolo krku se doklopýtala po schodech ke dveřím.
„To je dob ře, to je dobře!" volala Dorotka, oprašujíc s ní horlivě sníh.
Nancy chvilku cítila strašlivou únavu. A čkoli se usilovně snažila vytrénovat se

na cestu, nebyla přece ještě dosud otužilým amazonským pirátem, jako bývala dříve, než onemocněla příušnicemi a než zchoulostivěla dlouhým pobytem v teplé ložnici. Usedla na sedátko u sloupu uprostřed chaty. Dick dosud vyhlížel do noci. „Ale kde jsou ostatní?" ptal se. „Vrátili se?" „Kdo ostatní?" pravila Nancy. „Startovala jsem, jakmile jsem uviděla vaše signály. Ostatní jsou v Holly Howu. Ale proč vy vůbec jste zde? Všecko bylo již pevně stanoveno. Měli jsme všichni vyrazit zítra." Dick na ni vytřeštil oči. „Vždyť ty jsi vyvěsila signál," namítl. „Jaký signál?" „Vlajku na Beckfootském mysu." „Ach tu! To znamenalo, že mohu přijít na poradu na Framu. Blizzard to zkazil. Avšak ostatní tam byli. Všecko bylo již pevně umluveno. A najednou vy už jste tady ..."
Dick usilovn ě doloval ve své kapse. Vytáhl kotouček stočeného provázku, kapesník, gumu a onen důležitý zápisník. Chvatně obracel listy, na nichž byly náčrty souhvězdí, nákresy Nansenových saní, stránky, na nichž mu sama Nancy nakreslila abecedu „semaforů" a Morseovy značky. Až přišel na to, co hledal. Zde pod různými záznamy to bylo. Přidržel zápisník Nancy, aby viděla poznámku: Vlajka v Beckfootu = cesta k severnímu pólu. „Napsal jsem si to," povídal, „když jsi mi to řekla na hvězdárně
toho dne, kdy jsme se u čili signálům." Nancy otevřela ústa. Kousla se do dolního rtu. Její rozhořčení se
rozplynulo. „Hrome," vyhrkla. „Už si vzpomínám. Pak se nějak stalo, že jsem to neřekla ostatním. A potom přišly příušnice a já jsem na to docela zapomněla. A když mě kapitán Flint vyzval, abych přišla na poradu na Fram, jak nejdřív budu moci, řekla jsem mu, budu-li moci, že vyvěsímčervenou vlajku, tu největší, kterou najdu. A udělala jsem to. Byla to pokrývka na postel."
„Vid ěl jsem ji hned," odpověděl Dick, „ovšem, bylo již hezky pozdě a myslel jsem, že ostatní už startovali."
„A vy dva jste šli sami a dostali jste se sem v tom blizzardu? Jak jste našli pól?" „Blizzard nám vlastně pomohl," řekla Dorotka. „Plachtili jsme," dodal Dick. „U všech ráhen a kosatek!" vykřikla Nancy. „Vy jste plachtili? V té vich řici?" „Vítr byl správný," odvětil Dick. „Hnal nás přímo sem." „Nu," pravila Nancy, „je to nejlepší věc, jakou jsem kdy slyšela. Nemohli jste to provést dokonaleji. Jaká škoda, že jste to udělali o den dřív."
„Otev řeli jsme zásoby," přiznala se Dorotka. „Trochu jsme z nich ujedli. Víš, ztratili jsme své potraviny, když se saně převrátily a stěžeň se zlomil..."
„Ztroskotali jste!" vyk řikla Nancy. „Stěžeň zlomený! Ach, vy šťastní, šťastní darebové! Ovšem, měli jste právo vzít si potraviny. Proto tu byly."
Rozhlédla se. Podívala se na vkusn ě upravenou špižírnu, přečetla si nápis na bedně a podívala se na list upevněný na vlajkovém stožáru.
„Opravdu, neud ělal to nejhůř," řekla. „Zapomněla jsem, že měl opatřit zásoby na zítřek. Sebrala jsem koláč jen pro případ, že byste umírali hladem." Vyňala jej z batohu a položila jej na lavici k ostatním potravinám. „Večeřeli jste už?"
„Vlastně dosud ne," řekla Dorotka. „Nejlíp uděláte, navečeříte-li se pořádně," odvětila Nancy. „Budu
jíst také. Jak jste to za řídili s vodou?" „Kotlík byl plný," pravil Dick, „a rozpustili jsme hodně sněhu."

Nancy dobývá pól

„To jste ud ělali dobře," pochválila je Nancy. „Udělejme si tedy hned večeři. Proti tomu jistě nebude nikdo nic namítat. Na zpáteční cestu teď nemůžeme myslit. Já aspoň nemohu. Musíme šetřit uhlím."
Rozlámala víko bedny a rozštípala je kladivem a dlátem. Ohe ň nakrmený suchým dřívím znovu zaplápolal. Voda v kotlíku se vařila. Připravili čaj. A po celou tu dobu se Nancy vyptávala. Skoro měsíc vřely otázky v jejím nitru a čekaly, kdy budou moci být vysloveny. Chtěla vědět každou podrobnost jízdy v sněhové bouři na saních s plachtou. Bylo tu však také dobrodružství s ovcí, která uvázla na skalní stěně, o němž Nancy slyšela jenom z druhé ruky, a příběh kapitána Flinta, který našel loď docela jinak, než ji opustil.
„Hromy a blesky!" zvolala kapitán Nancy, sedíc na ov čí kůži před ohněm, se šálkem horkého čaje v jedné ruce a s nohou kuřete v druhé. „Hromy a blesky! Ostatní budou hořce želet, že tohle propásli." „Co udělají?" ptala se Dorotka.
„Přijdou sem zítra," odvětila Nancy. „Za denního světla. Bude-li pěkné počasí. Kapitán Flint jim pomůže. Nechala jsem mu zprávu, aby věděl, že jsme zde. Sebere je a vykonají cestu tak klidnou, jako nevím co."
V tom okamžiku zazn ělo přímo u chaty sborem hlasité hurráá!! Pomocná výprava

se lopotně prodrala od břehu jezera k osvětleným oknům a zpozorovala zdvihací lana. Zdvihli baterky do výše a uviděli malou karanténní vlajku, která jim prozradila, že jejich hledání je skončeno.
Nancy bleskem vysko čila a otevřela dveře. Hlasité hurrá zachránců se změnilo ve výkřiky úžasu. „To je Nancy!" — „Nancy je tu také!" „Ale kapitán Flint povídal, že jsi v Beckfootu!"
„Taky jsem byla," odv ětila Nancy, „až jsem viděla světelné signály. Tentokrát pořádné. Morseovy značky. S-P - severní pól." „Světelné signály?" divil se Jan. „My jsme je vůbec neviděli." „Ale proč sem jeli?" ptala se Zuzka. „Proč nepřišli na poradu?" volala Peggy. Všichni mluvili najednou. Nancy je popleskávala po zádech, volala hromy a blesky a u všech všudy, neboť měla nesmírnou radost, že je opět jednou s ostatními. Jan a Zuzka byli rádi, že hledání je skončeno, protože věděli, že Titty a Roger jsou příliš unaveni a že by nedošli o mnoho dále. Titty a Roger se snažili vylíčit, jak cestovali. Dick a Dorotka hrozně toužili vysvětlit, že to vlastně nebyla jejich chyba, že vyrazili o den dříve. A Peggy strašně doufala, že kapitán Nancy neřekne, že si počínala tak špatně, a ovšem, měla velkou radost, že Nancy je mezi nimi a že převezme velení. Ona sama byla zcela připravena, že od nynějška bude opět prvním důstojníkem.
Náhle Nancy zpozorovala, že Jan, Zuzka a Peggy nemají co říci Dickovi a Dorotce, ačkoli je přišli zachránit.
„Nebyla to v ůbec jejich chyba," řekla. „Zavinila jsem to doopravdy já." Vysvětlila, jak mluvila s Dickem o signálu s vlajkou, a dodala: „Potom do toho přišly příušnice a já jsem na to úplně zapomněla."
„Pak je to v po řádku," odpověděl Jan. „Myslel jsem si pořád, že to nemohli udělat schválně."
„A ť je to, jak chce, hlavní je, že jsou na světě," pravila Zuzka. „Ale nevím, jak se dostaneme zpátky a jak si dost odpočineme, abychom mohli zítra podniknout cestu znovu. Titty a Roger toho mají víc než dost."
„Já taky," zvolala Nancy vesele. „A všichni ostatní. To je to nejlepší ze všeho. Ted, když tu jste, není třeba podnikat novou cestu. Jsme u cíle. Všichni jsme ho dosáhli. Je to tisíckrát lepší než všecky naše plány... S plachetními saněmi k pólu ve vichřici a sněhové bouři." „S plachetními saněmi?" divil se Jan.
„Ovšem," odpověděla Nancy. „Plachtili... a pak nikdo nevěděl, kde jsou ostatní členové výpravy. A vy jste vykonali ohromnou cestu se saněmi arktickou nocí. Zítra by bylo všechno snadné. Piknik. Jako školní výlet. Ale tohle bylo to pravé. Dick a Dorotka nebyli nikdy dál než u řeky Amazonky a našli pól sami."
A potom vypravovala o Dickovi a Dorotce a o jejich divoké jízd ě s plachtou v blizzardu. Dick vyhrkl, že to byla jen náhoda, a Dorotka na něj hleděla s hrdostí. Nejprve zachránil ovci a nyní podnikl velkolepou cestu s plachetními saněmi. Všichni teď věděli, že byl víc než obyčejný hvězdář. „Všichni jste jednali skvěle," zvolala Nancy. „I kapitán Flint," pravil Roger, obdivuje zásoby. Potom zpozoroval pytel s uhlím a dodal: „Proto byly jeho sáňky celé učerněné a zamazané." A potom ovšem záchranná výprava, ačkoli vyjela po večeři, shledala, že po cestě napříč Arktidou k pólu může ještě něco sníst. Složili náklad s velkých beckfootských saní. Přinesli dovnitř ovčí kůže a batohy.
„Nem ůžeme si pomoci," pravila Zuzka. „Musíme teď strávit noc zde. Jsem jista, že by s tím maminka souhlasila. Hlavní věc je, že jsme tu všichni." Kapitola XXIX
A POTOM

D říve než se vydali na cestu k severnímu pólu, byl čas, aby Titty a Roger šli spát. A dlouho předtím, než tam došli, byl čas, aby se odebrali na lůžka Peggy, Jan a Zuzka. Pokud se týče Nancy, ta chodila spát časněji než kdokoliv z nich, když se uzdravovala po příušnicích.
Dick a Dorotka si již trochu zd římli, avšak byli velmi unaveni. A tak pozdní večeře u pólu začala náramně vesele, ale než skončila, oční víčka byla olověná, věty padaly do ticha a ti, kdo mluvili, nebyli zcela jisti, co chtěli říci.
Badatelé jeden za druhým usínali, ať seděli na dřevěném sedátku u sloupu nebo na lavičce u zdi nebo leželi před ohněm na ovčích kůžích, které byly rozprostřeny na podlaze.
„Eh? Prosím? Lituji," odpov ěděla Nancy na otázku, kterou — jak se jí zdálo — někdo vyslovil. „Poslyšte, nesmíme spát všichni. Někdo by měl mít hlídku. Budeme se střídat."
Zuzka ukázala na Dicka, Titty a Rogera, kte ří již spali. Jan mžoural u ohně.

Peggy zívla, usmála se vesele na Nancy, zívla znovu a potom si přitáhla batoh tak, aby si oň mohla pohodlně opřít hlavu. Zuzka přihodila na oheň uhlí z pytle, který byl už téměř prázdný. Dorotka jako v mlze viděla, jak Zuzka přikryla Titty a Rogera ovčími kůžemi, které zbyly. Nancyiny oči se zavřely. Nikdo se nemohl ubránit spánku. Brzo bylo ticho arktické noci rušeno jenom slabým, neúnavným hukotem ohně a klidným oddechováním osmi badatelů.
Když se Dorotka probudila, noc již zna čně pokročila. Svítilna dosud hořela a byla to Janova. Dickova zhasla při večeři. Snad se z ní trochu petroleje vylilo, když se saně převrhly do sněhu. Oheň však byl již velmi malý. Dorotka pohlédla na Dicka. Měl hlavu položenou na ruce a spal tak klidně jako na posteli. Nic mu nescházelo. Bylo i jinak všecko v pořádku? Podívala se na Titty, jež byla napolo obrácena zády vzhůru a obličej měla zabořený v ovčí kůži. Podívala se na Zuzku, která spala v koutě vsedě. Podívala se na Jana, který se natáhl na jednu z úzkých lavic. Podívala se na Nancy, jež se opírala o bednu vedle ní. Podívala se na Peggy a Rogera, kteří byli schouleni na podlaze před ohněm a místo polštářů měli batohy. Ne, vše bylo jaksepatří.
Usnula zase. Jako ve snu slyšela vrzání sn ěhu a slabý smích. Když o tom později všichni hovořili, nebyla docela jista, zdali se jí to jen zdálo nebo zdali cítila dech studeného vzduchu na tváři a poznala, že dveře chaty byly otevřeny do arktické noci a do místnosti vstoupili Eskymáci, přátelští Eskymáci, jimž nesmělo být dovoleno, aby probudili ostatní. Zaznělo slabé oškrabování sněhu ve dveřích a potom tiché zavírání dveří. „Pst!" napomínala Dorotka. Oči neotevřela.
„Pst!" odpověděli jí chlácholivě.
Uplynuly dlouhé hodiny a po čínal nový den, když se Dorotka op ět probudila a uviděla, že se Zuzka na ni dívá a drží prst na rtech. Zuzka ukázala za sebe. Tam na lavici u zdi proti dveřím seděl kapitán Flint a tvrdě spal. Vedle něho byla jeho sestra, paní Blackettová, matka Amazonek, měla hlavu na jeho rameni a také ona hluboce spala.
„P řikládala jsi na oheň?" zašeptala Zuzka. „Ne," zašeptala Dorotka.
„Tak to ud ělali oni. Jak sem přišli a neprobudili nás? Půjde-li to, necháme ostatní ještě spát."
Zuzka p řiložila ještě několik kousků uhlí, naplnila kotlík vodou z kastrolu a postavila jej na oheň, jak dovedla nejtišeji. Ale kousek uhlí proklouzl mřížkou a spadl na ohniště. Nancy se lekla a probudila se.
„Pst!" varovala Dorotka, jako to d ělala v noci. „Jeminá čku!" zvolala Nancy, když se podívala, kam jí ukazovala Zuzka. „Výborně, maminko!" „Kolik je hodin?" zívl Jan.
„Tiše!" zašeptala Zuzka a Jan se posadil a udiven ě hleděl na spící Eskymáky.
Potom se probudila Titty. Obrátila se a zdvihla hlavu, jež byla rozcuchaná jako její ovčí kůže. „Zuzko," mumlala, „kde ...?" Zuzka ji vzala za ruku a šeptala jí do ucha. Peggy, Roger a Dick spali dál. Ostatní pozorovali Zuzku, která pracovala u ohně a u špižírny tiše jako myška.
Dorotka se nehlu čně doplížila k prostřednímu oknu a pozorovala nejčasnější svítání únorového dne. Snažila se odmyslit si přitom odraz svítilny ve skle. Všude ležel bílý sníh, i na ledě a na nejasných holých stromech v dálce. Přímo pod okny viděla ve sněhu hluboké stopy. Od příchodu záchranného oddílu nepadal sníh, takže bylo nyní zřetelně vidět, jak obtížná byla cesta sněhem. Na obou stranách zamrzlého jezera viděla slabě bílé obrysy hor. Severní pól? Ano, nic nemohlo vypadat arktičtěji a opuštěněji než toto místo.
Potom se obrátila a pohlédla op ět na domácké, útulné zátiší. Svítilna dosud visela na sloupku, na němž byla cedule označující pól. Tu spali badatelé a kapitán Flint s paní Blackettovou. Titty zase dřímala. Z kotlíku vystupovala pára. Nancy a Zuzka šeptem hovořily, chtěly nalámat ještě trochu dříví na oheň, ale bály se, že by s tím rámusily. „Ted už to můžeme udělat," řekla Zuzka. „Voda se už vaří." „Dobře," odvětila Nancy. „Dám se do toho." Ozvalo se prasknutí a hlasité štípání, když kladivem a dlátem odtrhla další prkno z velké bedny. „Už je čas vstávat."
Spá či se ulekaně probouzeli a rozhlíželi. „Jak se sem dostala maminka?" divila se Peggy, mnouc si oči. „Halo!" zvolal Roger. „Už je snídaně?" „Rut, ty hrozné dítě!" vyčítala paní Blackettová. „Nejsem Rut," odpověděla Nancy rozhořčeně, ale objala matku. „Nancy tedy, ty darebo! Místo abys šla spát, vydáš se na takovou hroznou cestu. A Peggy také. A Zuzka! Už kolik let o ní říkám, jaká je rozumná... A myslím si, že největší vinu má strýček Jim..."
„Ach ne, Molly," bránil se kapitán Flint, „já jsem jen p řekážel. A vůbec, kdyby

se bylo všecko vydařilo podle programu, byli bychom přišli všichni po jezeře dnes, uspořádali zde hostinu a večer by nás byl vůz odvezl domů. V tom přece nebylo nic špatného."
„Ale to by bylo nudné!" namítla Nancy. „Takhle to bylo miliónkrát lepší. Jen si pomysli, maminko, kdyby to bylo šlo všecko podle plánu, že bys ty nikdy nebyla přišla k severnímu pólu. Aspoň o půlnoci určitě ne. A to by byla věčná škoda. Jistě bys toho litovala." „Myslíš?" „Proč u všech všudy jste vy dva vyjeli včera?" ptal se kapitán
Flint Dorotky. Nancy ihned začala vysvětlovat a nešťastný Dick vytáhl zase notýsek a ukázal, co tam bylo napsáno, a pověděl, jak spěchali, poněvadž si myslil, že zbytek výpravy je už dále vpředu. „A kde jste byli v tom blizzardu?"
„Mezi námi, udělali jste velkou starost mnoha lidem," řekl kapitán Flint, když badatelé ustali, aby si oddechli v úsilí popsat přesně, co se stalo. „Dixonovi půl noci nespali a já jsem poplašil policii. A potom, když už jsme se všichni chystali hledat Dicka a Dorotku, přišla paní Jacksonová jako stará kvočna, která ztratila kuřata, a naříkala, že celá její tlupa zmizela a nevrátila se..."
„A Nancy nechala lístek, že jde k severnímu pólu," dodala paní Blackettová.
„Severní pól, ovšem! Nevěděla jsem, kde Nancy vlastně je, až jsem došla se strážníkem Sammym do Holly Howu a potkala jsem vašeho strýčka a dověděla jsem se, že Peggy a všichni ostatní se ztratili taky. Byli bychom tu bývali dříve, ale strýček musel objet pátrací čety a vrátit je ..." „Pátrací čety?" Nancy zajiskřily oči. „Skutečné?" „Ano," odvětil kapitán Flint, „ačkoli vy sotva uvěříte, že se našli lidé, kteří byli ochotni hledat houf ničemných dětí, místo aby užívali nočního odpočinku." „A ty jsi je všecky vrátil!"řekla Nancy vyčítavě. Dorotčiny oči zazářily. Bylo to hrozné, ovšem, ale zároveň nádherné. Viděla, jak jedna skupina pátračů za druhou odchází se svítilnami do temné noci. Viděla ztracence, jak se zoufale vlekou hlubokým sněhem, v němž není jediné stopy. Míjí den za dnem. Pátrání stále pokračuje. Kopou v bezedných závějích ... ovčí kůže... starý batoh... A potom, ó běda! Mladí badatelé zmrzlí tam, kde klesli a byli pohřbeni hluboko ve sněhu... Jakou povídku bude moci napsat, jakmile bude mít čas!
Potom zahlédla, jak Dick zastrkuje zápisník do kapsy. Vrátila se ke skutečnosti. Konečně — všichni došli k severnímu pólu a nikdo se neztratil.
„Přejete si cukr do čaje?" ptala se Zuzka paní Blackettové takovým přirozeným tónem, že paní Blackettová odpověděla: „Prosím, dvě kostky," jako by ani nesnídala u severního pólu, nýbrž jako by byla někde na návštěvě. Kapitán Flint se hlasitě zasmál. „Polární pohostinnost," zvolal. „Děkuji, Zuzko. Mně tři kostky,
jako oby čejně." „Ale my bychom měli poděkovat vám," vzpomněla si náhle Dorotka. „Dick a já jsme ztratili svoje jídlo ve sněhové bouři a byli bychom hladověli, kdybyste tu nebyl připravil všecky tyto zásoby."
„To je v po řádku," odpověděl kapitán Flint. „Byl to Nancyin nápad, jako celá tahle věc."
„Jen kdyby s tím nebyla d ělala takové tajnosti," namítla její matka.
„Ale musela je d ělat," odporovala Peggy. „To bylo nutné. Hromy a blesky! Kdybychom byli věděli všecko, nebylo by to vůbec zábavné." „Jakže?" podivila se Nancy. „Kdo tě naučil ty hromy a blesky?" „To jsem se naučila, když jsi s námi nebyla," odpověděla Peggy. A Nancy, žasnouc chvíli, když slyšela Peggy mluvit Nancyiným tónem, vzpomněla si, že po celé tyto týdny byl její první důstojník jedinou Amazonkou v činné službě. „Správně," pochválila ji. „Užívala jsi i jiných mých rčení?" „Některých z nich," přiznávala Peggy. „U všech ráhen a kosatek?" „Ano." „U všech kozlů?" „Ano." „Říkala taky lidem tulipáni," prozradil Roger. „Nu," řekla Nancy, „vsadila bych se, že to pomohlo." „Soudíme-li podle výsledků," pravil kapitán Flint, „myslím, že ano. Kdybys dovolila, Zuzko, rozdělil bych to kuře."

Slovní ček výslovnosti
Bannockburn — banokbrn Beckfoot — bekfut Blackettová — bleketová Callum — khelm Cook — k David Jones — dejvid džounz Dick — dyk Dixon — dyksn Gita — džita Holly Howe — holy hou Jackson — džeksn Jenkyns — dženkyns Jim — džim Lewthwaitová — luzvejnová Nancy — nensy Roger — rodžer Sammy — semy Silas — sajles Swainsonová — suejnsonová Turner — trnr Walker — vokr Obsah
I. Cizinci 5
II. Vysílání zpráv na Mars 16 III. Marťané přicházejí 24 IV. Iglu 32 V. Bruslení

a abeceda 42 VI. Sníh 55
VII. Arktická cesta 66 VIII. Bez vdce 76 IX. Karanténa 85 X. Výprava za Nancy 92
XI. Ovce na skále 102 XII. Návrat z Grónska 113 XIII.Po ledě na Špicberky 123
XIV. Záhadný klíč 136
XV. Život na zamrzlé lodi Framu 145 XVI. Plachetnísaně 152
XVII. Nancy posílá obrázek 161 XVIII. Fram v noci 169 XIX. Dick a Dorotka na lodi 180 XX. Kapitán Nancy dostává zprávu z Framu a dovídá se překvapující novinu 190 XXI. Kapitán Flint se vrací 195 XXII. Druhého dne ráno 207 XXIII. K čemu je strýček? 214 XXIV.Červená vlajka 224 XXV. Porada na Framu 238 XXVI. Severní pól 252 XXVII. Záchranná výprava 266 XXVIII. Arktická noc 275 XXIX. A potom 287 KNIHY ODVAHY A DOBRODRUŽSTVÍ Svazek 24
ARTHUR RANSOME